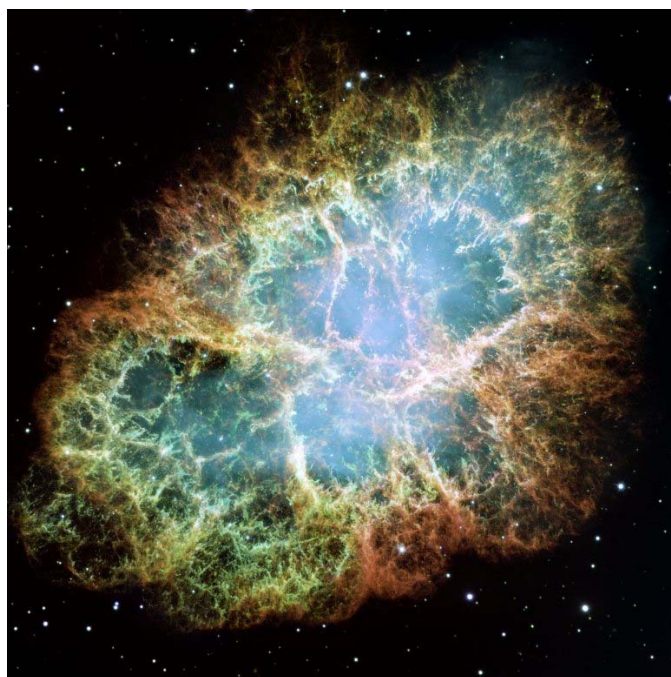

Gheorghe Isvoranu-Krak

UNITATEA ABSOLUTĂ ÎNTRE
ȘTIINȚĂ ȘI SPIRITUALITATE

ediția a doua

București, 2021

Gheorghe Isvoranu-Krak

UNITATEA ABSOLUTĂ
ÎNTRE
ȘTIINȚĂ ȘI SPIRITUALITATE
ediția a doua

București, 2021

ISBN 978-973-0-34660-2

Gheorghe Isvoranu-Krak

<https://www.gh-isvoranu-krak.ro>

e-mail: gigi_isvoranu@yahoo.com

INTRODUCERE

Toate explicațiile prezentate, în eseu „Existență versus Univers (bibliografie 1) cât și cele cuprinse în lucrarea de față, nu au alt rol decât să elucideze sau pur și simplu să explice pentru toate categoriile de cititori noțiunile sau cunoștințele complementare care le lipsesc din domeniile atât de diverse, pentru comprehensiunea corectă a subiectului de față.

Autorul subliniază, ca și în primul eseu, că unele capitole pot reprezenta numai abc-ul din domeniul de cunoștințe sau activitate al celor avizați ai ariei acoperite, dar care sunt strict necesare celor care n-au avut contingență cu zona respectivă ca atare.

Cei care vor lectura eseu, chiar intelectualii fiind, pot ignora cu puțină înțelegere capitolele care le sunt prea cunoscute, dar absolut sigur se vor bucura, de diversitatea cunoștințelor noi expuse, în capitolele din domeniile de care nu s-au preocupat sau nu au fost interesați.

I. APARIȚIA OMULUI PE TERRA

În evoluția vieții pe Terra a apărut omul, care este o entitate superioară, esențial diferită de celelalte viețuitoare.

Acesta are capacitățile distincte, singulare:

- a. de a gândi și a vorbi;
- b. care știe să creeze și să folosească uneltele;
- c. să aprindă și să folosească focul .

Primatele, apărute pe Terra de circa 65 de milioane de ani, au avut ca urmaș mult evoluat pe strămoșul omului, care s-a separat de strămoșul maimuțelor cu 20 milioane de ani mai înainte. Savanții consideră că *Ramapitecul* a fost primul strămoș al omului. El a fost primul care prezenta o poziție semi-bipedă și care a folosit *membrele superioare* (mai precis *anterioare*) pentru a transporta și a azvârli diferite obiecte.

Apariția oamenilor s-a dovedit că a fost în **Africa**, unde prin cercetări numeroase și minuțioase, s-a confirmat evoluția permanentă a speciei umane.

a. Strămoșii omului

Iată o enumerare și o succintă prezentare a strămoșilor omului.

Australopitecul a fost un hominid, care a apărut în Africa în urmă cu 4 milioane de ani.

Homo habilis a apărut în urmă cu 2,5 milioane de ani, iar savanții îl consideră de facto „primul om”. Numele i-a fost atribuit pentru calitatea lui deosebită și anume „îndemânarea”. Corpul său prezenta o poziție bipedă, ușor înclinată înainte.

El putea să-și realizeze uneltele primitive care să-i permită totuși să-și rezolve nevoile diferite în mediul în care trăia.

Existența lui *homo habilis* este estimată la circa 500 de mii de ani.

El a inventat o activitate proprie numai oamenilor: **cioplirea**.

A fost obligat să trăiască în grup, pentru a-și spori puterea și siguranța în lupta de zi cu zi cu mediul și împotriva altor viețuitoare, foarte multe periculoase și mai ales mult mai puternice decât el. Conviețuirea în grup l-a obligat să descopere un mijloc de comunicare cu ceilalți semeni, anume a unui limbaj articulat, evident însă foarte elementar.

Homo erectus (în latină: *erectus* = vertical, drept) se prezenta destul de asemănător omului actual, mai puțin a capului care era încă puțin evoluat. El a apărut înainte cu două milioane de ani în sudul Asiei și al Europei după ce antecedenții săi migraseră din Africa australă.

Homo erectus este prima specie de om care a descoperit și a folosit focul.

Oamenii inteligenți (în latină: *sapiens* = inteligent).

“Omul de Neanderthal” a apărut înainte cu 100.000 de ani. El a înțeles și, ca o consecință imediată, să separe cele două stări ale existenței: viața și apoi moartea. Confirmarea concretă, a acestei înțelegeri din gândirea sa primitivă, o constituie apariția și existența peste veacuri a mormintelor semenilor săi.

“Omul de Cro-Magnon” a apărut înainte cu 40.000 de ani. Acesta și-a confecționat o varietate de obiecte din piatră cioplită și din os, care i-au permis să-și diversifice și gama ocupațională: atât perfecționarea vânătorii, cât și facilitarea pescuitului sau a culesului de plante și fructe.

Omul inteligent creează și dezvoltă primele elemente de **educație și cultură**.

a. În sfera educațională își perfecționează *limbajul*, care îi permite să comunice mai ușor cu semenii săi, dar și să le transmită toate informațiile sau încercările reușite din activitatea proprie.

b. În sfera culturală sunt semnificative desenele (reprezentările) sale primitive pe care le-a făcut pe pereții peșterilor în care se adăposteau și se odihneau.

Este momentul să fie prezentat foarte succint organul poate primordial al lui „homo sapiens sapiens” care a permis evoluția sa, dar și suita uriașă a realizărilor sale; acesta este:

b. Creierul omului, care este un *calculator perfect*; acesta poate procesa peste un milion de mesaje informaționale într-o secundă. Structura sa compusă dintr-un țesut specific, dotat cu un flux sanguin perfect echilibrat și repartizat, care dispune de neuroni distribuiți ideal în tot spațiul cerebral, permit efectuarea celor mai variate funcții, cunoscute sau nu în prezent, chiar de cei mai prestigioși savanți actuali ai domeniului.

Evoluția sa este permanentă atât la întreaga specie umană cât și la fiecare om luat singular. Are o capacitate de adaptare practic infinită răspunzând uneori chiar instantaneu celor mai diverse solicitări ale omului în mod singular sau ale speciei considerată în ansamblu.

După analiza acestui organ special al ființelor nu se poate omite existența unui element foarte important, propriu și definitoriu, la toate viețuitoarele:

c. ADN-ul

Cu miliarde de ani înaintea epocii actuale a apărut viața, sau mai precis „**molecula vie**”. Savanții au reușit să realizeze în laboratoare molecule de cele mai diferite structuri sau forme foarte complexe, dar n-au reușit să producă nici cea mai simplă moleculă (din celula) vie.

Această moleculă denumită **ADN** se află la baza tuturor formelor de viață de pe planeta Terra. Molecula aceasta posedă ceva cu totul deosebit față de orice moleculă neînsuflețită: informații. ADN-ul omului conține un volum extrem de mare de informații foarte precise.

Caracteristica deosebită a moleculei de ADN (acid dezoxiribonucleic) este capacitatea de a codifica informațiile reproducerii dar și ale constituirii unor organisme vii complet structurate.

Demn de reținut că toate aceste informații *codificate cu minuțiozitate* se află în structura ADN-ului indiferent că acesta provine de la o găză minusculă sau de la o balenă uriașă din oceane.

Pentru explicarea cât mai simplist posibilă a structurii ADN-ului trebuie să se accepte că el are numai patru molecule distincte. Acestea sunt **A** (*adenina*), **T**(*timina*), **C**(*citozina*), **G**(*guanina*) care pot fi considerate ca niște litere ale unui alfabet special, cu care să se scrie numele ADN al unei viețuitoare. „Literale” codului genetic facilitează de fapt activitatea de *identificare* a ADN-ului respectiv, pentru a ști exact cărei viețuitoare, ca individ, aparține el.

„Codul” care există la apariția unei persoane prezintă circa trei miliarde de *litere*. Apariția ADN-ului nu s-a produs prin evoluționism cum au presupus unii gânditori din trecutul istoric al omenirii. Este remarcabil faptul că acest ADN există la orice om, chiar și la un boschetar/retardat/bețivan. Această înregistrare ultra precisă, nu numai că n-a putut apare prin evoluție sau urmare a hazardului, ci este creația Entității Spirituale Superioare diriguitoare a Universului. Întreaga comunitate aflată pe Terra *nu va reuși să realizeze vreodată un ADN.*

II. BISERICILE VERSUS PARTIDELE POLITICE

Terminologia, este prezentă la începutul unor capitole având rolul de a explica unii termeni (noțiuni) folosiți în aria capitolului/paragrafului respectiv.

apologet = susținător fervent (uneori exagerat) al meritelor cuiva sau a ceva;

A. Logos termen folosit în filozofia materialistă antică pentru a denumi ordinea cosmică, rațiunea cosmică sau destinul, o ipostază sau cuvântul divin.

B. Logos este un termen important în filozofia apuseană, psihologie, retorică și religie. Cuvântul provine din limba greacă și are sensurile: bază (fundament), pretext, pledoarie, opinie, așteptare, speranță.

I. Partide politice

PARTID, (Adesea urmat de determinarea „politic” sau de alte determinări care arată caracterul, structura etc.) este o grupare de oameni uniți prin comunitatea concepțiilor politice, ideologice, a intereselor

sociale. *Partide istorice* = nume dat partidelor politice care s-au succedat la conducerea țării noastre până la instaurarea „regimului democrat-popular”.

PARTID, grupare relativ organizată și stabilă, care exprimă sintetic și reprezintă interesele unui anumit grup social, căutând să le apere și promoveze împotriva altora și luptând pentru cucerirea sau menținerea puterii politice. (după fr. *Parti*, Conform cu Dicționar de neologisme).

Religie este un cuvânt provenit din limba latină, sursa aparținând variantelor:

1. din *re-legio*, după Cicero, a reciti, a repeta scripturile;
2. din *re-legio* a lega, a reface legătura cu Dumnezeu.

II.A. Biserica

Biserica creștină susține concepția teologică în conformitate cu care „Dumnezeu a creat lumea”. În Geneza 2.5-7 (din Biblie) se arată că Dumnezeu l-a făcut pe om din țărână și i-a suflat viață, omul creat astfel este **un suflet viu**.

Autorul acestui eseu (G.I.K.) consideră că **molecula vie** este de fapt creația, respectiv secretul divin care aparține în exclusivitate **entității spirituale superioare**, (cunoscută generic de popoarele lumii prin cuvântul **Dumnezeu**).

Creatorul este termenul folosit în prezent de toți cei care îl consideră, *de facto*, creatorul întregului Univers și nu al Terrei, entitate minusculă, unică știută și acceptată de locuitorii acesteia, până la Contemporanitatea zilelor actuale.

La toate marile religii ale lumii, explicațiile despre existența lui Dumnezeu au fost făcute pentru popoarele de care aparțineau sau cărora se adresau, fie de profeți sau de învățători, precum Buddha, Mahomet, Moise sau Confucius. Niciunul dintre aceștia nu ar fi fost Entitatea Spirituală Supremă (Dumnezeu, cum îl numesc toți credincioșii simpli de pe Terra) sau nu ar fi egali acestei Entități.

Această idee constituie de fapt elementul fundamental, care reprezintă **bariera**, pentru religia creștină ca ea să aibă un singur Creator al Universului și nu trei Entități Spirituale egale între ele, care au creat **Universul și implicit Existența**.

a. Terminologie religioasă

Religia este credința unor oameni într-un summum de entități care cuprinde:

supranaturalul (divinul), codul etic (moral, cinstit), dogmele, practicile specifice care au fost acceptate; pornind de aici se poate înțelege și numărul uriaș de rituri care există în diferite țări, societăți sau culturi.

Religia poate fi considerată și ca o expresie simbolică dacă se acceptă ideea *încrederii în existența unei realități absolute* (Divinul, Dumnezeu,...).

Religia poate fi acceptată și ca un gen de manifestare exterioară (care include anumite ritualuri). Sociologii au arătat că apariția și existența religiei își au sorginea în capacitatea ei de a îndeplini anumite funcții importante, care sunt:

b. Funcțiile religiei

1. Funcția cognitivă

Omul primitiv era total lipsit de cunoștințe științifice, cu toate acestea el a avut capacitatea de a înțelege diferența totală dintre omul viu și cel plecat din viață (care mai poseda numai atributele unui obiect). Totuși simțurile sale îi permiteau să sesizeze existența visurilor, a transei și căile către finalitatea vieții (neființa cu atribute identice numai lucrurilor). Pentru a-și explica această dilemă el a fost obligat să accepte ideea de **suflet** (prezent și caracteristic pentru toate ființele vii, indiferent de gradul lor de evoluție sau de starea lor fiziologică la un moment dat).

Așa a apărut funcția cognitivă a religiei care a căutat să dea explicații oamenilor, bazate pe cunoștințe limitate și care implicit le impuneau acestora dictonul: „**crede și nu cerceta!**”.

2. Funcția acțională

În scopul extinderii capacităților sale lucrative, pentru desfășurarea activităților zilnice, omul a recurs la *magie* (controlul forțelor supranaturale prin folosirea unor procedee speciale: descântece, ritualuri,...). Întrucât această funcție acțională s-a dovedit ineficientă pentru el, a trebuit să recurgă la *religie*, prin care a căutat să solicite ajutorul forțelor supranaturale și să obțină milostenia lor de a-l sprijini.

3. Funcția de reducere a anxietății

După unii savanți (printre aceștia și Bronislaw Malinowski), *religia este un instrument care reduce **anxietatea**** când omul nu mai poate controla **conflictele** care au apărut între proiectele (idealurile) sale și realitatea uneori foarte dură.

4. Funcția compensatorie

Karl Marx și Friedrich Engels au identificat, în societățile organizate pe clase, funcția compensatorie, creată să fie un protest împotriva unei lumi degradate. *Acest protest este însă **neputincios**, el acceptând lumea reală ca tolerabilă în speranța unei compensații în lumea ideală care va fi după plecarea din viață.*

Aceasta este o funcție de stabilitate care menține organizarea socială respectivă și care favorizează în continuare **clasele dominante**.

5. Funcția preservării identității

Religia este o legătură puternică în viața socială și un instrument al constituirii și preservării identității unor comunități etnice și de creștere a coeziunii sociale.

II.B. Inchiziția

a. Terminologie

- **Iezuit** membru al unui ordin de călugări catolici, întemeiat în 1534 de Ignățiu de Loyola pentru combaterea Reformei și întărirea puterii papale.

- **Inchiziția** instituție a Bisericii catolice care judecă pe cei acuzați de erezie și pe cei care își manifestau sub orice formă ostilitatea sau nesupunerea față de Biserica catolică.

- **Monism** concepție filozofică conform căreia la baza tuturor fenomenelor lumii s-ar afla un singur principiu, fie material, fie spiritual.

- **Panteism** concepția filozofică monistă care identifică **divinitatea** cu natura.

- **Platonic** care nu se poate realiza/concretiza/aplica; **abstract; formal.**

Inchiziția a fost o formă a procesului penal, existent în Europa Occidentală, până în sec. al XIII-lea. Procesul intentat de Inchiziție

* Conform DEX: stare de neliniște, de încordare, de îngrijorare

conținea: 1 **procedurile** „care serveau atât interesele sociale cât și salvarea sufletului acuzatului”; 2 **metodele** de investigație ale inchiziției „care urmăreau descoperirea așa numitului *adevăr*”; 3 **mijloacele** folosite includeau chiar *schingiuirea* acuzatului în fața unor martori. **Scopul principal al investigațiilor** era recunoașterea vinii acuzatului, cu *neglijarea totală a dovezilor obiective*. Procesul accepta doar declarațiile unor martori, bazate pe declarațiile altor martori. Durata acestuia era foarte mare, iar procesul se termina cu sentința acuzatului: *strict nevinovat sau vinovat cu recunoașterea vinii*.

La începutul creștinismului doar episcopii îi sancționau pe eretici. După ce creștinismul a devenit *religie de stat*, propovăduirea **învățăturilor străine**, au fost pedepsite ca **erezii**. Împăratul roman Theodosius cel Mare (347-395) a dat un edict (380) pentru pedepsirea ereticilor. Pe baza acestui edict au fost condamnați ereticii epocii. Dar din anii 1100, Inchiziția a lucrat eficient în Italia și sudul Franței unde exista pericolul de scindare a bisericii catolice.

În secolul XIII Inchiziția se transformă în instituție prin acceptarea unor citate vechi din biblie care sustineau că ereticii pot fi aduși pe calea dreaptă doar prin **fortă**. Condamnările ereziilor s-au făcut atunci prin excomunicare și cedarea sufletului păcătosului în puterea diavolului.

Deci biserica în afara excomunicării nu poseda alte sancțiuni. Împăratul Constantin cel Mare înfăptuiește unirea religiei cu statul, cu efect direct și imediat, aplicarea represiei pentru eradicarea ereziei, După Primul conciliu de la Niceea (325) Arius a fost exilat fiind considerat ca un pericol pentru biserică.

Istoricii au stabilit următoarele **feluri de Inchiziții**:

1. Inchiziția medievală (1184 – secolul XVI):
 - a. Inchiziția episcopală (1184 – anii 1230...);
 - b. Inchiziția papală (anii 1230...).
2. Inchiziția spaniolă (1478 – 1834).
3. Inchiziția portugheză (1536 – 1821).
4. Inchiziția romană (1542 – aproximativ 1860).

Prezentarea unora dintre faptele reprobabile ale Bisericii creștine, fără număr, făcute în lunga ei existență, în numele credinței/religiei.

b. Biografii pe scurt ale unor martiri sau persecutați de Inchiziție.

1. Giordano Bruno (nume adevărat Filippo) (1548, Nola/Italia – 1600 Roma) a fost teolog, filozof umanist renescentist italian, călugăr dominican cu numele „Giordano”. În anul 1575 a fugit din mănăstire de teama acuzațiilor de erezie care i s-au adus. A locuit puțin la Geneva unde îmbrățișează calvinismul, fiind apoi excomunicat. Pleacă în Franța, iar după șapte ani se duce la Londra (1583-1585). A scris numeroase cărți printre ele fiind dialogurile din 1584: 1. „Dela causa, principio e uno” („Despre cauză, principiu și unitate”) și 2. „De l’infinito, universo e mondi” („Despre infinitatea universului și a lumilor”). **Giordano Bruno** este poate primul care a susținut că stelele sunt ca și soarele, că universul este infinit și sigur există o infinitate de corpuri cerești având pe ele ființe inteligente. Un an mai târziu (1585) Giordano Bruno a scris lucrările: 1. „Cena de la Cenere” („Cina cenușii”) în care expune, destul de confuz, teoriile lui Copernic, și 2. („Gli eroici furori”) („Pasiunile eroice”) în care susține iubirea platonice prin care omul se apropie de Dumnezeu.

Reîntors în Italia (1591), la Veneția, a fost arestat de Inchiziție, care l-a trimis la Roma. A stat în detenție și a fost supus la numeroase interogatorii. A fost acuzat pentru ideile considerate eretice, concepția sa panteistă și pentru convingerea sa despre infinitatea Universului.

Cum n-a acceptat să-și abjure convingerile, a fost condamnat și ars pe rug la Roma (1600), iar operele sale au fost interzise.

La patru sute de ani după executarea sa pe rug papa Ioan Paul II și-a exprimat «profunda durere» și a regretat eroarea comisă prin condamnarea la moarte a lui Giordano Bruno.

2. Galileo Galilei (1564 – 1642) fizician, matematician, astronom și filozof italian.

Galileo a studiat cinematica, în mod deosebit mișcarea obiectelor uniform accelerate.

În astronomia observațională el a confirmat, folosind telescopul, fazele planetei Venus, a descoperit cei patru sateliți mai mari ai lui Jupiter (numite liniile galileene).

A îmbunătățit tehnica de realizare a telescoapelor și a busolelor.

Galileo a susținut copernicanismul cât și teoriile noi ale epocii:

1. geocentrismul (Pământul ar fi centrul Universului) și

2. heliocentrismul (după 1610) având o opoziție viguroasă din partea unor filozofi și clerici (doi dintre ei denunțându-l închinăzității romane). Galilei a promis că va renunța la susținerea acestor teorii în 1615. În 1632 a publicat însă lucrarea „Dialog despre cele două sisteme principale ale lumii” în care reia pe larg teoriile menționate anterior.

Pentru acest fapt a fost judecat de Inchiziție și a fost declarat ca „vehement” suspect de erezie. El a fost arestat la domiciliu pentru tot restul vieții.

Conform viziunii lui Galileo **mareele** erau provocate de împingerea și retragerea apei mărilor simultan cu accelerarea sau frânarea unui punct al suprafeței Terrei care îl rotește în jurul axei proprii și a revoluției sale în jurul Soarelui.

Teoria lui Kepler că orbitele planetelor sunt eliptice n-a fost acceptată de Galilei care considera cercul ca fiind forma „perfectă a orbitelor planetare”.

Isaac Newton în dezvoltarea mecanicii clasice a folosit:

a. Lucrările teoretice și experimentale ale lui Galileo și

b. lucrările elaborate de Kepler și René Descartes

Salvatiim apropiatul lui Galileo în lucrarea sa *Discorsi* (1638) afirma că „toate greutatele inegale vor cădea cu aceeași viteză finală”.

3. Sfântul Maxim Mărturisorul (580 – 662) teolog și scriitor mistic ortodox, secretar prim al împăratului Heraclie. Împăratul a făcut un pact cu monofizii aflați la granița estică a imperiului fiind amenințat de invazia persană.

Maxim s-a refugiat în Africa (626) la Cartagina unde a avut o controversă cristologică (645) cu Pyrrhus, fostul patriarh al Constantinopolului.

Maxim a fost arestat (653) și adus la Constantinopol. În urma unui proces (655) a primit sentința exilării sale la Bizya în Tracia.

Adus din nou la Constantinopol, după audieri, a fost condamnat la biciuire și i s-a tăiat limba și mâna dreaptă în fața mulțimii.

În vârstă de 82 de ani pleacă din viață în urma îndelungatelor chinuri (662).

c. INCHIZIȚIA.

Istoria celor 600 de ani de crime înfăptuite în numele religiei creștine (în special de cea catolică).

Anul 382 a fost marcat de primele condamnări la moarte ale Inchiziției.

Împăratul roman Teodosiu (379—395) a emis legi cu includerea în ele a unor pedepse corporale împotriva ereticilor. În anul 382 el a emis o lege prin care i-a condamnat la pedeapsa cu moartea și confiscarea bunurilor în folosul statului pe toți sectanții maniheiști.

Puterea nemăsurată a papilor.

Odată cu slăbirea puterii suveranilor vremii a crescut fără limită puterea papilor. S-a ajuns ca tronurile suveranilor să fie puternice numai dacă fuseseră date și susținute de papii epocii respective. Un exemplu edificator: papa Leon al III-a, în anul 800, l-a numit pe Carol cel Mare împărat al Orientului.

Cuplul suveran al Spaniei, Ferdinand V și Isabela, a participat definitoriu la mărirea puterii a Inchiziției spaniole.

În exteriorul orașului Sevilla a fost construit din piatră, un gen de eșafod, denumit *locul focului*, pe care erau arși ereticii condamnați la moarte. Revolta cetățenilor a împins la uciderea unui inchișitor, fapt care a condus la arderea a 200 de eretici. În plus suveranii spanioli au emis un edict prin care s-a impus expulzarea tuturor evreilor din Spania. Pe lângă evreii care n-au avut mijloace să plece și au rămas în Spania, un număr de spanioli cu foarte mult mai mare au fost arși pe rug ca fiind *evrei «eretici»*.

Apariția Inchiziției în Portugalia

Papa Bonifaciu al IX-lea a trimis în Portugalia frați predicatori care treceau prin orașe pentru a-i arde pe eretici, musulmani și pe evrei. Inchiziția nu era însă instalată oficial în această țară. Un impostor foarte viclan, profitând de situație, l-a înșelat pe regele Portugaliei cu 200.000 de scuzi pe care “trebuia să-i predea la Roma scaunului papal” Până la urmă Inchiziția s-a instalat “de jure și de facto” și în regatul Portugaliei.

Se redau în continuare numai câteva *motive* pentru care Inchiziția putea defini un om ca eretic și să-l condamne la moarte:

- Citirea unei cărți interzise sau mâncatul cărnii de porc.

- Neîncrederea față de decretele emise de Inchiziție.
- Credința că papa este infailibil.
- Că nu i-a denunțat pe tată, mamă sau soție în cazul unei erezii.
- Că a sfătuit o persoană urmărită de Sfântul Oficiu al Inchiziției.
- Scrierea unei scrisori de compasiune pentru un deținut sau condamnat.

Iată și câteva **procedee și motive** ca cineva să fie torturat:

- Nerecunoștea acuzațiilor ce i se aduceau.
- **Tortura funiei** consta în legarea brațelor la spate, ridicarea cu ajutorul unui scripete la o înălțime mare, suspendarea pentru un timp a ereticului, apoi lăsarea să cadă liber brusc când dădea semne că poate deceda. Efectul acestei torturi era de fapt fracturarea membrelor.
- **Tortura apei** consta în obligarea ereticului să bea o cantitate uriașă de apă, apoi așezarea sa într-o albie reglabilă, care se închidea și care poseda la mijloc o piesă de lemn cu care, la ordin, i se putea frânge coloana vertebrală.
- **Tortura focului** consta în ungerea picioarelor ereticului cu orice fel de substanță combustibilă și absorbantă, întinderea lui pe pământ, având picioarele așezate lângă un foc de cărbuni, unde era lăsat să ardă până ce acesta recunoștea vina care i se dicta de inchizitori. Acest “ceremonial” monstruos se desfășura într-un loc subteran foarte adânc pentru ca urletele disperate ale celor schingiuiți să nu fie auzite decât de călăii care efectuau chinuirea. De reținut că acești călăi purtau un capișon ca să un poată fi recunoscuți de vreun martor.

- Femeile au fost și ele torturate de Inchiziție.

Crimele femeilor, chiar foarte grave, nu au condus la tortura făptuitoarelor acestora. Era luată în considerare fragilitatea lor și se respecta pudoarea.

Sfântul Oficiu însă nici măcar n-a socotit ca valabilă această cutumă, respectată de toate Instanțele judiciare ale lumii, din toate timpurile. Judecătorii inchizitori au torturat chiar de trei ori o fată care n-a recunoscut acuzațiile lor mincinoase.

Metoda șireteniei era ultima folosită când celelalte torturi arătate eșuaseră.

Erau trimiși provocatori, de ultimă speță, care apăreau sub statutul de condamnați pentru erezie, în celulele acelor condamnați real pentru

erezie. Ei se tânguiau că sunt nevinovați și condamnau vehement nedreptățile Inchiziției. Când reușeau să-i păcălească pe primii, îi reclamau imediat inchizitorilor care aveau acum motive de a-i tortura mai rău și de a-i condamna “corect și legal”.

d. Conflicte religioase contemporane pe plan mondial

Patriarhul rus Chiril a convenit o întâlnire istorică cu papa Francisc.

În urmă cu câțva timp Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse Chiril a sosit la Havana pentru o întâlnire cu papa Francisc, întrevvedere istorică între capii a două dintre cele mai mari confesiuni creștine .

Asta ar fi fost prima întâlnire dintre un patriarh al Bisericii Ortodoxe Ruse și șeful Bisericii Romano-Catolice de la schisma dintre Bisericile din Orient și Occident în 1054. La sosire patriarhul Chiril a fost întâmpinat, pe aeroportul Jose Marti, de președintele cubanez Raul Castro. Patriarhul rus a început în Cuba un turneu în America Latină, de 11 zile, pe parcursul căruia se programaseră și vizite, eventual în Paraguay și Brazilia. La rândul său, papa Francisc după o escală în Cuba, în drum spre Mexic urma să mai viziteze apoi și alte țări latino–americane.

O informație de interes se află în Bibliografie 1, la pagina 82.

II.C. Partidele politice

II.C1. Constituția României precizează la articolul 37: *“Cetățenii se pot asocia liber în partide politice”*.

La terminologia acestui capitol au fost indicate două definiții, dar se poate defini și astfel: «Partidul politic este o grupare de oameni constituită pe baza liberului consimțământ, ce acționează programatic, *conștient* și *organizat* pentru a servi interesele unor clase, grupuri sociale, comunități umane, pentru dobândirea și menținerea puterii politice, în vederea organizării și conducerii societății, conform cu idealurile proclamate în *platforma program*»

Iată detalierea unor idei din prezenta definiție:

1. *conștient* membrul de partid a aderat prin liberul consimțământ;
2. *organizat* a acceptat forma organizatorică și disciplina partidului;
3. *platforma program (programatic)* în care se înscriu opțiunile maselor.

Fiecare partid politic din România trebuie să posede: *un sediu central*, să fie *organizat conform unei ierarhii*, să fie *înregistrat la Tribunalul Municipiului București*, să posede patrimoniul, să aibă statut și program politic propriu, să urmărească numai obiective politice, fiecare *membru să aibă drepturi și îndatoriri*, să fie prevăzute *sanctiuni disciplinare* etc.

Problema fundamentală a unui partid politic este că *interesele sale trebuie să fie identice cu ale cetățenilor României*. Acest fapt trebuie să fie permanent, altfel se ajunge la partidul unic care duce la lipsa alternanței, deci la dispariția democrației.

Nerespectarea **platformei program** poate conduce la greve sau chiar mai grav la revoluții.

II.C2. Partidul politic reprezintă o grupare de oameni constituită pe baza liberului consimțământ, ce acționează programatic, conștient și organizat pentru a servi intereselor unor clase, grupuri sociale, comunități umane, pentru dobândirea și menținerea puterii politice, în vederea organizării și conducerii societății, conform cu idealurile proclamate în platforma program.

Un partid politic este o organizație care încearcă să obțină putere politică în cadrul unui guvern, de obicei prin participare în campanii electorale. Unele partide nu încearcă să câștige puterea prin alegeri deoarece nu au dreptul sau nu doresc să participe în sistemul electoral, și uneori utilizează alte metode, chiar și terorismul. Multe partide sunt centrate în jurul unei ideologii, însă pot și să facă parte dintr-o coaliție cu interese mixte.

Într-un sistem parlamentar de guvernare, majoritatea partidelor politice au un lider ales care, în cazul în care partidul său câștigă, devine șeful guvernului. Într-un sistem prezidențial, președintele poate fi ales ca reprezentant al partidului său și devine șef al statului și al guvernului, care este format în principal din membri ai partidului său; dar în unele țări, președintele este obligat să renunțe la legăturile sale cu orice partid politic când devine șeful statului. În unele situații electorale, se poate ajunge la formarea unui guvern de coaliție, cu membri din partide diferite. Acest fenomen este întâlnit mai des în sisteme cu reprezentare proporțională decât într-un sistem de tipul *first past the post*.

III. ARMATA - O PREZENȚĂ ÎN TOATE FORMELE STATALE

III.A. Războaie religioase. Conflicte militare între state

În lucrarea indicată la bibliografie 1, la paginile 80-82, există liste cu *războaiele religioase* care au avut loc începând cu cele din secolul XVI până la cele care au avut loc în Irlanda.

De câțva timp lumea islamului trece prin frământări foarte mari. Pentru a înțelege mai corect evenimentele se vor prezenta pe scurt cele două grupări mari ale lumii islamice: **Șiitii** și **Suniții** cu conceptele lor proprii religioase.

Șiismul reprezintă curentul religios minoritar al islamului care cuprinde 10% - 15%, dar care este ramura predominantă în Azerbaidjan (85%), Iran (95%) și Irak (65%). Ultimul profet al acestei ramuri este acceptat ca întemeietorul acesteia; el le-a arătat credincioșilor săi adevărata cale a islamului.

Șiismul "*cu 12 imami*" subliniază caracterul mesianic al acestor imami. Ei sunt împuterniciți: 1. să practice reflecția (în arabă: *înțelegerea*), 2. să interpreteze Legea divină și 3. să-i aducă amendamente.

Al 12-lea imam (imamul "ascuns") se consideră că va reveni la sfârșitul timpului și va stabili pacea și fericirea pe pământ. Intermediarii între om și Dumnezeu sunt acești imami care se bucură de o aură divină.

Noțiunile de *imamat* și de *aură divină* nu sunt acceptate de sunniți.

Al 12-lea imam va veni la sfârșitul lumii, împreună cu profetul Isus. În islam, Isus este un profet trimis de Dumnezeu Allah. La sfârșitul lumii totul va fi distrus; în ziua judecății oamenii își vor afla păcatele și faptele bune, care sunt scrise în cartea proprie a fiecăruia.

Legile islamului stabilesc că *musulmanii trebuie să creadă în toți trimișii lui Allah și într-un singur Dumnezeu*.

În credința šiitilor *Islamul a început de la Adam și Eva*.

Sunnismul reprezintă curentul religios majoritar al islamului care cuprinde 85% - 90% dintre musulmani.

Terminologie:

Sunna = *faptele profetului Mahomed* care au putere de lege.

Imamul = șef, conducător (*cel care se așează în față pentru a conduce rugăciunea* ; acesta poate să fie sau nu teolog)

Şeful trebuie să fie *musulman, înțelept, să ştie stâlpii islamului şi o mare parte din Coran pe de rost*, pentru a se afla în fruntea unei comunităţi sau a unui stat.

Muezzinul (nu este preot) el are numai rolul de a chema la rugăciune.

Acest curent are patru izvoare de referinţă principale:

1. Coranul,

2. faptele profetului Mahomed,

3. consensul jurisconsulţilor musulmani,

4. deducţia jurisconsultului (care să nu le contrazică pe cele trei anterioare "1-3").

Sunnismul nu are cler (deci nici preoţi).

Sărbătorile religioase sunnite sunt:

1. *Sărbătoarea sacrificiului (Aid al-Ad'ha)* celebrează sfârşitul pelerinajului. Ea este sărbătorită la 10 a lunii *dhou al Hijja*.

2. *Sărbătoarea încheierii postului (Aid al-Fitr)* celebrează sfârşitul lunii *ramadan*. Are loc în prima zi a lunii (din calendarul lunar) *şawwal* (după *ramadan*).

Iată însă şi o **listă de conflicte militare care au existat sau încă sunt în desfăşurare**, în întreaga lume şi care au ca rezultat decese prin violenţă.

Conflict	Continent
Războiul din Afganistan (1978-prezent)	Asia
Războiul Civil Somalez (1991)	Africa
Insurgenţa Islamică din Nigeria (2001)	Africa
Războiul din Nord-Vestul Pakistanului (2004)	Asia
Războiul Drogurilor (Mexic) (2006)	America de Nord
Războiul Civil Sirian (2011)	Asia
Insurgenţa irakiană (după retragerea americană) (2011)	Asia
Conflictul din Republica Central Africană (2012 – ...)	Africa
Conflictul din Sudanul de Sud (2013 – ...)	Africa

III.B. Eduard Snowden. Secretele marilor puteri

III.B1. Eduard Snowden.

Edward Joseph Snowden¹ (născut în Elizabeth City, Carolina de nord, SUA, profesionist IT. A studiat la colegiul Anne Arundel Community (1999 – 2001 și 2004 – 2005). A fost funcționar al CIA (Central Intelligence Agency) și angajat cu contract pentru guvernul SUA. Administrația americană l-a suspectat că a cules informații clasificate din SUA.

Edward Snowden, care a fost angajat al National Security Agency, a făcut “Titlu principal” (de ziar) în 2013 când a deconspirat informația strict secretă despre activitățile de supraveghere ale National Security Agency. Atunci când a lucrat acolo, Snowden a cules documente strict secrete cu privire la practicile de supraveghere particulare ale NSA, pe care el le-a găsit extrem de deranjante.

Tatăl său, Lonnie Snowden, a fost ofițer la Garda de Coastă, mama sa, Wendy Snowden, a lucrat pentru curtea federală din Baltimore, iar E.J. Snowden între preocupările sale la colegiu a efectuat patru luni (mai – septembrie 2004) la Rezervele Armatei pentru antrenarea la forțele speciale. El nu a terminat însă antrenamentul special conform cerințelor Armatei americane și a fost eliberat din cauza unui accident grav când și-a fracturat picioarele. După numeroase transferuri în diferite activități speciale a ajuns în Japonia ca angajat pentru trei luni, al Booz Allen, un alt subcontractant al NSA.

În acest timp, cu Booz Allen, Snowden a început să copieze documente strict secrete ale NSA, întocmind un dosar asupra practicilor pe care el le-a considerat intime și extrem de deranjante. Documentele conțineau o informație vastă privitoare la practicile NSA de supraveghere a particularilor. După ce a compilat o cantitate mare de documente, Snowden i-a raportat conducătorului său că are nevoie de o permisie pentru o absență din motive medicale, pentru că a fost diagnosticat cu epilepsie. Pe 20 mai 2013, Snowden a zburat la Hong Kong, China și s-a întâlnit cu jurnaliștii de la *Guardian* (U.K.). Apoi ziarele au început să tipărească documentele pe care el le-a deconspirat, multe dintre acestea detaliind despre monitorizarea cetățenilor Americii.

U.S. l-a acuzat pe Snowden de violările Actului de spionaj deoarece multe grupuri l-au numit imediat erou. Snowden a găsit azil în Rusia și a

¹ Unele informații au fost selectate de pe Internet (Wikipedia).

continuat să vorbească despre activitatea sa. Pentru un documentar reușit despre istoria sa, elaborat cu realizatoarea de filme de succes, Laura Poitras, a primit un premiu Oscar în anul 2015.

Tatăl lui Snowden, Lon, și-a vizitat fiul la Moscova.

Snowden a avut un interviu la NBC News unde a spus că a fost spion secret pentru CIA și NSA, afirmație negată de Susan Rice șeful Securității Naționale.

După toate cele afirmate de Snowden și mai multe videoconferințe, printre care una cu studenți din Canada, el a avut 2 milioane de accesări pe twitter în 24 ore.

Printre altele, s-a afirmat că au fost ascultate de investigatorii americani chiar și persoane foarte importante din Europa, printre care chiar Angela Merkel, cancelarul Germaniei.

III.B2. Secretele marilor puteri

Lumea actuală este spoliată în mod "științific" de marile puteri, de finanțistii mondiali și de corporațiile internaționale.

Marea masă a oamenilor de pe Terra este dirijată în toată activitatea **strict** prin **intermediul banilor**, respectiv a băncilor – atât naționale, dar mai ales internaționale – exclusiv. Numai **1% din populația Pământului** deține **capitalul mondial**. Guvernele tuturor statelor conduc țările respective numai "de jure", dar "de facto" soarta tuturor popoarelor este dictată de elitele ascunse care exclud **democrația** din toate domeniile societății (finanțe, economie, politică și chiar mass-media) substituind-o total cu **corporatocrația** lacomă și dură.

Puterea și profitul sunt singurele "elemente primordiale", pentru cei care aparțin fracțiunii umane de 1%, sunt "noțiunile divine" care-i subjugă pe aceștia, este de fapt germenul *patologicului și monstruoșității* care îi caracterizează.

Dominația mondială cuprinde pe lângă domeniul produselor de consum și multe alte domenii (medicamente, îmbrăcăminte de lux, dulciuri, rețele de televiziune, canale prin cablu, studiouri de film, ziare, edituri et caetera).

Acest tablou este prezentat însă în modul cel mai relevant în domeniul băncilor.

Conflictele, revoluțiile, războaiele, politica și intrigile majore, absolut toate au fost planificate și urmează desfășurarea uneori de o cruzime neimaginabilă după o planificare minuțioasă stabilită pe termen lung.

Cine este însă în spatele lor? Numai *corporatocrația*, care are în mâini toate finanțele lumii, prin care conduc totul de la acțiunile foarte importante până la amănuntele uneori absolut surprinzătoare pentru masele de neavizați

Personalul marilor instituții financiare (FMI, Banca Centrală Europeană sau Banca Mondială) a fost **”pregătit”** pentru servirea acestor entități financiare mondiale și va continua să fie **”angajatul”** acestora.

Dar **numele familiilor/persoanelor** care le controlează și le conduc nu vor apărea **”oficial sau public”** niciodată.

III.C. Disputele interumane la nivelul de indivizi

Antropogeneza (DEX) Procesul apariției și dezvoltării omului, a speciei umane.

Ea evidențiază drumul omului de la starea sa de animalitate la cea de umanitate. Acest parcurs a impus trei condiții **”sine qua non”**²:

1. starea (poziția) verticală; 2. aparitia limbajului articulat; 3. nașterea gândirii.

Pentru alte detalii se recomandă lecturarea capitolului I al acestui eseu. Revenind la paragraful III.c. trebuie subliniat faptul că starea de dispută între indivizii societății umane este de fapt o continuare a perioadei când el aparținea animalității. Disputele sunt de regulă prezente la toate speciile de animale. Aceste rivalități apar din cauzele cele mai diverse: lupta pentru hrană, impulsul de împerechere cu un anume partener, apărarea spațiului de creștere a puilor, păstrarea habitatului et caetera.

Evident că ființa umană evoluată la *homo sapiens sapiens*, reușește să se desprindă de caracteristicile sale atavice; cu toate acestea în societatea umană mai rămân indivizi care își rezolvă disputele pe calea eliminării adversarului prin crimă. Medicii, sociologii, psihologii și alți specialiști au căutat să găsească mai multe răspunsuri privind criminalii. Astfel a apărut fondatorul unei științe noi; acesta a fost:

Cesare Lombroso³ (06.XI.1835 – 19.X.1909) a fost medic și fondatorul *Școlii Italiene Pozitiviste de Criminologie*.

El a elaborat această teorie cunoscută având la bază atât **Darwinismul** cât și **Pozitivismul** lui Auguste Comte. Astfel, el consideră că un criminal

² Din latină = ”fără de care nu este posibil”

³ Aparține unei familii cunoscute de evrei din Italia; numele de naștere a fost **Ezechia Marco Lombroso**

are înclinarea înăscută spre *infracțiune*, iar individul acesta putea fi descoperit și după trăsăturile fizice ale feței sale. De reținut însă că această teorie a fost contestată mai târziu, fiind infirmată definitiv prin rezultatele cercetărilor științifice din domeniu.

IV. BIOS

Generic: *bios (biochimie, biocinetică, biofizică, bioinginerie, biologie etc.).*

Terminologie:

Clon (biologie) totalitatea indivizilor identici proveniți dintr-un singur organism, pe cale asexuată. **Clona** (biologie) a izola din clon indivizi care vor deveni cap de linie pentru noi generații.

Clonat: care a fost selectat din clon pentru a forma o noua generație. Noțiunea de clone cuprinde multe domenii, dar pentru eseu de față prezintă un interes aparte numai clonele din sfera viețuitoarelor, domeniu de bază pentru celulele vii (cu suflet).

IV.A. Clonele

1. **Clonarea** unui organism a cărui informație genetică este identică aceleia a organismului părinte de la care s-a creat clona.

2. Clona (**celula biologică**) un grup de celule naturale identice derivate dintr-o celulă părinte comună.

3. Clona (**celula biologică – B**) un proces al maturizării celulei – B imune.

4. **Clonarea moleculară** o replică exactă parțială sau completă a unei macromolecule (de exemplu ADN).

Atenție: **DNA** (engleză) = **ADN** (română) acidul dezoxiribonucleic.

Observație importantă. Clonarea pornește de la o celulă existentă (vie) nu constituie crearea unei celule vii în mod artificial (în laborator).

IV.B. Copaci sângerând

Numeroși arbori de pe Terra, când sunt tăiați, secretă o sevă în scopul de a le proteja "rana" (tăietura). Dar această sevă, de culoarea sângelui, concurează și la protecția lor de atacurile anumitor insecte.

Eucaliptul, în mod particular, conține în seva proprie *kino* o substanță care-i conferă culoarea sângerie. Acest ingredient activ concurează de altfel și la coagularea sevei de "protecție" a rănilor sale.

De reținut că *Sângele dragonului*, un arbore din America de Sud, are seva tot sângerie. A se reține însă că seva acestui arbore este un gen de "cauciuc"

IV.C. Cât de cunoscute sunt vietățile Terrei?

Un răspuns complet la această întrebare ar fi categoric imposibil de dat. Dacă s-ar prezenta numai o listă cu enumerarea lor ar fi impresionantă, de dimensiuni gigantice. Ca urmare, se va încerca numai enumerarea celor mai puțin cunoscute însoțite, eventual, de câteva cuvinte despre ele.

C1. Viețuitoarele terestre cele mai ciudate și mai puțin cunoscute

a1. Babirusa Aparține familiei Suidae (ca și porcii). Trăiește în unele insule indoneziene. A devenit remarcabil prin colții curbați deosebit de mult, în plus la masculi sunt de apreciat și caninii dezvoltati mult în sus.

a2. Liliacul cu riduri

El viețuiește în America Centrală. Denumit și Liliacul Centurio, are maxim 18-19 grame. Se recunoaște ușor prin lipsa de blană și cu o piele cutată, mai mult la masculi decât la femele.

a3. Cerbul „cu ciuf”

El viețuiește în N-E Birmaniei și în China. Se remarcă prin "ciuful" său dar și prin caninii săi dezvoltați. Se hrănește cu fructe și iarbă. Fiind foarte fricos caută pădurile unde se poate ascunde foarte bine. Cercetătorii au puține date despre el, dar au reținut comportamentul său de a fi mai ales solitar.

a4. Fossa

Este cel mai mare mamifer carnivor, endemic din insula Madagascar, cântărind 5-9 kg și cu lungimea de 70-80 cm. Se hrănește cu lemuri, dar în hrana sa există și rozătoare sau păsări. Este activ ziua și noaptea, foarte mobil și trăiește în mod solitar; foarte rar activează în grup când nu se manifestă conflictual ci cooperant.

a5. Gazela-girafă

Este o antilopă care seamănă cu gazela, dar și cu girafa având un gât lung. Masculul este lung de 1-1,5 m și are greutatea de 40-50 kg. Femela

este mai gingașă. Arealul ei de viață cuprinde zone din Etiopia, Kenia, Somalia și Tanzania. Pentru a se hrăni cu frunze, hrana de bază, se ridică aproape la verticală. Cercetătorii în domeniu au aflat că frunzele îi asigură și apa necesară, fapt ce-i conferă și supraviețuirea în medii ostile, lipsite de apă.

a6. Lupul cu coamă

El trăiește în America de Sud pe terenurile uriașe cu iarbă putând să urmărească prada grație picioarelor sale foarte lungi. Vânează noaptea sau în zorii zilei, iar ziua se odihnește în desigurii. Deosebit de alți lupi, ei nu trăiesc în haite, ci solitari. Masculul și femela sunt împreună numai în perioadele de împerechere. Hrana sa de bază sunt fructele, dar când au ocazia se hrănesc și cu păsări.

a7. Maimuțele din genul Rhinopithecus

Zona lor de origine este Asia. Ele își fereșc nasul de picăturile de ploaie, care le provoacă strănutul și deci demascarea locului unde se află. Ele trăiesc în grupuri numeroase de câteva sute de ființe. Comunicarea între ele se face prin sunete specifice produse individual sau de comunitatea activă atunci.

a8. Markhor

Acest gen de capră sălbatică trăiește în arealul care cuprinde zone din Afganistan, India, Pakistan, Tadjikistan și Uzbekistan. Această capră este pe cale de dispariție numărând în prezent numai 2-3 mii de exemplare. Grupurile sunt restrânse, de 2-3 membri, masculii sunt solitari, cu excepția perioadelor de împerechere. Au coarne spiralate, iar blana lor este lungă la barbă, piept și coadă. Este ierbivor și are dexteritate de a se urca în arbori pentru a mânca frunze. Unii oameni mai înapoiți susțin că poate omorî un șarpe și apoi să-l mănânce.

a9. Muntiacul roșu

El este un animal omnivor care trăiește în Asia. Mănâncă fructe, iarbă, semințe, ouă și chiar animale mici; în situații speciale el este și necrofag. Când este speriat sau amenințat scoate sunete ca un lătrat, care dispare numai odată cu pericolul.

Masculii își apără teritoriul propriu chiar și prin luptă.

a10. Pyura chilensis

Este un animal ciudat care trăiește în America de Sud pe coasta Pacificului. El nu se mișcă, iar hrana și-o procură din apa pe care a sorbit-o și apoi din care reține microorganisme. Animalul este mascul la naștere, iar la maturitate devine hermafrodit. Înmulțirea se poate face prin autofecundare (în afara corpului) dar și prin fecundare, care este un proces mai eficient.

a11. Șobolanul - cârțiță

El este un rozător mic, de 5-6 cm, care trăiește în Africa de Est. Aceste mamifere – asemănător insectelor – trăiesc în colonii mari.

Ele au un animal dominant denumit "regină" căreia i se supun. Aceasta dă naștere la pui, iar restul membrilor coloniei asigură hrana constituită din rădăcini. Greutatea reginei este de peste 50 de grame, iar a restului grupului de abia ajunge la 35 de grame.

a12. Tatuul pitic

Animalul este originar din Argentina. Lungimea sa este de 10-12 cm (fără coada sa). El se poate ascunde sub pământ în doar câteva secunde cu ajutorul ghearelor mari și puternice. Majoritatea timpului stă sub pământ, fiind un animal nocturn și solitar.

Locașurile sale sunt lângă mușuroaiele de furnici care-i asigură hrana de bază. Totuși el se mai hrănește cu: larve, plante, rădăcini, șerpi și viermi.

C2. Viețuitoarele oceanice ciudate și cel mai puțin cunoscute.

b1. Peștele pescar

b2. Calamarul vampir

El este un cefalopod mic cu viață solitară, pe fundul oceanelor, la adâncimi până la 3000 de m. Este înrudit cu moluștele și caracatițele.

b3. Izopodul gigant

Există circa 4000 de specii de izopozii (rude ale crustaceelor) care trăiesc în mările și oceanele Terrei. În general, izopozii au până la 1,3 cm, totuși acesta are lungimea de circa 75 cm.

b4. Meduza atoll

b5. Rechinul "covor"

Acești rechini au lungimea până la 2 m și greutatea de până la 70 kg. Corpul plat le conferă capacitatea să se ascundă perfect pe fundul apelor. Posedând o gură mare pot vâna pești mai mari. Au culoarea de la gri verzui la maroniu.

b6. Peștele-soare gigantic

Trăiește în apele de lângă coastele Marii Britanii. El are lungimea de până la 3,5 m și greutatea până la 1 tonă.

b7. Peștele-piatră

El posedă cea mai mare cantitate de otravă dintre toți peștii. Poate să se ascundă sub forma unei pietre și poate aștepta nemișcat zeci de ore, în vederea vânării prăzii. Pe om îl atacă numai când acesta îl atinge accidental, dar reacția peștelui îi este fatală.

b8. Peștele viperă

Acest pește, hidos la vedere, trăiește în adâncimile oceanului între 100-1600 m.

b9. Rechinul Goblin

Acest rechin este văzut foarte rar, trăind aproape permanent pe fundul oceanului. Cercetătorii apreciază că viețuiește de peste 100 de milioane de ani.

b10. Viermii "Zombie"

Ei se hrănesc cu oasele balenelor moarte, fapt pentru care mai sunt numiți și viermi ai oaselor.

IV.D. Adaptarea animalelor la mediu

Transformările esențiale suferite de natură, în perioade lungi de timp, a condus la dispariția unor specii de viețuitoare sau la adaptarea altora la noile condiții. Vor fi redate numai unele modificări suferite de organismele animalelor pentru a se adapta la noul lor mediu, care le era "ostil".

d1. Căldură generată prin procese chimice și mecanice.

Animalele cu sânge rece nu-și mențin temperatura constantă, iar la răcirea mediului pot asigura un plus de energie doar pentru scurt timp. Insectele însă prin mișcări rapide pot să genereze căldură prin mijloace chimice și mecanice.

d2. Adaptarea viețuitoarelor la mediu "ostil chimic".

Un vulcan din Nicaragua degajă permanent gaze sulfuroase, letale pentru animale și oameni. Totuși există un gen de papagali care s-au adaptat acestui mediu "ostil chimic"; cum au obținut această capacitate încă nu se știe.

d3. Creșterea mare a căldurii organismului.

Unele viețuitoare cu mase mari ale corpului, cum sunt cele mai mari broaște țestoase pieloase și rechinii uriași, au capacitatea de a oferi energia calorică necesară, vietăților amintite, chiar când acestea ajung în ape reci.

d4. Adaptarea unor viețuitoare prin modificarea respirației.

În perioadele de secetă din zonele ecuatoriale și tropicale, unele specii de pești au capacități specifice de adaptare în mediile respective. Astfel, peștii Dipnoi au un sac de mucus care aduce un aport de oxigen pentru respirația lor, iar unele specii de somoni și țipari pot respira în exteriorul apei, dar mai mult se pot deplasa pe uscat pentru scurt timp. Savanții susțin că oxigenul necesar nu se asigură prin branhii sau plămâni, ci este asigurat de o zonă specială situată în intestinale lor.

d5. Existența unor proteine antiîngheț.

Pentru pești scăderea temperaturii apei, tot mai mult, conduce inițial la dereglarea funcțiilor metabolice, ca apoi să ducă la apariția unor cristale mici de gheață în celule, pentru ca în final să urmeze fenomenul letal.

Savanții au descoperit că peștii din zona arctică au în sângele lor o proteină anti-îngheț, care nu permite formarea cristalelor de gheață menționate. Recent a fost găsită o asemenea proteină și la gândacii care trăiesc aproape de zona arctică sau la altitudini foarte mari.

d6. Schimbarea proprietăților sângelui.

Pentru a supraviețui în mediile ostile unele viețuitoare au reușit să modifice chiar proprietățile sângelui. Cașalotul și gâsca indiană, realizând această adaptare, au capacitatea de a înmagazina mai mult oxigen în celulele sângelui propriu.

Această adaptare îi permite gâștei indiene să zboare la altitudini mari, iar cașalotului când caută hrana în adâncuri, ambele zone citate având oxigen în cantitate mai mică decât cea necesară respirației lor proprii.

d7. Adaptarea unui "ventilator propriu" necesar răcoririi animalului.

Unele viețuitoare aflate în zone foarte fierbinți sau în perioade cu călduri de nesuportat și – au adaptat un "*ventilator propriu*", care să le răcorească. Acestea nu sunt altceva decât niște urechi foarte mari dotate cu numeroase vase de sânge. Ca exemple pot fi menționați elefanții și iepurii.

IV.E. Adaptarea plantelor la mediu

Este cunoscut faptul că plantele sunt prezente în orice mediu de viață (acvatic, terestru sau aerian). Pe parcursul istoric plantele și-au desfășurat ciclul de viață sub influența factorilor existenți în mediul respectiv. Ele au suferit în permanență modificările importante ale factorilor abiotici. În lupta pentru supraviețuire ele și-au modificat forma și aspectul organelor proprii; de facto, aceste transformări au constituit ***adaptarea plantelor la mediul de viață***, care se schimbase el însuși. Pentru înțelegerea mai ușoară a acestei adaptări se recurge la prezentarea celei mai ilustrative "adaptări" de plantă la mediu și anume: ***plantele terestre adaptate la locuri uscate***.

Cactusul prezintă poate cea mai numeroasă suită de adaptări la mediu.

Chiar persoanele mai puțin școlite știu că este planta deșerturilor mexicano-americane, care deși puțin plăcută la aspect a salvat multe vieți omenești.

Viețuind în mediul uscat (cu precipitații aproape inexistente) cactusul are "scoarța" (de fapt un "înveliș cerat"), acoperit cu spini, ale cărui celule mari înmagazinează cantități neașteptat de mari de apă.

Frunzele plantei, existente inițial, s-au transformat în spini urmărind două scopuri importante :

- prevenirea evaporării apei provocată de căldura foarte mare;
- protejarea plantei împotriva animalelor însetate.

Rădăcinile plantei s-au dezvoltat foarte mult, în lungime și grosime, pentru a facilita captarea apei freatice.

Tulpina groasă a plantei, conduce la rezultate importante, ajutând fotosinteza.

IV.F. Viața socială la animale.

Terminologie. Etimologia: **etologie** = etos (comportament) + logos (știință) din limba greacă.

Comportament (DEX): ansamblul manifestărilor obiective ale animalelor și ale oamenilor prin care se exteriorizează viața psihică. Sau o formulare scurtă: comportament = obiceiuri și deprinderi.

Etologia⁴ este știința care se ocupă de studiul **comportamentului** atât a animalelor cât și a oamenilor. Consecință: rezultă existența etologiei animalelor și a etologiei oamenilor.

Etologia analizează comportamentul animalelor sau oamenilor cât și interacțiunea acestora cu mediul (la nivel individual sau de colectivitate).

Ramurile etologiei.

Bazele etologiei animale au fost puse în 1966 de Karl von Frisch (1886-1982), Konrad Lorenz (1903-1989) și Nikolaas Tinbergen (1907-1988).

Studiile în etologia animală au loc în mediul natural sau în captivitate.

Tot în 1966, au pus bazele etologiei umane: Bruno Bettelheim (1903-1990), Alexander Sutherland Neill (1883-1973) și Boris Cyrulnik (născut în 1937).

Înainte de apariția noțiunii și cuvântului *Etologie* (1966), această știință a fost studiată de savanți precum:

Reaumur (naturalist francez, 1683-1757),

Charles Darwin (explorator și naturalist englez, 1809-1882),

Jean Henri Fabre (entomolog francez, 1823-1915),

Ivan Pavlov (fiziolog, psiholog și medic rus, 1849-1936)

Emil Racoviță (naturalist, explorator și speolog român, 1868-1947)

Hans Hass (explorator și naturalist austriac)

⁴ Atenție! A nu se confunda **etologie** cu **ecologie**!

Marea majoritate a animalelor trăiesc *viața de grup* în care creează structuri sociale, unele foarte "sofisticate", pentru satisfacerea tuturor nevoilor și simțurilor particularizate ale indivizilor care formează grupul.

Se vor prezenta, prin exemple, numai unele aspecte ale unor organizări, strict particulare, din viața animalelor.

1. *Indivizii "paznici" din grup*, au rolul să descopere la timp eventualele pericole care ar amenința grupul la un moment dat. Astfel, restul colectivității își poate desfășura activitatea (căutarea locurilor de odihnă, hrănirea puilor etc.).

2. Pentru **carnivore** prezintă mare interes *modul de organizare în vederea vânării* acelor animale care reprezintă hrana lor de bază.

3. *Prădătorii* sunt foarte atenți să "depisteze" orice animal, desprins din grupul în mișcare, rămas izolat și deci vulnerabil la atacul prădătorului dușman.

4. Apariția în cadrul grupului a unuia sau mai multor indivizi, care au rolul de a fi "conducătorii și organizatorii" acelu grup. Legat de această idee, este foarte semnificativ faptul, constatat în ultima vreme de savanți, că femelele sunt cele care stabilesc activitatea și organizarea grupului de animale.

Așa cum, la albine, regina, conduce membrii stupului, la grupurile de animale, femelele "conduc" fiind cele interesate de protejarea și creșterea puilor.

Cirezile de *elefanți, cerbi, zebre* sunt conduse de *femelele mame* care fac totul, până la sacrificiu, pentru puii lor, în timp ce masculii nu apără cireada și nu-i atacă pe prădătorii care s-au năpustit asupra turmei.

5. Importanța mijloacelor de comunicare în interiorul grupului de animale. Despre balene se spune că și-au "făurit" în lungul timpului mijloace de comunicare dintre cele mai performante. Astfel unele specii folosesc cântecul recepționat de surate la distanțe de necrezut, altele folosesc pocnetele sau fluierăturile.

6. O altă caracteristică descoperită la unele colectivități de animale este **spiritul de întraajutorare**. De reținut că o familie de balene nu abandonează niciodată vreo balenă rănită. Există însă și societăți de animale ale mării care nu se arată altruiste; astfel, comunitățile de foci nu ezită să elimine femelele sau puii proprii când "interesele sau domeniul" le-a fost încălcat.

IV.G. Despre simțurile omului și senzațiile sale.

Aproape toți oamenii știu că există cinci simțuri: *văzul, auzul, mirosul, gustul și sensibilitatea tactilă* (atribuite lui Aristotel).

După două mii de ani însă, cercetătorii actuali susțin că omul posedă în realitate un număr mult mai mare de simțuri. Justificarea acestei ipoteze/asertiuni poate fi explicată simplu prin faptul că omul are nevoie de "simțuri mai numeroase". Acestea sunt evident necesare pentru supraviețuirea sa în noua societate și mai ales în noile condiții de mediu, care se "bucură" de toate schimbările: cele mai diverse noxe, lipsa tot mai mare de arbori (generatorii de aer proaspăt), aglomeratii insuportabile de pietoni și mai ales de vehicule (posibile generatoare de accidente) etc.

g.1. Simțurile "clasice".

Noile tehnologii și aparatura sofisticată, folosite în cercetarea medicală, au adus informații și descoperiri care contrazic, chiar și unele teorii mai noi (din secolul XX). Astfel de aspecte vor fi expuse succint în cele ce urmează.

1. Cercetările privind simțul gustativ au reținut că de fapt sunt mai multe tipuri de gusturi pe care le percepem; dar nu există încă precizări legate de relația "ambient și gustul anumitor alimente" .

2. Cercetările privind simțul olfactiv (mirosului) au adus, de asemenea, rezultate nu numai surprinzătoare, dar cu efecte imediate decizionale. Desigur încă de la Aristotel, oamenii știau bine că simțul lor olfactiv era mult mai slab decât al felinei sau rozătoarelor, dar abia în prezent "au realizat că" trebuie să ia anumite decizii împinși de viață, dar de care nu suntem prea conștienți.

3. Cercetările privind simțul văzului au avut două ținte importante:

a. Refacerea sensibilității vizuale (aparate, proceduri, medicația...).

b. Metode de redare a vederii pentru persoanele nevăzătoare.

4. Cercetările privind simțul auzului au urmărit două proiecte importante:

a. Ameliorarea sensibilității auditive (aparate, proceduri, medicația...).

b. Metode de redare a sensibilității auditive pentru cei afectați de surditate.

5. Cercetările privind simțul tactil au reușit să elucideze sau să ofere precizări de detaliu privind acest simț numit și **mecanorecepție**. De reținut

că receptorii sensibilității tactile se află în tot corpul omului și-l informează permanent și aproape instantaneu de orice obiect/substanță cu care vine în contact direct sau de care este apropiat (cum ar fi o sursă calorică).

Neurologii și fiziologii au ajuns, prin numeroase studii și experimente, la concluzia incontestabilă că omul își poate schimba, clipă de clipă reacțiile și comportamentele, numai pentru că se bucură de existența și folosirea mai multor simțuri, decât cele cinci bine cunoscute.

g.2. Simțurile "noi" descoperite de cercetători

Se vor prezenta, pe scurt, câteva dintre simțurile "noi" pe care nu le intuiau nici medicii cu 1-2 secole înainte de epoca prezentă .

1. Propriocepția este sensibilitatea (simțul) care ne permite să stabilim unde ne aflăm în spațiu la un moment dat. Dacă omul închide ochii, dar își mișcă oriunde o mână, el știe în fiecare moment unde se găsește acea mână. Acest simț foarte precis, numit propriocepția ne informează foarte exact unde este acea mână a sa față de restul corpului. Informația primită de om s-a produs și transmis, fără participarea altui simț, ci numai sensibilității proprioceptive a sa. Acum, dacă deschide ochii, omul își vede mâna mișcată exact acolo unde fusese informat că se află.

2. Echilibriocepția este un alt simț independent pe care îl are omul. Ea este *capacitatea sa de a-i menține echilibrul*, fie în mișcare, fie când stă într-un picior, sau se află cu corpul și membrele într-o poziție specială. Fără a intra în detalii, reamintim din anatomie, prelucrările foarte complexe, efectuate de creier, cu informațiile primite de la aparatul vestibular (aflat în urechea internă; cu prezența "otolitelor"), semnalele vizuale primite de la ochi și semnalele trimise continuu de senzorii aflați în mușchi și articulații.

3. Cronocepția este un alt simț independent al omului, căruia însă - din păcate – cercetătorii nu i-au descoperit un receptor special căruia să-i asocieze recepțiile. Neurologii și fiziologii au demonstrat totuși capacitatea umană de percepere a "timpului scurs în 24 de ore" având ca bază de asociere "*ritmurile cosmosului*".

În afara însă de aceste simțuri prezentate succint mai există, încă multe alte simțuri, despre care marea majoritate a pământenilor nu cunosc prea

multe. *Aproape fiecare organ cunoscut are propriii receptori care transmit senzațiile specifice.* Pot fi enumerate numeroase organe care sunt posesoare de astfel de receptori: esofagul, intestinele, mușchii, plămânii, rectul, vasele sangvine, vezica urinară, *et caetera*.

g.3. Memoria.

După ce s-au prezentat pe scurt *simțurile* și *senzațiile* omului este momentul să fie analizat tot succint și un *proces important legat de acestea **memoria***.

Aceasta va fi înfățișată, folosindu-se un articol expus pe internet (în Wikipedia), care însă a fost structurat și prelucrat, conform scopului acestui subcapitol.

Memoria este ***procesul psihic de întipărire, recunoaștere și reproducere a cunoștințelor, mișcărilor, sentimentelor, senzațiilor et caetera din trecut.*** De fapt ea permite inserarea acestora pe segmentele temporale - trecut, prezent și viitor.

Memoria este și *un proces de codificare, stocare sau recuperare a tuturor informațiilor, primite de om din exterior, prin intermediul tuturor simțurilor sale*, evident traduse de diverși stimuli chimici sau fizici.

În prima etapă de codare informațiile suferă modificările necesare, *în etapa a doua de stocare* ele sunt depozitate un timp, iar *în a treia etapă* ele sunt recuperate din locurile de păstrare. Unele recuperări sunt ușoare, dar sunt și informații care se recuperează dificil

Procesarea informației prezintă trei etape principale în formarea și recuperarea memoriei:

1. Codificare sau înregistrare: primire, prelucrare și combinare a informațiilor.
2. Depozitarea: crearea unor înregistrări permanente a informațiilor codate
3. Preluare, rechemare sau amintire: cererea înapoi a informațiilor stocate ca răspuns la unele nevoi de utilizare într-un proces sau o activitate

Pierderea memoriei este descrisă ca uitare sau ca amnezie (*tulburare medicală*).

Eul nostru, grație memoriei, posedă continuitatea identității în timp. Fără această dimensiune mnezică, am trăi numai prezentul clipei, fiind supuși permanent în fața unor situații noi, fără nici un fel de experiență

elaborată, fără nici un mijloc de abordare și rezolvare. Ne-am chinui permanent cu încercări noi și numeroase erori, iar adaptarea ar fi, practic, imposibilă.

Deci funcția memoriei este o condiție bazală indispensabilă a existenței noastre și adaptării optime în mediul în care ne aflăm la un moment dat.

Memoria umană s-a dezvoltat, ea a modificat schema de funcționare internă (de la forme imediate la forme mediate "prin limbaj și procedee mnemotehnice de natură logică"), cât și aria de cuprindere (care a ajuns să înregistreze și să conserve informații despre toate genurile de fenomene și evenimente, inclusiv o uriașă gamă de experiențe).

Evoluția memoriei umane permite diferențierea și individualizarea capacității de reactualizare, care conferă valorificarea propriu-zisă a informației și experienței stocate, desfășurarea unor activități mintale autonome (unde trecutul se leagă de prezent, iar prezentul de viitor).

La om, memoria nu este concentrată și localizată într-un singur bloc, ci este distribuită mecanismelor care realizează funcțiile și actele psihocomportamentale specifice. Deosebit de computer, creierul uman posedă mai multe blocuri memorative, între care există conexiuni bilaterale.

După integrarea ei în structura proceselor și activităților specifice memoria este activă, selectivă, contextuală, organizată logic și sistemic

Memoria se caracterizează prin câteva trăsături esențiale, care îi sunt imprimate de integrarea ei în structura proceselor și activităților specifice. Memoria este activă, contextuală, organizată logic, selectivă și sistemic.

Pentru evaluarea dezvoltării memoriei se ține seamă de următorii **parametri:** completitudinea, durata existenței sale, fidelitatea, promptitudinea și volumul.

Genurile de memorie.

Funcție de criteriul ales se disting mai multe genuri de memorie.

m1. *Memorie voluntară și memorie involuntară* dacă a existat sau nu intenția și controlul voit pentru codare, stocare și recuperare.

m2. *Memorie logică și memorie mecanică* dacă a înțeles sau nu cele memorate.

m3. *Memorie imagistic-intuitivă și memorie verbal-simbolică* conform genului informațional preferat.

m4. *Memorie senzorială, memorie de durată scurtă și memorie de durată lungă*, funcție de timpul respectiv (criteriul timpului).

Memoria senzorială care posedă informații senzoriale mai puțin de o secundă după ce a perceput un element/eveniment. Este memoria care reține elementul observat/memorat numai o fracțiune de secundă.

Memoria de durată scurtă care permite amintirea pe o perioadă de câteva secunde până la un minut, dar fără repetiție. Pentru a ușura memorarea, de pildă, a unui număr de telefon se recomandă selectarea pe grupe de 3 sau 4 cifre. Specialiștii presupun că acest gen de memorie s-ar baza preferențial pe un cod acustic de stocare a informațiilor și mai puțin pe un cod vizual.

Memoria de durată lungă care poate stoca cantități mari de informații pentru o durată posibil nelimitată (chiar pentru toată viața). Prin repetiție o informație poate fi păstrată uneori pe termen foarte lung. În memoria de durată lungă informațiile se codifică **semantic** (după sensul cuvintelor).

Specialiștii consideră că somnul ameliorează și consolidează informațiile captate. S-a dovedit că somnul suficient își aduce aportul direct în actul de antrenare și de testare a memoriei.

Eșecuri de memorie

1. Efemeritatea semnifică faptul că amintirile se degradează sau dispar odată cu trecerea timpului.

Este de reținut faptul că informația este uitată repede în primele zile sau în primii ani, dar în zilele sau anii următori pierderile sunt mici.

Noțiunea: *absența mentală* este eșecul de memorie din cauza lipsei de atenție. Fără o atenție adecvată, este posibil ca informațiile primite să nu fie stocate, cu consecința că recuperarea ulterioară devine imposibilă.

Consolidarea și reconsolidarea. Memoria de durată scurtă este temporară și poate fi perturbată, iar memoria de durată lungă când s-a consolidat, devine persistentă și stabilă.

Genetica memoriei umane a fost studiată extrem de puțin.

Cercetătorii au dedus că studierea incapacității unor adulți de a prelua amintiri de când aceștia erau foarte mici impune studierea amneziei copilăriei.

De abia în anii 80–90 s-a stabilit că nou-născuții pot prelua informații, pe care să le encodeze și reține. Următorul tabel redă rezultate despre unele cercetări ale memoriei nou-născuților.

Vârsta copilului	Perioada după care copiii își pot reaminti informațiile percepute
6 luni	24 de ore
9 luni	5 săptămâni
20 luni	12 luni

Cercetările au arătat că la vârsta de 6 luni copiii au dificultăți la amintirea (redarea) informațiilor în ordinea temporală.

Memorie și îmbătrânire

Prin cercetări s-a demonstrat că pierderea de memorie este diferită în procesul normal de îmbătrânire față de pierderea de memorie în cazul persoanei diagnosticate cu Alzheimer.

Efectele exercițiilor fizice asupra memoriei

Alergarea, ciclismul și înotul au efecte cognitive asupra creierului, îmbunătățesc oxigenarea și alimentarea cu nutrienți. Efectele exercițiilor ajută la menținerea capacității mentale la vârstă înaintată, la prevenirea și eventuala vindecare a unor boli neurologice.

Conținutul informațional al memoriei

Memoria redă fidel trecutul, adică subiectul este conștient că acel eveniment a existat cândva în trecut.

Redarea din memorie este o reflectare activă, selectivă, relativ fidelă, inteligibilă, sistemică, logică, organizată etc.

Funcțiile memoriei

1. Memoria are o funcție cognitivă (fiind un proces de cunoaștere și are rolul de a oferi substanță proceselor cognitive superioare "gândirii și imaginației").

2. Memoria are o funcție adaptativă de corectare, având o influență primordială în echilibrul vieții psihice a omului. Dacă omul nu ar avea memorie, ar fi lipsit și de conștiință. Posedând memorie omul are stocate evenimentele din trecut, are deci atât capacitatea de a rezolva situațiile prezente cât și resurse de anticipare a evenimentelor celor viitoare.

Structurile operatorii ale memoriei

Unii savanți în domeniu consideră memoria ca fiind ea însăși o operație. Informațiile nu sunt doar percepute, ci asupra lor se efectuează operații de clasificare, ierarhizare, ordonare, organizare, sistematizare și structurare. Aceste operații conferă cuprinsurilor memoriei, capacitatea de a fi folosite repede și optim în procesele de învățare, de înțelegere și de rezolvare a problemelor diverse.

Produsul memoriei

Obișnuit memoria este considerată ca amintire. Psihologic este apreciată drept reactualizarea informațiilor (aceasta existentă în două forme: *recunoașterea și reproducerea*).

1. Recunoașterea se efectuează folosind informațiile originale, care vor fi recunoscute din altă mulțime de informații. Practic *este o formă simplă de reactualizare*, deci sunt implicații de natură perceptivă și aparținând procesului de reprezentare.

2. Reproducerea însă este forma complexă și superioară a reactualizării, care se realizează în absența informației originale. Realizarea este de dificultate sporită întrucât *implică mai mult reprezentarea și gândirea*. Reproducerea posedă însă totdeauna amprenta subiectului, cu stilul său cognitiv, cu experiența sa și cu complexitatea procedeeleor mintale întrebuintate.

V. ÎNTREBĂRILE PĂMÂNTENILOR, UNELE DE CÂND EXISTĂ EI

V.A. Savanții vor putea acționa vreodată asupra fenomenelor naturale: cutremure, schimbarea climei, inundații și deplasarea terenului?

O analiză succintă a acestora la ce răspunsuri pot conduce? Să le urmărim în succesiunea prezentată.

a. De la apariția omului pe Terra, el a cunoscut cutremurele cu toate efectele lor, de la manifestările lor minore (simple „tremurături ale pământului”) până la cataclisme de neimaginat (deschiderea scoarței Terrei, însoțită cel mai frecvent de curgerea unor „fluvii de lavă”). Evident că legat direct de stadiul lui de evoluție, omul preistoric neevoluat psihic, nu înțelegea nimic și similar oricărui animal, nu făcea de frică - decât să se ferească - să se ascundă și să-și caute un adăpost. Odată cu evoluția sa el

a căpătat treptat cunoștințe tot mai numeroase despre acest fenomen al naturii. În zilele noastre savanții din acest domeniu (în special japonezii) au ajuns să găsească unele soluții pentru diminuarea și prevenirea parțială a unor efecte distructive ale acestora. Astfel în prezent se pot construi blocuri cu multe etaje „antiseismice”, care prin structura lor oprește „**de facto**” prăbușirea lor. Realizarea acestor construcții reprezintă desigur ceva demn și pe deplin de apreciat. Dar este unanim recunoscut faptul că nimeni n-a avut tăria să afirme că „omul chiar în viitorul foarte îndepărtat ar putea să acționeze după voința sa împotriva cutremurelor”, dar nici să anticipeze cu un timp suficient momentul de producere, pentru a preveni oamenii, astfel ca aceștia să se poată feri de efectul lor uneori posibil chiar **catastrofal**.

b. Clima planetei noastre, Terra, a fost supusă schimbărilor climatice, în timpul erelor sale de existență în cursul milioanelor de ani. Acestea s-au produs pe cale naturală, de la sine, fără intervenția a ceea ce exista pe suprafața sa, plante, animale etc., iar echilibrul s-a menținut după legile evoluției firești a naturii.

În ultimele secole însă – până în prezent - s-au produs schimbări climatice de altă natură. Au intervenit acțiunile omului, sub cele mai variate forme, cum ar fi: tăierile de păduri pe arii uriașe în toate zonele lumii, emisia de substanțe nocive în cantități neimaginabil de mari (provenite din arderea celor mai diferite materiale sau în urma incendiilor de construcții sau obiecte de genuri diverse), gazele de eșapament ale miliardelor de autovehicule, avioane sau nave, noxe din cele mai agresive rezultate din uzinele metalurgice sau de substanțe chimice etc.,

Toate acestea au acționat rapid și cu deosebit efect distructiv asupra tuturor ecosistemelor de pe Terra.

Rezultă întrebarea logică: „Oare vor mai putea oamenii de specialitate de pe Terra să facă față acestei poluări și degradări de proporții tot mai mari a climei, cu fiecare zi ce trece?”.

c. Inundațiile și deplasarea terenului

Iată mai întâi o sumară enumerare a noțiunilor și fenomenelor legate de acest paragraf, luat în discuție, pentru a finaliza cu o concluzie privind aserțiunea de la punctul 1 (Savanții vor ...).

c.1. Inundațiile

1. Factorii determinanți ai intensității inundațiilor: 1.Cantitatea de apă.
2. Caracteristicile bazinului hidrografic (extindere, pante, structura

litologică, acoperirea vegetală). 3. Geometria canalelor de drenare. 4. Felul hidrografiei debitelor din zonă.

II. Caracteristicile inundațiilor. 1. Inundațiile în diferite secțiuni ale rețelei hidrografice. 2. Mărimea zonei inundate (regională; locală). 3. Durata perioadei de inundare (lungă; scurtă). 4. Frecvența inundațiilor.

III. Construcții de protecție împotriva inundațiilor. 1. Canalizarea cursurilor. 2. Diguri de protecție. 3. Bazine de acumulare.

c.2. Deplasarea terenului

Factorii importanți ai stabilității versanților. 1. panta și granulozitatea. 2. apa de suprafață și cea subterană. a. crește adeziunea și stabilitatea. b. reduce frecarea și stabilitatea. c. crește presiunea în pori. d. eroziunea crește sau uneori descrește stabilitatea. 3. vegetația stabilizează versanții prin sistemul radicular. 4. seismicitatea influențează instabilitatea versanților. 5. tipuri de deplasări ale terenului. a. alunecări și b. prăbușiri.

Consecințele deplasării terenului 1. curgeri de roci. 2. avalanșe. 3. inundații.

După modesta prezentare, făcută anterior, să încercăm un răspuns - cel puțin parțial - pentru întrebarea propusă.

S-au arătat numeroasele măsuri luate de pământeni pentru a diminua desfășurarea și efectele distructive ale inundațiilor și deplasării terenurilor. Totuși nu s-au întreprins măsuri de a bloca apariția lor. Savanții rămân neputincioși în acest sens, natura se dezlănțuie după legile proprii existente de milioane de ani. Absolut nici un pământean nu poate acționa contra acestor fenomene,

V.B. Cine poate demonstra că în Univers nu există alte legi "fizice", decât cele pe care le cunosc pământenii în prezent ?

V.b1. Undele gravitaționale

Savanții afirmă că au făcut o mare descoperire privind natura intimă a gravitației. Ciocnirea a două găuri negre le-a permis să observe deformarea spațiu - timp; ea s-a produs la o distanță de peste un miliard de ani lumină de Pământ. Echipa de savanți mai susține că este prima detectare a undelor gravitaționale, care ar putea să conducă, eventual, la elucidarea faimosului Big Bang.

V.b2. Telepatia.

Terminologie. Noțiunea **telepatie** a fost dată de Frederic W.H. Myers (în 1882) cercetător englez în parapsihologie. Au mai fost date și alte denumiri acestui fenomen parapsihologic: **criptestezie** (Charles Richet), **sugestie ideatoare la distanță** (Leonid Vasiliev), **telestezie**, **biocomunicație**, **transmisiune percepută la distanță**, **radiocomunicație biologică**, **transfer de informație biologică**.

Telepatie (Conform DEX): *Facultate psihologică* (contestată de unii savanți) atribuită unor oameni de a percepe fenomene care nu sunt în raza simțurilor, precum și de a transmite gândul la mare distanță, fără intermediul organelor de simț obișnuite, percepere a fenomenelor și a gândurilor de la distanță.

Telepatie vine din limba greacă: tele = departe/distanță și pathos = simț/sentiment. Este fenomenul de transmitere a gândului între persoane prin alte metode de comunicare decât cele subordonate simțurilor. Acest fenomen parapsihologic este poate cel mai vechi și cel mai cunoscut. Dacă se acceptă termenul de telepatie stricto sensu apar însă niște inadvertențe.

Fenomenul telepatetic se produce la nivelul inconștientului, ca urmare nu este legat de idee/minte. Limitată numai la persoane s-ar elimina forțat existența telepatiei între animale și telepatia dintre om și animal. Se pot exemplifica aceste telepatii cu exemple indubitabile: unii păianjeni transmit telepatetic modelul pânzei proprii, comunicarea permanentă dintre albine sau furnici, comunicarea dintre om și delfin sau dintre mame și pui.

Deci fenomenul telepatetic atestat profund și unanim recunoscut se află – am putea spune – într-o „contradicție artificială” numai din cauza definiției improprie sau defectuoase.

Se mai pot reține și alte *precizări privind telepatia*.

Fiind un sistem universal, telepatia nu are bariere între specii. În consecință, unde există lume vie, este prezentă și **telepatia**.

Ea nu poate fi izolată în stare pură. Aplicată în cazul oamenilor, așa cum s-a menționat, ea se produce la nivelul inconștientului fără a lua în seamă distanțele. Telepatia solicită prezența a două entități: prima, cea care transmite, numită **agent**; a doua cea care recepționează, numită **receptor** (care este strict obligatoriu să posede proprietăți parapsihologice).

S-au efectuat cercetări, studii și experimente extrem de numeroase în domeniul acesta, în special de britanici și apoi de ruși, obținându-se rezultate din cele mai spectaculoase și mai ales convingătoare.

Nu se va insista prin redarea unor exemple, care pot fi lecturate, de către cei interesați, din revistele de specialitate. Autorul se simte însă obligat să redea pe scurt un caz punctual, foarte relevant, la care a participat absolut întâmplător și despre care au fost informați doi medici psihiatri, dintre ei unul mai în vârstă (care se preocupase în tinerețe, în perioada anilor 1915-1930, de probleme parapsihologice și de telepatie).

O femeie, I.T., dintr-o comună din Oltenia născută în anul 1899, a fost adusă în București, în anul 1916, de către o rudă apropiată, căpitanul de artilerie T...., să facă menajul pentru familia acestuia. Această femeie făcuse numai două clase în comuna natală și reușea cu destulă dificultate să citească și mai ales să scrie. Viața și destinul ei au făcut ca ea să cunoască un zugrav neamț, care a fost angajat de unchiul ei, căpitanul, să zugrăvească și să decoreze casa acestuia.

Tânărul, pe nume FR, a intrat în vorbă cu I.T. și după un anumit timp au devenit prieteni. În anul 1922 cei doi s-au căsătorit, iar ea s-a mutat în casa unde FR locuia împreună cu părinții săi. De când a sosit în capitală I.T. nu a mai fost în comuna natală, dar mai mult, nici n-a mai comunicat cu cei apropiați rămași acolo. Cauza este de la sine înțeleasă; dificultatea ei de a se exprima în scris.

Singurele știri care îi parveneau de acolo erau niște informări verbale aduse de vreo rudă sau un consătean „pripășit temporar” în București cu vreo ocazie mai deosebită pentru respectivul.

În deceniul 1940-1950 de mari frământări sociale, accentuate pentru România și de desfășurarea celui de al doilea Război mondial, într-o zi pe neașteptate I.T. se adresează soțului; „FR au trecut atâtea ani de când eu n-am mai fost acasă unde m-am născut și aș dori să merg acolo”. FR care a iubit-o și care s-a înțeles cu ea bine tot timpul căsniciei a fost de acord imediat.

I.T. a plecat cu trenul și a ajuns la casa părintească. Acolo a găsit-o pe mama ei, „baba Tița” cum o numeau vecinii, foarte bolnavă. După ce și-a îmbrățișat mama, aceasta a spus „bine că ai venit Ioana mea dragă, doream atât de mult să te mai văd odată, acum pot să adorm liniștită”.

A doua zi mama ei, Tița, a murit. Toți sătenii, șușotit sau cu voce tare, spuneau : „ce minune a făcut Dumnezeu”. A sosit neanunțată de nimeni,

la circa 40 de ani de la ultima revedere, tocmai la plecarea din viață a mamei sale.

Autorul eseului le-a relatat amănunțit celor doi medici psihiatri acest eveniment la care amândoi, de facto la unison, au afirmat că este un exemplu concludent și tipic de telepatie de la mamă la fiică, care conform cercetărilor efectuate de oamenii de știință din domeniu, conchide că „odată stabilită legătura telepatică între *agent* și *receptor*, aceasta rămâne permanent cât există **entitățile vii**.

V.C. De ce numai unii oameni se trezesc din moartea clinică ?

„Moartea clinică” fiind un termen de specialitate se redă integral un articol selectat de pe internet (Wikipedia).

Moartea clinică reprezintă o situație aflată la limita dintre viață și moarte, de cele mai multe ori fiind vorba despre pacienți aflați în situații critice din punct de vedere medical, având funcțiile vitale biologice - activitatea cardiacă și respirația - abolite pentru anumite perioade de timp. Moartea clinică reprezintă, de fapt, perioada de timp în care organismul nu mai poate reacționa la diverși stimuli interni sau externi, care pot determina reluarea activității automate a miocardului (mușchiul inimii) și a respirației, respectiv a centrilor nervoși cardio-respiratori, situați în trunchiul cerebral. Reluarea activității automate ale acestor centri, care descarcă ritmic impulsuri nervoase către mușchii ce coordonează circulația sanguină (miocard), respectiv respirația (musculatura intercostală și diafragma) reprezintă resuscitarea propriu zisă, intervalul de resuscitare (de la oprirea funcțiilor vitale până la reluarea lor) reprezentând de fapt fenomenul cunoscut sub numele de moarte clinică. Intervalul de resuscitare sau durata de timp în care un organism poate fi în moarte clinică, depinde de viabilitatea celulei nervoase, fenomenul devenind ireversibil în momentul în care centrii nervoși cerebrali sunt lipsiți de aportul de oxigen pe o perioadă de timp ce depășește 5-10 minute. Durata timpului după care mai este posibilă resuscitarea cardio-respiratorie variază în funcție de vârstă, sex, diverse boli sau tare ale organismului, precum și în funcție de împrejurarea care a determinat evenimentul declanșator. Există situații când pacienți considerați decedați prin submersie (înece) în apă rece, au putut fi resuscitați după perioade de timp considerate inițial depășite pentru resuscitare, adică de ordinul orelor. Aceasta explicându-se prin faptul că la o temperatură scăzută, nevoia de oxigen a celulelor nervoase este mult

diminuată, ceea ce permite supraviețuirea lor un timp mai îndelungat. Faptul că oameni aflați în moarte clinică relatează diverse fenomene, ca desprinderea de trup, vizualizarea unor imagini sau diverse alte percepții, se poate explica prin activitatea centrilor corticali, care rămâne prezentă în toată perioada intervalului de resuscitare.

Fără nici un dubiu, articolul a fost elaborat la un nivel elevat, corespunzător celor aflați în domeniul respectiv, dar nu răspunde direct, clar și precis întrebării.

Au fost indicate diferite răspunsuri pentru cazuri punctuale, dar cvasimajoritar cu o prezentare statistică și mai ales probabilistică. Date incerte: dacă ... și dacă...

Explicații științifice competente, dar insuficiente, pentru cunoașterea mai profundă și mai precisă, pentru nevoia societății actuale. Toate laboratoarele actuale, toată aparatura ultraperformantă din domeniu încă nu reușesc să dea răspunsul dorit la întrebarea pusă. S-ar putea totuși ca evoluția științifică explozivă contemporană să aducă în viitor răspunsul mult dorit de cei care au persoane iubite în situația disperată a „morții clinice” .

V.D. Se vor găsi oare în viitor proceduri și medicamente pentru unele maladii a căror patologie este bine cunoscută chiar de mulți ani?

Ca exemple pentru ilustrarea unor asemenea situații sunt:

a. Cancerul

b. Zika, viețuitoare minusculă, (ca și altele, exemple: Ebola, ...) dar cu efecte devastatoare pentru oameni

V.E. Topul celor mai mari migrații ale viețuitoarelor.

Migrațiile constituie unele din cele mai impresionante evenimente care există în natura terestră. Respectiv viețuitoare dezvoltă eforturi ale membrilor specifice, cu care sunt dotate fiecare în parte, la limita forței și a supraviețuirii, numai pentru a ajunge la alte habitate unde pot găsi hrană, se pot reproduce etc.

Pe alt plan, migrațiile reprezintă adevărate conexiuni între ecosistemele existente pe bătrâna Terra. Se redau în continuare entitățile cele mai reprezentative ale acestor migrații de viețuitoare, fiecare însoțită de o microprezentare.

5.1. Balene

Aceste mamifere marine, balene gigantice netede/gri ca și balene cu cocoașă, parcurg anual peste 22 000 km (mai mult decât orice mamifer terestru). Iarna migrează în apele tropicale, întâlnesc un partener și nasc un pui, iar vara migrează spre apele reci arctice sau antarctice pentru a-și procura hrana necesară existenței.

5.2. Broaște țestoase marine

Aceste broaște parcurg distanțe de neimaginat (unele migrează 20.000 km). Ele au capacitatea de a regăsi plaja nativă pentru a - și depune propriile ouă.

5.3. Gnu.

Migrația în Africa a acestor animale este unică pe Terra, în sensul că de fapt împreună cu ele, se deplasează simultan populații uriașe de gazele, lei, zebre, care toate traversează savana și râurile pline de crocodili.

5.4. Libelule

Cercetătorii din domeniu au stabilit că libelulele au ca traseu de migrație Uganda, Mozambic, Seychelles, Maldive și India, pe o distanță medie apreciată la circa 16000 km. Ei au mai descoperit că acest traseu uriaș de migrație se desfășoară în cursul a patru generații de insecte și există ipoteza că aceste migrații sunt dependente de sezonul ploios existent atât în estul și sudul Africii cât și în India.

5.5. Lilieci

Puținele specii care migrează anual impresionează prin numărul lor uriaș, evaluat de cercetători la aproape 9 milioane de exemplare, care savurează pe timpul călătoriei în exclusivitate fructe.

5.6. Păsări

Dintre păsări, migratoare s-a apreciat că ar fi cel mult două mii de specii. Este de reținut că există păsări (de exemplu albatrosul gri) care parcurg circa 70 de mii km în această călătorie. Albatrosii, păsări acvatice, se remarcă prin faptul că din timpul de migrație mai mult se află în zbor decât în repaus, dar în acest sens este remarcabilă o pasăre care efectuează non-stop distanța între China și Noua Zeelandă.

5.7. Pinipede (elefanți de mare, foci, lei de mare, morse)

De reținut că elefanții de mare efectuează în migrația anuală peste 20 de mii de km, iar morsele străbat apele arctice, care sunt acoperite de gheață.

5.8. Rechini (Rechini albi, rechini-balenă)

În căutarea hranei rechinii efectuează migrații în apele oceanelor. Rechinul alb migrează între Australia și Africa de Sud și invers. Mișcările rechinului – balenă sunt încă necunoscute.

5.9. Reni (numiți și cerbi nord-americani)

Din marea familie a mamiferelor terestre migrează pe cea mai mare distanță, care este de peste 5.000 de km. Populația migratoare poate ajunge chiar până la 500 de mii de reni. Vara migrează spre zonele glaciare, iarna însă se deplasează spre cele împădurite unde mai pot găsi hrana necesară.

5.10. Somon

Caracteristica migrației acestui pește constă în faptul că parcursul este constituit din apele dulci ale râurilor și cele sărate ale oceanelor. După ce poate ajunge la altitudini apreciabile montane somonul se înapoiază în apele native.

5.11. Ton

El este poate cel mai rapid pește migrator. Experții unei organizații mondiale au comunicat oficial că un ton, urmărit în cadrul unor experimente cu caracter științific, a parcurs în 20 de luni circa 40 de mii de km, între Japonia și Statele Unite.

5.12. Zooplancton (un număr infinit de meduze, krill și peștișoare)

Acest zooplancton efectuează în apele oceanelor Terrei o migrație de un gen deosebit: migrația pe verticală, de la suprafață până la fundul oceanului și invers.

Bancurile de zooplancton au grosimea chiar până la un kilometru, formate din infinitatea de organisme mici, menționate anterior, în căutarea permanentă de hrană.

V.F. Scurte analize și radiografii ale unor pământenii din secolul XXI.

Oare toți cetățenii tineri români se comportă corect cu România?

Să pornim discuția asupra acestei probleme, de la întrebarea adresată de un fost președinte al S.U.A.: „se spune adesea: - ce a dat America cetățenilor ei? - dar acei cetățeni americani care au exprimat sintagma, au reflectat la: ce au dat ei Americii?”.

Se prezintă aici, pe scurt, evoluția și comportamentul unui tânăr cetățean român. Respectivul, G.G.S., s-a născut în România, ca și toți stră-străbunii săi și este de etnie română. A urmat școala generală în România, apoi a plecat cu părinții în SUA. Părinții au urmărit două scopuri: - 1. să beneficieze de condiții mai bune de trai; - 2. ca ei, dar mai ales băiatul lor, să obțină cetățenia americană.

Acolo a urmat cursurile unui liceu unde nu se percepeau taxe pentru studii. După absolvirea liceului el s-a reîntors în România la bunicii săi, pentru a nu plăti chirie pentru spațiul unde ar fi locuit. S-a înscris la Facultatea de medicină din București unde a reușit să obțină un loc fără taxe. A urmat cursurile și a reușit să le termine. După efectuarea stagiaturii obligatorii legale nu și-a căutat un loc în care să-și desfășoare activitatea de medic, ci a plecat într-o țară din West, unde a hotărât să-și desfășoare profesia și să continue viața. Concluzia: care a fost recunoștința sa pentru ce i-a oferit România lui? Răspunsul vi-l puteți da fiecare singur!!?

V.G. Cele mai noi progrese ale medicinei sunt numai rezultatul cercetărilor fizicienilor, matematicienilor și inginerilor?

Problema este deosebit de complexă și se impune să fie tratată cu atenție specială! În evoluția ei această știință strict necesară omului din timpuri imemorabile s-a dezvoltat prin priceperea celor care au iubit-o și au practicat-o.

Toate progresele ei incipiente s-au datorat poate în exclusivitate celor ce erau considerați/numiți în acele timpuri medici. Ei cunoșteau patologia diverselor maladii, tot ei căutau, încercau și aplicau ”mijloacele materiale” de vindecare (ierburi, alifii obținute din plante și/sau țesuturi animale...), dar tot ei își căutau ”instrumentele” care îi ajutau să rezolve diferitele situații care le apăreau în activitatea lor.

Odată cu evoluția medicinei și a apariției școlilor de formare a lor, cei care se ocupau de vindecarea bolnavilor au fost derobați de unele sarcini, s-au produs specializările, deci diviziunea muncii lor. De atunci ei se ocupau în principal de tratarea bolnavilor, în vreme ce alții procurau

medicamentele (viitorii farmaciști), iar alții le asigurau "*surogatele instrumentelor*" necesare.

Progresele propriu zise din domeniul medicinei s-au făcut în continuare, aproape în exclusivitate, de către medici. Ei au realizat în fapt marile performanțe din domeniu. Un exemplu concludent este **efectuarea primului transplant de inimă** efectuat de celebrul medic sud-african **Cristian Barnard** (3 decembrie 1967).

Omenirea trecând apoi la evoluția explozivă a *domeniilor IT* cu subdomeniile **soft și hard** și-a permis să influențeze hotărâtor și evoluția în mod cu totul fantastic al medicinei care primește "forțe și brațe auxiliare speciale" de neimaginat: acestea sunt de fapt noile aparate sofisticate (pentru efectuarea RMN, ecografii etc.).

Aparatura medicală

Acest paragraf, fiind de strictă specialitate, va fi prezentat foarte sumar numai prin enumerarea aparaturii respective, inserând-se numai când va fi cazul, unele detalii.

1. Aparat de litotritie folosit în activități urologice (este un aparat de spart calculi renali).

2. Audiometru folosit pentru măsurarea auzului; transmisia semnalelor electrice se face fără fire conductoare. Sunetul de testare a pacientului ajunge printr-o cască așezată pe urechea stângă sau dreaptă a acestuia. Examinatorul poate regla frecvența și nivelul intensității sunetului în limite foarte mari.

3. Colposcop folosit pentru examinarea apropiată a uterului, vaginului, ...pentru eventuale semne de boală, când testul Pap a indicat rezultate anormale.

4. Ecograf cu elastografie⁵ a ficatului sau a sânelui

Ecograf care permite eliminarea aproape în totalitate a punctiilor (biopsii la ficat sau la sân, care sunt metode invazive și supărătoare).

5. Electrocardiograf. Este un dispozitiv electronic ce permite reprezentarea grafică a curenților și tensiunii ce reproduc activitatea musculară a inimii.

⁵ Adică poate să determine duritatea țesutului, care permite decelarea existenței de tumori benigne sau maligne. Poate determina, cu un procent de siguranță de până la 90%, dacă este sau nu cancer.

6. Endoscop. Constituit dintr-un tub flexibil cu lumină, la care se atașează o cameră cu care medicul poate privi imaginile tubului digestiv al pacientului pe un monitor color.

Endoscopia este o procedură nechirurgicală folosită la examinarea tubului digestiv al unei persoane.

7. Holterul este un dispozitiv electronic portabil care măsoară și înregistrează pe bandă activitatea inimii (EKG) în mod continuu timp de 24, 48 de ore sau mai mult. Acest dispozitiv este o parte a unei camere mici. Are fire cu electrozi de argint care sunt atașați la stratul superficial.

8. Osteodensimetru. Este un aparat de investigare a osteoporozei de timpuriu.

9. Spirometru. Este un aparat care măsoară cantitatea de aer care încapă în plămâni, dar și cât aer poate intra sau ieși din plămâni.

10. Metoda de investigație prin rezonanță magnetică (RMN) conferă o foarte mare precizie și pune la dispoziția medicului specialist imagini multiplane, inclusiv secțiuni de ordinul micronilor, prin care se detectează eventuale leziuni din zonele/țesuturile supuse examinării.

Autorul consideră ca o datorie de onoare a sa, să elucideze care este contribuția la noile progrese în medicină, adusă de cercetătorii din domeniile fizică, matematică și inginerie, dar mai ales din medicină. El consideră că un raport reprezentativ, dar și corect ar fi: de 60-70% pentru cercetătorii din primele domenii și de 30-40% pentru cei din medicină, care beneficiază de "aparatura ultramodernă realizată", în plus sunt cei mai avizați să aprecieze ajutorul oferit de aparatura menționată în actul medical precis efectuat de ei pentru pacienți.

V.H. Responsabilități și sancțiuni pentru medici și ingineri.

Acest subiect controversat, a suscitat foarte multe dezbateri în societatea umană.

Autorul eseului s-a considerat obligat să facă o prezentare neutră a subiectului în speranța că printr-o analiză complet nepartizantă poate elucida unele aspecte mai puțin cunoscute sau tratate "emoțional".

Terminologie. Malpraxis (definiția legală pentru România): eroarea profesională săvârșită în exercitarea actului medical sau medico-farmaceutic generatoare de prejudicii asupra pacientului, implicând răspunderea civilă a personalului medical și a furnizorului de produse și servicii medicale, sanitare și farmaceutice.

Cel mai frecvent, în desfășurarea unor discuții, mai puțin sau mai mult "elevat", se spune: "Medicii în activitatea lor au o răspundere foarte mare; un eșec al unei echipe de medici poate conduce la un dezastru, respectiv pierderea unei **vieți**".

Medicul (echipa de medici) vor răspunde personal pentru **malpraxis**, întrucât s-a produs **pierderea unei vieți umane**. Să dăm un caz concret din societatea noastră (binecunoscutul și mult mediatizatului "medic Naum Ciomu").

Medicul și spitalul Panduri au fost condamnați să plătească pacientului de 42 de ani, în urma malpraxisului, suma de 500.000 de euro. În fapt cine va plăti o jumătate de milion de euro? Statul român, mai precis cetățenii României, iar Naum Ciomu n-a fost privat de libertate, în plus i s-a permis să mai practice.

Să analizăm acum cazul unei echipe de ingineri, care ar trebui să realizeze un pod mare peste o apă curgătoare sau un lac.

Dacă peste acest pod ar trece un tren cu persoane sau un convoi de autobuze pline de pasageri și nu ar rezista efortului care ar fi consecința?

Va fi o **catastrofă**, vor muri sau vor fi răniți poate sute de oameni.

Se vor pierde deci poate **sute de vieți** și nu **una**. Ce se va întâmpla cu echipa de ingineri? Răspunsul este unul simplu: *vor fi deținuți poate toată viața lor!*

Concluzia: no... coment!!!

B.- Evenimente banale din viața familiei autorului prezentului eseu cu răspunsuri în ..."suspans".

VI. EVENIMENTE CU RĂSPUNSURI ÎN "SUSPANS"

VI.A. Un caz obișnuit *dermatologic* rezolvat.

O femeie neșcolită, Elena Banu, contractase nu se știe în ce împrejurare o eczemă pe pielea brațelor. La sugestia unor vecine, din cartierul bucureștean unde locuia, a apelat la niște "leacuri băbești" cum se obișnuia în acea epocă, dar fără rezultate. Având rudă apropiată pe profesorul dermatolog, Aurel Conu, i s-a adresat cu rugămintea de a o îndruma pentru eliminarea eczemei. Așa cum se practica adesea în afecțiunile dermatologice i-a recomandat succesiv mai multe remedii, ultimul având efectul scontat, adică eliminarea eczemei. Curioasă femeia l-a întrebat: "Aurele, spune-mi ce aveam și cum ai rezolvat?".

Dermatologul i-a răspuns afișând subtil un zâmbet: "Ca să-ți spun adevărul nici eu un știu. În dermatologie nu există soluții precise în unele situații. Nu există medicație care să rezolve cazul sigur imediat".

VI.B. Amuzament la „ceaiul dansant”.

Evenimentul i s-a întâmplat autorului, în tinerețe, când avea numai 24 de ani. Apropiată știu că el a fost din clasa întâia primară și în tot cursul liceului mereu premiant, mai mult chiar până la absolvirea facultății s-a situat între primii "10". În anul 1954 absolvenții facultăților, care se situau în fruntea promoției, conform legii, erau repartizați de comisia guvernamentală, având dreptul să-și aleagă locul în care își vor practica profesia. El a optat pentru *asistent la Politehnică*.

Listele cu repartizarea tuturor absolvenților ai universităților au fost aprobate de Ilie Murgulescu, ministrul învățământului, celebrul academician, specialist în chimie fizică. La cererea expresă a lui Emil Bodnăraș, pe atunci ministrul apărării naționale (de facto considerat "printre primii oameni din stat") unii absolvenți, printre care și G.I.K. au fost transferați la M.Ap.N. Deci el și-a început cariera nu ca asistent, ci ca *locotenent major inginer*.

La 30 decembrie 1947, Mihai I a abdicat și s-a instaurat așa numitul "regim socialist". Structura societății românești a suferit atunci modificări fundamentale, printre care și apariția *ofițerilor de tip nou*, care erau catalogați adesea, mai ales de oamenii de vază ai vechii burghezii, drept "ofițeri pe puncte". Aceștia erau foști muncitori, luați direct din producție, cel mai adesea cu puțină știință de carte, care au devenit peste noapte ofițeri ai armatei noi populare. A trebuit să treacă mai mult de un deceniu până când noua armată să aibă ofițeri bine pregătiți.

În perioada 1950-1960 tinerii se distrau în casele celor care beneficiau "de mai mult spațiu" unde organizau așa numitele "ceaiuri dansante".

Fiind invitat la un asemenea divertisment și neavând timp de a se îmbrăca civil, GIK s-a prezentat în uniforma de ofițer. Acesta a fost startul unor momente de amuzament pentru cei invitați, toți tineri, fete și băieți.

Gazda, un tânăr educat, BB, fiul unui inginer abia ieșit la pensie, era plecat din casă pentru procurarea unor bunuri alimentare (încă destul de dificil de procurat) după perioada de "foamete" prezentă cu câțiva ani înainte în România (1946-48).

În sufrageria unde erau adunați tinerii invitați, "atmosfera veselă" specifică unor asemenea petreceri deja se instalase. La intrarea pe ușă a

"ofițerului", câteva clipe de suspans, după care multe priviri s-au oprit asupra noului venit, iar apoi un gen de "stare de rumoare"; ce caută acest ofițer intrus la distracția lor ?

Unul dintre tineri, medic de profesie, mai obișnuit cu străinii s-a deplasat direct spre GIK și-l întreabă: "Ați fost invitat?". GIK răspunde scurt "Da, de ruda mea, BB". Medicul: "Atunci, faceți cunoștință cu cei de față, vi-i prezint eu, care mă numesc Micky". Răspunsul "Mulțumesc, cu plăcere". După toate prezentările de rigoare, Micky cu tupeul său caracteristic, continuă către GIK "Am putea să ne cunoaștem mai bine?", "Desigur!". În timp ce s-a format, în jurul lor, un grup de fete și băieți, după o serie de întrebări și răspunsuri mai puțin notabile, între cei doi, apare și momentul surpriză. Micky, ferm convins că interlocutorul său este un ofițer pe puncte, i se adresează "ex abrupto": "ce studii aveți?". GIK după o foarte scurtă pauză, fiind un bun psiholog și intuind părerea oponentului, i-a răspuns hotărât: "Am absolvit 8 clase gimnaziale". Satisfăcut și îmboldit de răspunsul pe care îl anticipa, M. continuă. "Dar cu matematica cum stați?". Fetele și băieții care ascultau, erau amuzați și așteptau cu nerăbdare ca prietenul lor, Micky, considerat drept doctul lor, să-l înfunde și să-i demonstreze lui GIK care este locul ce i se cuvine. De altă parte și GIK era satisfăcut de modul în care se desfășura discuția și dorea să-i discrediteze acestuia comportamentul nepotrivit.

După mai multe chestiuni de matematică, adresate de M., cu dificultate sporită treptat, la care G. răspundea aproape instantaneu, Micky derutat și ajuns la capătul cunoștințelor sale din domeniu, se opri și întreabă: "Dar ați spus că ați absolvit 8 clase, iar întrebările mele au depășit mult acest nivel; la ce școală ați învățat atâta matematică?". De această dată G. răspunde cu mult calm; "Este o școală unde am avut profesori excepționali". În acest moment a intrat pe ușă gazda, BB, care văzând grupul format în jurul celor doi, M. și G., a realizat ce s-a putut întâmpla. M., curios la paroxism în acest moment, s-a dus direct la BB și-l întreabă: "Ce studii are acest G?". Răspunsul lui BB: "Mă id... precis că ai făcut iar o gafă de a ta. A absolvit facultatea de electrotehnică la Institutul Politehnic din București".

Supărat de greșeala făcută, dar fiind un tânăr foarte educat, M. a avut tăria să-i adreseze scuze lui G. Acesta care mai trecuse prin asemenea situații i-a spus "Amice, fii fără grijă, dar reține: oamenii par toți la fel și totuși sunt foarte diferiți!".

VI.C. Concurs de dificultate, medic-inginer .

Ca orice tânăr, GIK se integrase într-un grup de tineri, băieți și fete, destul de numeros. Marea majoritate erau necăsătoriți, cei mai mulți cu studii superioare, din diferite domenii, filologi, ingineri, medici etc., La una din întâlnirile lor, a avut loc o discuție controversată, mai aprinsă, la care doi medici au intrat în dispută destul de vehementă cu un filozof, în care cele două părți căutau să arate, cu orice preț, că specialitatea proprie este mai dificilă decât cealaltă, atât pentru însușirea, dar și în cursul aplicării profesiei respective. În cele din urmă medicii au triumfat când argumentele filozofului au fost mai puțin convingătoare.

GIK, rămas în expectativă pe timpul disputei celor trei, a fost impulsionat și a reacționat deodată adresându-se învingătorilor: "Ei bine, doctorilor, eu pot să vă demonstrez că ingineria este mult mai dificilă decât medicina.

Cei doi medici, vexați, au răspuns aproape "în cor": "nu este adevărat încercă să ne demonstrezi !"

G. "Propunerea mea este următoarea: eu aleg zece cursuri dintre cele studiate, iar voi alegeți tot zece cursuri studiate în perioada facultății. Fiecare parte alege apoi unul dintre cursurile celeilalte părți, absolut fără nici o condiție sau restricție.

Apoi trecem la chestionarea părții adverse din cursul ales de aceasta. În final, vom contabiliza numărul de răspunsuri pozitive date de fiecare parte și victoria va reveni acelei părți care a obținut numărul mai mare de răspunsuri pozitive".

Privindu-se reciproc cei doi medici au venit cu răspunsul. "Apreciem că această propunere nu este corectă!", la care G. a replicat: "Motivați!".

"Tu, iei un curs de medicină și dacă ai o memorie bună și te mai adresezi unui medic specialist în domeniul respectiv, vei fi în măsură să ne răspunzi poate la orice întrebare din cursul ales".

Replica lui G. a fost: "Dar ce voi un puteți proceda similar?". "Nu pentru că un curs ingineresc poate conține un volum imens de fizică sau de matematică. Acestea nu pot fi, pur și simplu numai memorate, deci n-am fi în măsură să-ți răspundem la întrebările pe care ni le-ai pune".

G.: "Atunci, dragi prieteni, care profesie este real mai dificilă?".

Amicii mei medici într-un mod elegant, dar evaziv, au încheiat discuția cu o propoziție: "Ei, dragă G., dacă nu era fizica dar mai ales matematica, poate ți-am fi fost colegi la politehnică".

VI.D. Sugestie: Intelectuali

GİK cu bine cunoscuta lui înțelegere umană, adresează această chemare fiind stimulat de mai multe evenimente din viața sa, când a avut ocazia să discute cu oameni simpli, care erau fericiți în urma unui rezultat important pentru ei, care a avut loc pe timpul activității lor. Chiar dacă veți considera că "realizarea" aceea a lor este modestă, nu fiți brutal, ci încurajați-o!. Un cizmar mi-a arătat o metodă proprie de a încheia pantofii. Oricât ar părea de exagerat, dar de la o realizare de acest fel simplă, se poate dezvolta o invenție, care să fie folositoare întregii țări sau de ce nu în cazuri de excepție umanității.

Un zugrav, persoană apropiată lui G., i-a arătat o metodă proprie de a se deplasa rapid cu scara când lucra la "decorațiuni florale" aplicate pe tavanele din camerele unor clădiri somptuoase sau chiar palate deosebite. Această mișcare rapidă cu scara l-a determinat pe un arhitect celebru să-l angajeze imediat cu un salariu rar oferit în acea epocă în România.

Cândva un croitor i-a arătat cum se poate *călca*/netezi cu fierul orice piesă vestimentară fără a lăsa o urmă sau o cută. Toate cele menționate anterior sunt o sumă de realizări care constituie mândria și bucuria acelor oameni simpli, care pot să nu-i impresioneze pe cei cu veleități (reale sau imaginare).

*Nu uitați că pornind de la realizări mărunte s-a ajuns la marile performanțe și la marile progrese ale Omenirii (apreciați numai la ce a realizat **Bill Gates**).*

VI.E. Tandrețe

După plecarea din viață a lui T.V.I., apropiat și colaborator, autorul acestui eseu a găsit un manuscris, a cărui proveniență nu o cunoaște, dacă a fost elaborat de proprietarul său ori l-a preluat de undeva. Întrucât GİK l-a considerat nu doar plin de sensibilitate dar și interesant, pentru cei dornici de lectură cu conținut cât de cât incitant și-a permis să-l redea integral.

1. Avem timp pentru toate. Să dormim.
2. să alergăm în dreapta și-n stânga,
3. să regretăm ce am greșit și să greșim din nou,
4. să-i judecăm pe alții și să ne absolvim pe noi înșine,
5. avem timp să citim și să scriem,
6. corectăm ce-am scris, să regretăm ce-am scris,
7. avem timp să facem proiecte și să nu le respectăm,

8. avem timp să ne facem iluzii, de care să fim dezamăgiți,
9. dar vom răscoli prin cenușa lor mai târziu.
10. Avem timp pentru ambiții și boli,
11. să învinovățim destinul și amănuntele,
12. avem timp să privim norii, reclamele, un accident oarecare,
13. avem timp să ne alungăm întrebările,
14. să amânăm răspunsurile,
15. avem timp să sfărâmăm un vis și să-l reinventăm.
16. avem timp să ne facem prieteni și să-i pierdem,
17. avem timp să primim lecții și să le pierdem apoi,
18. avem timp să primim daruri și să nu le înțelegem.
19. Avem timp pentru toate.
20. Nu e timp pentru puțină tandrețe.
21. Când să facem și asta ...murim.

VI.F. Societatea nu și-a protejat niciodată, în cursul existenței, geniile.

f₁. Arhimede s-a născut la 287 î.Hr. în orașul Siracusa (Sicilia), care era atunci o colonie a Greciei Mari. El a murit la 212 î.Hr.

Învățătură Plutarh a zis că Arhimede își analiza o diagramă matematică la capturarea Siracuzei. Un soldat roman i-a ordonat să-l însoțească la generalul Marcellus, dar Arhimede a refuzat spunând că are de terminat o problemă. Soldatul furios l-a ucis cu sabia. Generalul Marcellus supărat profund de știrea morții lui Arhimede, pe care îl considera un mare om de știință, a ordonat înmormântarea sa conform cu tradiția greacă.

f₂. Giordano Bruno (numele real Filippo; 1548, Nola/Italia – 1600 Roma) a fost teolog, filozof umanist renescentist italian, călugăr dominican, numele Giordano.

Cititorii pot lectura amănunte la pagina 10 a acestui eseu.

f₃. Evariste Galois (n. 25 octombrie 1811, Bourg-la-Reine, Franța – d. 31 mai 1832, Paris) a fost un matematician francez, care, deși a trăit numai 20 de ani, a adus contribuții notabile în domeniul algebrei. A plecat din viață în urma unui duel stupid "de onoare" cu un ilustru necunoscut, cu care avusese o banală altercație, dar așa erau uzanțele epocii respective.

Oare de câte idei geniale a fost frustrată omenirea din partea acestui tânăr, care a plecat din viață la numai 21 de ani?

f4. Henry Gwyn - Jeffreys Moseley (n. 23 noiembrie 1887 – d. 10 august 1915) a fost un fizician englez. Cea mai importantă realizare a sa constă în explicarea pe baze fizice a conceptului de număr atomic din chimie. Și-a fundamentat cercetările pe o lege pe care a descoperit-o, numită ulterior **legea lui Moseley** care pune într-o nouă lumină ordonarea elementelor chimice în sistemul periodic al elementelor. A plecat din viață la 27 ani, în luptele de la Gallipoli (imperiul otoman), la 10 august 1915.

f5. Alan Turing născut la 23 iunie 1912 în Anglia, a fost **matematician, logician și criptanalist** britanic. A plecat din viață, în 1954, la 42 de ani, otrăvit cu cianură, conform ordinelor autorităților britanice. Amănunte privind această, "dispoziție monstruoasă" poate fi lecturată la cap. XII al acestui eseu.

Au fost prezentați succint numai acești cinci oameni geniali ai omenirii, lista lor în realitate este nebănuț de mare.

Dacă aceste genii din lista asta imensă, ar fi beneficiat de o "minimă protecție" a societății, oare în ce stadiu al evoluției s-ar fi aflat în prezent locuitorii Terrei ?

Rog și recomand cititorilor eseului să încerce -pentru sine- **un răspuns** cât mai apropiat de realitatea, nivelul și existența societății noastre contemporane ...!!!

VII. FORME DE ARIVISM ÎN ISTORIA OMENIRII

Pe lângă obținerea de averi uriașe necuvenite, realizate pe căi dubioase și într-un timp cât mai scurt, parveniții, au fost obsedați în toate perioadele de transformare ale societății umane de: dorința să posede și ***titluri nobiliare sau științifice***.

VII.A. Dorința de înnobilare

a. În America de Nord:

a.1.- Căsătorii cu tineri nobili din Marea Britanie.

La sfârșitul veacului al XIX-lea și prima jumătate a veacului XX, peste 200 de tinere americane, uluitor de bogate, s-au căsătorit cu lorzi sau duci britanici. Se cumpărau *titluri nobile* cu dolari, uneori cu sume exorbitante.

1. Parveniții din SUA erau fantastic de bogați, în timp ce nobilimea centenară britanică săracise atât de mult, încât ținta de predilecție pentru

tinerele amintite anterior era mariajul cu tinerii nobili britanici. Americancele menționate nu puteau găsi perechea dorită în SUA, pentru că tinerii americani erau bogați, dar cu o pregătire culturală, artistică sau comportamentală cel mai adesea precară. De precizat în plus, că unii tineri americani sau membri ai familiilor din care proveneau, erau implicați în diverse scandaluri minore sau uneori de proporții. Astfel respectivele tinere au devenit "prințesele" Americii prin căsătoriile negociate strașnic pentru foarte mulți dolari.

2. Se vor prezenta, pentru ilustrare, câteva exemple de tinere devenite "prințese ale Americii" prin mariajul cu tineri nobili din Marea Britanie.

În 1873, Jennie Jerome, o tânără americană din New York, moștenitoare a unei averi impresionante, a devenit soția lordului Randolph Churchill, iar mai târziu mama vestitului premier al Regatului Unit, Winston Churchill. Nimeni nu va afla vreodată cât sânge american trece prin inimile marilor familii nobile britanice.

3. O altă familie din SUA, Vanderbilt, a avut trei copii: doi băieți și o fată, numită Consuelo. Această familie s-a îmbogățit excesiv de mult prin afaceri desfășurate în domeniul transporturilor navale și de căi ferate. Mama acestei Consuelo, Alva, și-a propus de la început ca fiicei sale să-i asigure o educație deosebită, iar în viitor s-o "transforme în prințesă" considerând statutul social al familiei. Folosind metode realmente dure, cu fiica sa, a reușit să obțină ceea ce-și dorea: o tânără educată, cultivată și cu un comportament demn de "înalta societate". În 1894, Alva Vanderbilt, sosește la Londra, însoțită de fiica sa Consuelo, de 18 ani, care se bucura și de o frumusețe deosebită. Alva sondează terenul și află curând că regatul avea circa 1500 de familii nobile, dar numai 27 de duci. Foarte bună întreprinzătoare nu stă pe gânduri, ci stabilește direcția pe care o va urma, în planul ei de bază ce și l-a propus cu mulți ani în urmă. După o suită de demersuri întreprinse cu multă dârzenie de Alva, la 16 noiembrie 1895, a avut loc faimoasa nuntă din America acelei epoci, care a făcut din Consuelo Vanderbilt o nouă "prințesă a Americii".

4. Marea Britanie a trebuit să mai suporte o "lovitură de onoare" din partea tinerelor americane; dar de această dată nu pentru obținerea unui titlu nobiliar, ci pentru apariția primei femei în parlamentul britanic, Nancy Astor, care însă provenea din America.

a.2.- Căsătorii cu tineri nobili din alte regate europene.

De reținut că și alte state ale Europei au trebuit să plătească *tributul înnobilării* fiicelor ultra bogate ale Americii: Germania, Danemarca et caetera.

VII.B. România comunistă (E. Ceaușescu și alții)

Elena Ceaușescu a devenit director general al *Institutului Central de Chimie* în anul 1972. Era primul său pas către vârful ascensiunii. După un an, ea este aleasă în unanimitate, la propunerea lui E. Bodnăraș, în Comitetul Politic Executiv al partidului. În 1973 ea devine membru activ al *Academiei de științe din New York*.

În timpul gloriei lui Ion Mihai Pacepa, dar mai ales după "dezertarea" sa, în zona puterii apare ideea de a se institui și la noi în țară o structură "specială", după modelul rețelei mafiote a lui L. Brejnev. Vârfuri din partid, dar mai ales din securitate, care mimau credința față de partid și de țară, mulți aparținând DIE (având șef pe N. Doicaru), clamau mult sarcinile lor "importante", dar real își urmăreau numai proiectele proprii pentru cariera lor.

Ceaușescu a putut fi păcălit de aceștia, cu multă ușurință, până la sfârșitul vieții.

Pleiada de rezidenți (spionii reali sau atașații pe diverse domenii din ambasade) îi prezentau lui Ceaușescu drept "rezultate excepționale" ale serviciului de spionaj al României, foarte eficient, o serie mare de "documentații" care ilustrau stilurile vestimentare la modă în occident, evident folosite de doamnele liderilor puternici de acolo. Aceasta a avut un efect perfect asupra Elenei Ceaușescu, permanent dornică de a figura, cu **bijuteriile și ținuta**, printre personalitățile de excepție, feminine, de pe Terra.

Elena Ceaușescu era însă interesată și de toate cancanurile, intrigile și intimitățile vârfurilor comuniste. Aceste aspecte erau urmărite de ea în două scopuri. Să cunoască bine caracterul acestora, aceasta în vederea promovării sau înlăturării lor, din funcții, atunci când situația o impunea.

Mai mult, prin conducerea Direcției a V-a, ea putea să supravegheze atât viața personală a copiilor proprii, cât și a familiilor celorlalți demnitari. Cu o tenacitate, demnă de invidiat, ea l-a convins pe Ceaușescu să ia o hotărâre. În urma "argumentelor" ei, Ceaușescu a desființat Prezidiul

Permanent, care nu mai folosea, fiind doar "a doua conducere a partidului" ce nu mai era justificată. În același moment, la tribună a luat loc E. Ceaușescu, în calitate de membru plin al Comitetului Executiv. Urcarea soției secretarului general până în "vârful piramidei" s-a realizat prin contribuția ciudată și puțin lăudabilă a lui Emil Bodnăraș, cel care ocupase cândva "locul doi", în special în ochii Moscovei.

VIII. MONARHIA (cei patru regi din Casa regală a României)

Înainte de prezentarea monarhilor menționați mai jos sugerăm folosirea cărții (bibliografie 7) unde se oferă o documentare exhaustivă.

VIII.A. CAROL I

Domnitor al României (1866-1881); primul rege al României (1881-1914). În cei 48 de ani a reușit să modernizeze România în mod real, semnificativ. Capitala țării, București, s-a transformat într-un oraș modern, supranumit "micul Paris". A condus țara cu multă înțelepciune și a fost apreciat ca un monarh adevărat. S-a bucurat de aprecieri interne și externe. Posedând trăsăturile necesare ale demnității sale a promovat echilibrul social, mai mult a fost intransigent chiar cu membrii Casei regale.

A respectat toate legile țării și în măsură egală legea salică.

Deși foarte corect, nici până la moarte n-a reușit să-și scoată din inimă **obârșia sa de german**. Se pare că acele momente de cumpănă majore i-au adus și plecarea din viață în 1914. (Bibl.7, pag. 79)

VIII.B. FERDINAND I

N. 24 august 1865, Sigmaringen; d. 20 iulie 1927, Sinaia, Castelul Peleş. Rege al României din 10 octombrie 1914. Ferdinand pleacă din viață în urma unei boli necruțătoare în 1927.

La 15.X.1922, la Alba Iulia, Ferdinand s-a încoronat ca primul rege al României Mari (România reîntregită). A rămas în istoria țării ca suveranul în timpul căruia s-a realizat întregirea României, la care a avut o contribuție minoră, atât din cauza bolii îndelungate cât și din pricina numeroaselor escapade amoroase ale fiului său, Carol II, care i-au pricinuit multă amărăciune și durere.

Ferdinand l-a dezmoștenit pe Carol II și l-a desemnat ca urmaș la tron pe nepotul său, Mihai I. (Bibl. 7, pag. 103)

VIII.C. CAROL II

S-a născut la 15.10.1893, în România și a plecat din viață la 04.04.1953 în Portugalia. Fiind fiul cel mare al regelui Ferdinand a avut titlul de "principe de Hohenzollern-Sigmaringen". A fost rege al României în perioada 08.06.1930 până la 06.09.1940.

Carol II s-a căsătorit prima oară la Odessa, Ucraina, cu Ioana Maria Valentina Lambrino ("Zizi"). Ulterior, s-a născut fiul său considerat ilegitim, Mircea Gregor Carol Lambrino. La 10 martie 1921, s-a căsătorit la Atena cu prințesa Elena a Greciei și Danemarcei. Din această căsătorie, s-a născut la 25 octombrie 1921 prințul Mihai.

Acest mariaj s-a deteriorat în urma aventurii lui Carol II cu Elena Lupescu, fiica unui farmacist evreu, Nicolas Grünberg/Wolf (acesta adoptase numele de Nicolae Lupescu). Carol și regina-mamă Elena au divorțat în 1928. Scandalul l-a obligat pe Carol să renunțe la tron în 1927, în favoarea fiului său minor, care a devenit rege în iulie 1927. El a părăsit țara cu E. Lupescu. S-a întors în România în urma negocierilor cu Iuliu Maniu, iar pe 6 iunie 1930 a fost proclamat rege. Deceniul cât a fost rege a fost dominat practic de **Camarila regală**, grup de influență implicat în multe acte de corupție cel mai evident fiind **Afacerea Skoda**. Carol II a jonglat, de facto, cu partidele Național Liberal, Național Țărănesc și cu unele grupări antisemite. La 10.02.1938, a hotărât:

A. Desființarea partidelor politice.

B. Divizarea teritoriului României în 10 ținuturi (după modelul fascist). Prin aceste acțiuni a putut instaura "**dictatura regală**", adică obținerea puterii supreme.

În 1940, presat din exterior de URSS, Bulgaria și Ungaria le-a cedat acestora, fără măcar vreo opoziție firavă, câte o parte din teritoriul României, cu aportul deosebit al Germaniei.

Carol II a cedat apoi în favoarea generalului Ion Victor Antonescu (administrației pro-germane), fiind obligat în final să abdice în favoarea fiului său Mihai.

Autorul eseului (GIK) analizează evenimentele importante din viața lui Carol II.

Inițial el redă caracterizarea lui de către *regina Maria*, mama sa, considerând că aceasta era cea mai veridică, competentă și autorizată persoană s-o prezinte.

"... avea într-însul un tainic imbold la domnie, de a subjuga și de a impune restricții ...brutal și încăpățânat ... impetuos, tiranic ... răsfățat și

îngâmfat, cu simț practic, bun organizator; perseverent ...zgârcit și nepretențios în gusturi ... inteligent, cu o memorie deosebită, curiozitate naturală, pedant, disprețuitor.. interesat de toate lucrurile legate de legi, regulamente, interdicții... pasiune pentru uniforme și chestiunile militare; jocurile pe care le inventa aveau menirea de terorizarea celorlalți copii”.

I. Afacerea Škoda a reprezentat cel mai mare scandal politico-financiar care a zdruncinat viața politică din perioada României interbelice. Un contract pentru înzestrarea armatei române cu armament, în valoare de circa 7 miliarde de lei a provocat acest megascandal. Guvernul Maniu a semnat în 1930 cu Uzinele de armament Škoda din Cehoslovacia, acest contract păgubos sub toate aspectele pentru Statul Român. Contractul a dezvăluit corupția generalizată existentă în toate instituțiile administrației de stat, dar simultan și starea deplorabilă a Armatei române, implicarea politicianilor de la cele mai înalte nivele și culminând cu implicarea lui Carol al II-lea și a camarilei regale. Încrederea populației în instituțiile statului democratic s-a prăbușit total în contextul unei Europe aflate în procesul înarmării când se aștepta iminența izbucnirii celui de al Doilea Război Mondial.

Ministerul Apărării Naționale a semnat la 17 martie 1930, prin persoana generalului Henri Cihoski, contractul de livrare de armament de Uzinele Škoda, în valoare de 1.250 milioane de lei pentru puști mitraliere și 5.500 milioane de lei pentru tunuri (în total 6,75 miliarde lei).

În 1931, guvernul N. Iorga îl avea ca ministru al Apărării pe generalul Constantin Ștefănescu Amza, un apropiat al regelui Carol al II-lea. Acesta este primul care declară că armamentul livrat este necorespunzător. La 10 martie 1933, în urma unui telefon anonim, ministerul de finanțe, face o perchiziție la sediul firmei din capitală, la biroul reprezentantului Bruno Seletzki. S-au descoperit documente compromițătoare, dar și liste cu sume de circa 25 milioane lei, destinați unor persoane având numele codificate. Scandalul s-a extins rapid cuprinzând și Parlamentul. Presiunea opiniei publice și a Parlamentului, au condus la arestarea lui Bruno Seletzki pe 23 martie 1933. Implicat direct, în acest scandal, generalul Sică Popescu legat nemijlocit de afacere s-a sinucis.

Comportamentul total indecis al guvernului PNL a determinat un grup de deputați din opoziție, în frunte cu Nicolae Lupu, să interpeleze guvernul în vederea unei clarificări oficiale a afacerii. S-a ajuns la constituirea unei comisii parlamentare care să ancheteze afacerea în detaliu.

Raportul comisiei parlamentare a fost supus discuției abia la **8 martie 1935**.

S-a formulat o critică severă la adresa PNȚ și a lui Iuliu Maniu. În riposta lor țărăniștii i-au acuzat pe liberali de organizarea scandalului împotriva PNȚ și a liderului său Iuliu Maniu.

II. Minunea sau fenomenul Maglavit.

Disputa teologică, respectiv elementul religios au fost neîndoielnic hotărâtoare, dar nu puteau justifica mărimea cazului legat de Petrache Lupu. Într-o succintă prezentare acesta era un cioban analfabet, gângav și definit de unii reporteri ca un posibil epileptic cu multiple carențe de sănătate, inclusiv psihice. Profesorul N. Iorga, deși era o anexă cvasipermanentă a lui Carol II, care l-a acceptat și ca prim-ministru, s-a exprimat totuși astfel : "Este o rușine națională preocuparea pentru acest Petrache Lupu de la Maglavit, care pretinde că i s-ar fi arătat "moșu", adică Dumnezeu.

Regele Carol al II-lea l-a invitat la Palatul său de la Peleș și ulterior chiar și Ion Antonescu l-a chemat pe acest cioban, pe frontul de Răsărit. Doi jurnaliști evrei, de top, Brunea Fox și Samson Abramovici, au realizat rapid un reportaj de senzație și s-au deplasat imediat la Maglavit. Convingători, jurnaliștii l-au determinat pe preotul Bobin să le accepte exclusivitatea publicațiilor, care au apărut în numărul din 27 iunie 1935 al ziarului Dimineața.

Societatea românească, inclusiv persoanele cele mai elevate sau cele de notorietate mare, s-a divizat în două părți cu păreri net distincte privitoare la aprecierea personajului controversat Petrache Lupu.

Iată câteva extrase scurte ale unor personalități din diverse domenii de activitate.

1. O comisie, condusă de ilustrul doctor Gh. Marinescu, i-a atestat integritatea psihică precizând "e mult mai normal decât mulți dintre noi".

2. Emil Cioran în articolul "Maglavitul și cealaltă Românie" a precizat că misticismul colectiv este ca o "lavă incandescentă care își caută drumul spre lumină".

3. Nichifor Crainic, de formație teolog, după discuția cu P. Lupu a spus "Acest cioban, blând ca un copil, cu soluții simple și practice, cu bunul său simț fără cusur".

4. Istoricul N. Iorga expune sarcastic Maglavitul. "De ce nu se deschid porțile tuturor caselor de nebuni din țară, unde sunt atâția oameni buni,

religioși care au viziuni mai curioase decât ale "moșului"? Istoricul a mai afirmat "nu mai avem "Ortodoxie", doar un "fals misticism, bolnav ca esență".

5. Nae Ionescu în revista de critică teologică Predania, a dat un răspuns politico-criticii lui N. Iorga, clarificând poziția susținătorilor ortodoxiei.

III. Elena (Magda) Lupescu (n. 1896 la Iași, România – d. 30.06.1977, la Estoril în Portugalia) a fost inițial amanta și apoi soția regelui Carol II.

Elena Lupescu a fost fiica lui Nicolas (Nahum) Grünberg/Wolf, ulterior s-a numit Nicolae Lupescu, farmacist, (născut evreu, ulterior botezat creștin-ortodox) și a Elizei Falk (născută evreică, botezată în religia catolică, fusese dansatoare la Viena). Elena Lupescu a fost căsătorită, în timpul primului război mondial cu un locotenent, de care a divorțat curând. În 1923, fiind amanta prințului Carol, a fugit împreună cu el din România. Prințul Carol a fost încoronat ca rege al României (1930), iar după abdicare (septembrie 1940) a plecat în exil urmat de Elena Lupescu. În octombrie 1940, Guvernul legionar al României a cerut Spaniei, extrădarea Elenei Lupescu, și a lui Ernest Urdăreanu, mareșalul Palatului, care, după opinia legionarilor, împreună cu Carol II-lea, au aranjat asasinarea în 1938, a lui Corneliu Zelea Codreanu, conducătorul "Gărzii de fier". Carol al II-lea și Elena Lupescu, după căsătoria din 1947 din Brazilia, s-au mutat la Estoril, Portugalia. El sfidându-i deschis pe mai marii Casei imperiale din Germania i-a dat Elenei Lupescu titlul de prințesă de Hohenzollern-Sigmaringen. **Aceasta a fost una dintre rupturile dintre monarhia României și Casa Hohenzollern-Sigmaringen.**

Carol al II-lea a plecat din viață (1953), iar E. Lupescu mai târziu, dar tot la Estoril.

Caracterizarea exprimată de contemporanii lui Carol al II-lea.

A fost apreciat de contemporani și de istorici ca un monarh inteligent, căruia îi plăceau cultura și mai ales artele. A fost caracterizat drept un mecena. Nu s-a remarcat prin nici o realizare politică majoră pe plan intern sau extern. Iar unii analiști politici mai vehemenți afirmau: "n-a manifestat niciodată ceva profund pentru România". Bibl. 7, pag. 123.

VIII.D. MIHAI I Analiștii politici și unii istorici l-au apreciat ca o victimă a sorții. Atât în familie cât și în timpul guvernării n-a avut parte de

sfătuitori corecți; camarila care se afla în jurul său nu urmărea binele țării sau al monarhului, ci numai foloasele personale. Pentru hotărârile importante singura persoană fidelă i-a fost regina mamă Elena.

După cum a mărturisit unui reporter "Tatăl său era total nemulțumit de preocupările tânărului prinț Mihai. Considera total nepotrivit ca el să se ocupe aproape cu dedicare de avioane, mașini, motoare etc. Această înclinație naturală a sa i-a fost totuși de mare ajutor când a trebuit să abdice și să se descurce în exilul său îndelungat. Acest monarh a avut din frageda copilărie, până la vârsta senectuții, o dificultate vizibilă în exprimare (gângăveală), cu un gen de voce guturală, după unii, sau un fonfăit cum l-au caracterizat alții.

La revenirea în țară, după lungul său exil, a comis o serie de greșeli, printre care cea aproape unanim considerată de cetățeni, dar mai ales de monarhiștii fideli, a fost **încălcarea legii salice**. Bibl. 7, pag. 137.

VIII.E. Scandalul pentru moștenirea averii regelui Mihai de România (Hohenzollern).

Dezmoștenirea prințului Nicolae, nepotul său, a incitat mult spiritele în presa din România și din străinătate, dar nu numai, ci și din alte medii. Protipendada, din jurul Casei regale, a contribuit la realizarea unui capital de susținere "populară" pentru tânărul prinț în vederea unei eventuale evoluții, în viitorul probabil mai îndepărtat, considerând faptul că, în prezent, în România nu sunt "coapte" condiții multe de revenire a monarhiei.

Evident că toți cei interesați de acest eveniment și-au pus diverse întrebări, fie privitoare la cauza care l-a declanșat și mai ales care sunt protagoniștii cei mai importanți și care sunt punctele lor de vedere. Purtătorul de cuvânt al Casei de România, la întrebările mediei și a opiniei publice, n-a dat concret nici măcar cea mai vagă lămurire, adică a lăsat totul într-un mister profund.

Analistii politici au făcut fiecare presupuneri dintre cele mai ciudate, fără dovezi, fără informații sigure, multe în afara credibilității reale.

Mihai de România (Hohenzollern), foarte bătrân și măcinat de o boală grea a fost ținut departe de luptele interne de la palat, care urmăreau precis două ținte: cui îi va reveni marea moștenire a bunurilor materiale și cine va prelua conducerea "de jure și de facto".

Istoria a reținut „isprăvile prințului Carol” (viitorul rege Carol II) pentru care a fost sancționat de Casa regală: prima cu Ioana Lambrino ("Zizi") fată

frumoasă și de condiție bună, dar cu care nu se putea căsători conform legii din 1866; a doua cu Elena Lupescu (fiica farmacistului evreu Wolf) cu care fugise la Paris în 1925.

Carol II se căsătorise cu prințesa Elena de Grecia și Danemarca și avea în acel moment un copil, pe atunci minor (viitorul rege Mihai I).

Legea din 1866, reconfirmată în 1881 de Carol I, devenit atunci rege al României, prevedea: *reprezentanții Casei regale nu se puteau căsători cu cetățeni români*.

Prin actul abdicării lui Mihai I, la 30 decembrie 1947, România devine republică, iar Casa regală a României devine o instituție privată, condusă de Mihai I. Casa regală a tratat cu neclaritate totală dezmoștenirea prințului Nicolae; asta a fost decizia asumată de Casa regală, dar nu implică legal statul român.

Dacă în prezent ar mai fi existat monarhia în România s-ar fi impus următoarele: Constituțiile monarhice din 1866, 1881, 1923 și 1938 prevedeau clar: conform legii salice: "Coroana se transmite primului băiat născut al familiei regale, iar dacă nu există descendenți, în linie bărbătească ai regelui, succesiunea tronului va fi a celui mai vârstnic dintre frații săi sau coborâtorilor acestuia. Ca urmare, astfel a devenit moștenitor prințul Ferdinand de Hohenzollern, nepotul lui Carol I. Este de reținut faptul că primul care sfidase Casa de Hohenzollern-Sigmaringen și s-a dezis de ea fusese Ferdinand I.

Prințesa Margareta, căsătorită în 1906 cu un român (Radu Duda) trebuia să fie dezmoștenită, similar prințului Nicolae, fratele lui Carol II (în 1931).

Regele Mihai I, modifică esențial Statutul Casei regale, nesocotește legea salică și o desemnează pe **Margareta**, fără nici o prevedere legală, succesoarea sa.

Mai mult, în 2011, el a hotărât clar anularea legăturii cu Casa de Hohenzollern-Sigmaringen, de unde ar fi venit un succesor, ca în cazul regelui Ferdinand I.

Casa regală a mai fost "pătată", în 2013, când a treia fiică a sa, Irina, a fost arestată pentru organizarea de pariuri și lupte de cocoși (la ferma din Oregon).

Ultima decizie a sa privind dezmoștenirea lui Nicolae, se pare că aducea Casa regală **definitiv** la "faimosul Statut" al unei corporații private.

Din lucrarea, specificată la punctul 7 al bibliografiei acestui eseu, intitulată: **Istoria României** Gheorghe Isvoranu-Krak; Adrian-Mihai Mustață, Evenimente esențiale de interes general, ediție revizuită și completată, editura Hypatia Press 2016 se redau :

IX. INFORMAȚII, clarificări și evenimente importante pentru înțelegerea corectă a Tratatului de la Versailles. (S-au inserat aceste informații, care nu sunt cunoscute de peste 99% din cititori ai țării, fiind absente din manualele sau cursurile de istorie publicate).

Considerăm abordarea acestui subiect important din istoria mondială, în cadrul istoriei României, pentru a indica contextul în care au avut loc evenimentele (poate printre cele mai **fast**e din istoria noastră), care au dus la apariția **României Mari**.

Rezultat al negocierilor de 6 luni purtate la Conferința de Pace de la Paris din 1919, ce a condus la încheierea oficială a Primului Război Mondial, a fost semnat de Germania, sub amenințarea armatei franceze că va trece Rinul, pe data de 28 iunie 1919.

Tratatul de la Versailles (documentul) era constituit din 440 de articole.

Soarta unor exemplare originale a rămas neclară până în prezent (*interese majore, neelucidate, după semnarea lor, au condus la dispariția sau ascunderea lor până în prezent!*).

1. Organizarea și drepturile delegațiilor celor 30 de țări care au fost invitate la lucrările pentru elaborarea **Tratatului de pace de la Versailles**.

Personajele importante care au avut "cuvântul decizional" au fost **Woodrow Wilson (S.U.A.), Georges Benjamin Clemanceau (Franța), George David Lloyd (Marea Britanie), Vittorio Emanuele Orlando (Italia)**. Ei au divizat statele participante astfel:

- S.U.A., Marea Britanie, Italia, Japonia (aveau dreptul de a fi prezente în toate comisiile și la toate întrunirile)
- Grecia, Finlanda, Polonia, Portugalia, România, Serbia, Brazilia, India, Cuba, China, etc. puteau **participa** numai la ședințele ce le priveau direct.
- Statele neutre și cele în curs de formare puteau participa numai la ședințele ce le priveau direct, dar aveau și dreptul de a prezenta în scris dorințele lor.

- **România**, Iugoslavia, Cehoslovacia și Polonia *au fost silit să accepte condițiile tratatului de pace fără a fi consultate.*

2. Sesiunea comună a Congresului S.U.A. din 18 ianuarie 1918.

Președintele Woodrow Wilson a înfățișat, prin discursul său, o propunere pertinentă pentru restabilirea păcii în Europa după încetarea ostilităților primului război mondial.

a. Scopul și intenția președintelui Woodrow Wilson

Discursul președintelui a oferit acceptarea de către Aliați a unei "conduceri morale" și simultan a convins/determinat Puterile Centrale să capituleze.

b. Cele 14 puncte din declarația președintelui Woodrow Wilson

În continuare, sunt redată într-o formă puțin diferită față de formularea exactă/strictă din tratatul de pace a acestor puncte; pentru cititorul care este interesat de esența acestora și nu de amănuntele legate de aplicarea de către statele direct în materializarea lor.

1. "În viitor nu vor mai exista acorduri internaționale private de nici un fel, ci doar convenții de pace publice, încheiate deschis... fiecare tratat trebuie să țină cont de legile internaționale, pentru că, altfel, orice tratat secret tinde să submineze soliditatea întregii structuri a convențiilor internaționale, care este propusă să fie construită".

2. "navigația pe mări să fie practică astfel: liber în timpul unei păci generale, sub controlul Ligii Națiunilor pentru impunerea convențiilor internaționale în timpul unui război general deschis, sau în timpul unui război limitat, care să nu implice nerespectarea convențiilor internaționale, Liga Națiunilor rămânând însă neutră".

3. "îndepărtarea, pe cât posibil, a tuturor barierelor economice și restabilirea unor condiții egale pentru comerțul internațional între națiunile care erau de acord cu principiile păcii și se asociau pentru menținerea ei".

4. "dezarmarea la nivel mondial, o cerință obligatorie pentru menținerea păcii, iar toate armamentele naționale să fie reduse până la ultimul punct acceptabil cu securitatea țării".

5. "se stabileau noi relații privind coloniile (în contextul că Germania a fost depusată de coloniile sale din Africa și cele de dincolo de ocean, în timp ce Franța și Anglia nu erau afectate cu privire la imperiile lor coloniale); în plus, coloniilor le era interzisă lupta de eliberare națională!...pentru a se evita noi conflicte".

6. "Rusia, apreciată încă o mare putere politică, să fie atrasă în rândul națiunilor doritoare de pace, să accepte programul și să colaboreze cu națiunile libere pentru menținerea păcii și stabilității politice internaționale".

7. "Belgia trebuia evacuată și restaurată fără nicio limitare a suveranității de care ea se bucură împreună cu alte națiuni libere".

8. "reintrarea Alsaciei și Lorenei în posesia Franței" (dar acest punct a fost inclus în punctele neobligatorii!?, deși Franța a susținut timp de 50 de ani acest deziderat).

9. "reajustarea frontierelor Italiei în baza principiilor autodeterminării naționalităților".

10. "reajustarea frontierelor Austro-Ungariei în baza principiilor autodeterminării naționalităților".

"s-a permis în aceeași idee, apariția unor state noi: Austria, Cehoslovacia, Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor (viitoarea Iugoslavie) și Ungaria, ca și *unirea cu **România** a provinciilor Imperiului Austro-Ungar locuite majoritar de români (Bucovina, Transilvania, Banatul – în final doar jumătate din el, restul fiind obținut de Serbia)*".

11. "România, Serbia și Muntenegrul trebuiau evacuate de trupele ocupante, iar teritoriile ocupate să fie retrocedate. Serbiei îi trebuia acordat acces liber la mare. Relațiile dintre statele balcanice trebuiau să fie stabilite prin înțelegeri bilaterale, acestor state urmând să li se ofere garanții internaționale pentru independența politică și integritatea lor teritorială".

12. "Imperiul Otoman nu va mai exista după sfârșitul acestui război, iar celorlalte naționalități, care se aflau în acel moment sub dominație turcă, va trebui să le fie asigurate o securitate neîndoieală a vieții lor și posibilitatea neîngrădită de a se dezvolta autonom"; "în viitor va exista regimul de circulație liberă prin strâmtoarele Bosfor și Dardanele, în condițiile garanțiilor internaționale". Printre altele s-a reiterat promisiunea pentru *formarea unui stat național **kurd***, promisiune care n-a fost respectată de niciuna dintre marile puteri.

13. "Poloniei i-a fost acordată regiunea Sileziei Superioare și ieșire la Marea Baltică prin zona orașului Poznan și s-a creat Coridorul polonez care separa Prusia Orientală de restul Germaniei" .

14. "Crearea unei instituții internaționale de menținere a păcii, o organizație care să fie – atât a celor mari, cât și a celor mici – ce vor face parte din această Ligă a națiunilor. **Liga Națiunilor** era bazată pe principiul

securității colective a tuturor statelor, care doreau respectarea convențiilor internaționale”.

3. Desfășurarea lucrărilor și consecințele rezultante.

Discursul Președintelui SUA, a cărui chintesență era de fapt prezentarea celor 14 puncte, a fost unica declarație oficială prin care un participant la conflagrația mondială recunoștea deschis motivele participării la război. Restul participanților au evitat elegant prezentarea reală a obiectivelor proprii (ca de exemplu ocuparea unor teritorii de la inamici).

Discursul lui W. Wilson, a constituit de fapt și un răspuns la Decretul asupra păcii al lui Vladimir Ilici Lenin, din octombrie 1917, prin care se propunea ieșirea imediată din război a Rusiei, o pace democratică și dreaptă, care să nu implice anexări de teritorii. Decretul lui Lenin a condus la semnarea Tratatului de la Brest-Litovsk din 3 martie 1918.

Concluziile autorilor despre efectele Tratatului de la Versailles.

Marile puteri, care au condus lucrările de elaborare ale tratatului (în principal S.U.A., Franța și Marea Britanie), au avut un singur obiectiv principal: *pedepsirea celor trei imperii inamice (Germania, Austro-Ungaria și Imperiul Otoman), iar în final dispariția a două dintre ele (Austro-Ungaria și Imperiul Otoman).*

Observații:

1. România, deși a fost silită să accepte condițiile tratatului de pace fără a fi consultată, fără să poată cere ceva, a beneficiat din plin, în urma dispariției Imperiului Austro-Ungar, de dobândirea teritoriilor cu populație majoritar românească, (Bucovina, Transilvania și jumătate din Banat) care anterior au adus multă durere și multe lipsuri românilor mereu oropsiți.

2. Delegația României la Paris, a trebuit să aștepte răbdătoare – cca. un an – la Versailles, fără să-și poată exprima vreun deziderat sau părere, ci numai să i se comunice hotărârile celor patru mari decidenți.

X. TENDINȚA generalizării unei caracteristici/trăsături negative asupra unei comunități sau unui grup social (toți scriitorii din perioada postdecembristă sunt plagiatori, toți ofițerii din România comunistă erau inculți, toți politicienii perioadei postdecembriste sunt corupți și incapabili, numiți în funcții numai pe criterii politice etc.).

X.A. Toți scriitorii din perioada postdecembristă sunt plagiatori.

A.1. Cazul U.G.

Autorul eseului s-a așezat, într-o zi a anului 2014, pe o bancă unde se aflau: o persoană, pe care o cunoscuse în același parc, cu puțin timp înainte, numit U.G., și soția sa. În discuția înfiripată ad-hoc între cei doi, GIK i-a spus că el a publicat niște cărți. Partenerul său, U.G., l-a interpellat scurt "sunt genul plagiate?". Poate că foarte mulți, în fața unei întrebări lipsite total de politețe, puțin arogantă pentru persoane abia cunoscute, ar fi reacționat pe măsură, dar GIK nu s-a supărat, ci contrariu s-a bucurat, presupunând c-a avut norocul să întâlnească un om deosebit de la care ar fi avut și el de învățat ceva. Așteptați câteva minute, locuiesc în blocul din stânga și voi aduce cărțile să le puteți vedea. Revenind repede cu cărțile și dându-i-le, U.G. le-a răsfoit și apoi oarecum jenat, i-a spus cu un tremur ușor în glas: "vă rog să mă scuzați, m-am grăbit să fac o apreciere fără temei, dar în ultima vreme sunt prea multe persoane care plagiază, chiar dintre cei șlefuiți".

Mai târziu, după mai multe întâlniri, GIK a realizat că U.G., ca foarte mulți era bun numai la critică, lipsit de competențe, care să-i confere comportamentul său menționat anterior. Era inginer, după spusele aceluia, dar n-a reieșit de ce gen. Nu cunoștea vreo limbă străină și nu putea susține o discuție decât din domeniul limitat al fostului său loc de activitate.

A.2. Cazul N.M.

Este de notorietate faptul că în parcuri pot apărea aleatoriu cunoștințe noi între vizitatorii aflați la un moment dat. Astfel, într-o zi din vara anului 2015 într-un părculeț din cartierul Titan, autorul eseului și un cunoscut al său mult mai tânăr, C.D., purtau o discuție banală despre un subiect actual atunci. La un moment dat a sosit o tânără, cunoștință a lui C.D., care se opri și îi salută pe cei doi. După prezentările de rigoare, între cei trei a început conversația pe teme diferite, fără a se urmări însă o țintă sau un subiect anume. În cadrul discuțiilor a fost abordată și părerea despre eseul "Existență versus Univers", elaborat de GIK dar cunoscut și de tânăra N.M., căreia cartea îi fusese dăruită ei – anterior – de C.D. Tâna spuse "Am citit cartea", atunci GIK o interpellă: "Fiți amabilă și expuneți-vă opinia despre ea!" Scurt și cu multă nonșalanță N.M. răspunse: "Am mai citit o carte cu subiect similar". Puțin contrariat GIK întreabă "Sunteți amabilă să indicați titlul și autorul !". Complet derutată și surprinsă N.M. spuse "N-am reținut nici titlul și nici autorul". Replica lui GIK: "Regret enorm că eu

m-am documentat mult în perioada elaborării ei și nu am găsit nimic. Mi-ar fi fost de mare folos și interes ca eu să aflu și opiniile sau ipotezele unui autor pe care l-a preocupat o atare problemă”. Discuția s-a încheiat fără o concluzie, iar participanții au trebuit s-o abandoneze steril, fără o concluzie cât de firav pertinentă.

X.B. Toți ofițerii din perioada comunistă erau incuți.

La sfârșitul celui de al doilea război mondial în România a avut loc o epurare masivă a ofițerilor celor trei arme ale armatei române. O acțiune conjugată a fost efectuată de NKVD și Securitatea, abia constituită, care a condus la *decimarea* ofițerilor vechilor structuri militare. Au fost eliminați și adesea deportați în lagăre de muncă forțată, împreună cu familiile lor, nu numai cei care au fost de partea regimului Antonescu, ci toți cei care deveniseră ofițeri de carieră sub monarhie, considerați că nu pot prezenta încredere noului regim.

Atunci noile autorități au restructurat fundamental școlile militare și au format în câțiva ani mii de ofițeri corespunzători criteriilor noului regim instaurat. După abdicarea lui Mihai I, trupele terestre numărau 125.000 de militari, aviația 8.000 de militari, iar marina 5.000 de militari.

Țara a fost integrată în Pactul de la Varșovia din 1955 până în 1991.

Destul de mulți ofițeri care au devenit absolvenții școlilor militare, restructurate de noua putere, proveneau dintre acei tineri cu o pregătire anterioară deosebit de slabă. Au fost cazuri când aceștia au ajuns în școlile militare cu cel mult 5 clase primare absolvite, în circumstanțe îndoielnice, în mediul rural. Ei au fost numiți, de societatea românească, cu ”apartenență” declarată față de vechile orânduiuri sociale, drept ”ofițeri pe puncte”. Cei mai mulți dintre aceștia au constituit masa viitorilor ofițeri ai aparatului politic sau destinați expres forțelor de represiune, constituite în Securitatea statului denumit generic ”popular”.

Trebuie reținut însă faptul că majoritatea acestor ”ofițeri pe puncte”, a fost eliminată, cam în 8-10 ani, chiar de cei care o promovase *la nevoie*, după ce noua putere și-a putut forma ofițerii necesari, corespunzător cerințelor firești, pentru o armată puternică și pregătită în noul context mondial al ”războiului rece”.

S-a arătat anterior că ofițerii armatei vechi au fost **decimați**, se subînțelege deci că mulți au rămas. Iată o prezentare pe scurt a evoluției noii oștiri române cu referire specială la corpul ofițerilor. Evident că o armată modernă cu tehnică de luptă avansată solicita și cadrele militare

corespunzătoare. Prima categorie o constituia evident ofițerii ingineri. Inițial au fost repartizați armatei ingineri tineri, absolvenți ai Institutelor politehnice din România, care au fost activați conferindu-le gradele corespunzătoare anumitor criterii. S-a înființat în paralel și Academia Tehnică militară care a asigurat ulterior ofițeri ingineri, pregătiți pe specialitățile proprii diferitelor categorii de arme: tancuri, geniu, aviație, marină etc.

Medicii au fost asigurați, în continuare, din cei pregătiți în Facultățile de medicină din țară. Au rămas de asemenea, o parte din ofițerii armatei române existente la terminarea celui de al doilea război mondial, care s-au afiliat noului sistem, prin declararea acordului lor cu noile condiții și cerințe solicitate de puterea populară. Ilustrez cu colonelul V.Ș., devenit apoi general și comandant de armă, care deși avea soția, fiică de episcop a fost acceptat și i s-a acordat toată încrederea. În cadrul epurării menționate mai înainte, s-au comis și unele erori dureroase. Din U.M. 02... a fost epurat maiorul N.M. Acesta ajunsese hamal în Gara de Nord ca să-și poată câștiga existența pentru el și familia lui. Viața l-a plimbat pe acest fost ofițer român prin multe locuri din țara lui natală. A ajuns și în stațiunea Predeal unde își căuta într-o zi un adăpost unde să poată dormi în acea noapte.

Ajuns în dreptul vilei turistice Iby, a văzut în curtea acesteia un bărbat în jur de 50 de ani, căruia dorea să-i solicite niște lămuriri. Acesta, K.F., era administratorul numit al vilei respective. Iată discuția celor doi bărbați. "Bună ziua, domnule!" zise N.M. "Bună ziua!" a fost răspunsul lui K.F. Caut o cameră sau măcar un loc de dormit această noapte. Vă rog să-mi spuneți unde aș putea găsi, dar ceva ieftin că nu am prea mulți bani. Timp de câteva secunde K.F. l-a cercetat scurt dar atent pe acest om, care deși cam sărăcăcios îmbrăcat părea îngrijit și oarecum șlefuit. Apoi spuse: "sincer să fiu nu prea vă pot recomanda ceva potrivit solicitării dumneavoastră, dar dacă nu vă supăr ați putea să-mi spuneți cu ce vă ocupați?!

Foarte dezinvolt N.M. i-a oferit, deschis și pe larg, povestea lui, adică următoarea:

A fost maior în armată; el a fost epurat deși nu fusese în fracțiunea care l-a sprijinit și admirat pe Ion Antonescu. Provenea dintr-o familie săracă având șapte copii, care abia se descurca cu numeroasele greutăți pe care le-a pus viața.

După ce a ascultat cu atenție povestea, K.F. un bun cunoscător al oamenilor i-a propus imediat să rămână cu el la vila Iby. Rămas mai multe

zile M.N. i-a putut destăinui lui K.F. și alte detalii ale vieții lui. Prin relațiile pe care le avea în acea vreme K.F. a putut să trimită generalului Emil Bodnăraș o informație detaliată cu privire la fostul maior N.M. După numai o săptămână, fostul ofițer a fost reîncadrat în armată cu gradul și cu toate drepturile pe care le avusese anterior.

X.C. Toți politicienii perioadei postdecembriste sunt corupți și incapabili, numiți în funcții numai pe criterii politice

Pentru a demonstra că această generalizare nu este corectă, nici în cazul politicienilor, voi ilustra prin prezentarea unui politician român care a preferat retragerea din politică, decât să se integreze în marea pleiadă a politicienilor corupți în vreun fel (nu numai prin afaceri veroase strict legate de bani, ci de aranjamente murdare politice, de obținerea necinstită a funcțiilor etc.).

Nicolae Manolescu (N. Apolzan) (n. 27.11.1939 Râmnicu Vâlcea). Critic, istoric și cronicar literar român, profesor la Universitatea din București, academician din 2013, ambasador al României la UNESCO, președintele Uniunii Scriitorilor (două mandate).

Părinții săi (Petru și Sabina Apolzan) erau profesori de liceu. Au fost arestați (politic) în 1953; atunci a fost înfiat de bunicul matern cu numele Manolescu. A absolvit în 1956 liceul din Sibiu. Licențiat al Facultății de Filologie a Universității din București. Doctor în litere în 1974.

A fost membru fondator al Alianței Civice. În iulie 1991 devine președinte al PAC (Partidul Alianța Civică). N. Manolescu a devenit senator, din partea PAC Sibiu, (1992-1996). În 1998 PAC și PNL au încercat unificarea mișcării liberale. În 2000 N. Manolescu demisionează din funcția de președinte al Consiliului Național al PNL și se retrage din viața politică.

XI. ECUMENISMUL CURAJOS ȘI EFECTELE PENTRU OMENIRE...

Înainte de a dezvolta acest capitol, autorul consideră necesar să fie prezentați patriarhii României cu scurte biografii și opinii ale credincioșilor despre păstoria lor. Motivul principal al acestui demers l-a constituit faptul că 70-80 % din credincioșii ortodoxiei române, mai tineri de 65-70 de ani, nici măcar n-au auzit de numele acestora

XI.A. Patriarhii României și alte fețe bisericești.

a.1. Patriarhii României

1. Miron Cristea (20 iulie 1868, Toplița – 6 martie 1939, Cannes, Franța) a fost teolog, primul patriarh al Bisericii ortodoxe române (1925-1939), filolog, publicist, senator, regent (1927-1930); politician cu vederi antisemite. Prim-ministru al României (6.2.1938 – 6.3.1939). Membru de onoare al Academiei Române (din 1918).

Miron Cristea (botezat Ilie), s-a născut într-o familie de țărani români, cu mama din familie greco-catolică.

Studii: la gimnaziile sășesc (din Bistrița) și grăniceresc (din Năsăud); Institutul teologic din Sibiu (1887-1890); bursier la Facultatea de litere și filosofie din Budapesta (1891-1895), unde obține titlul de doctor în filologie. Ca student a colaborat la ziarele: Dreptatea, Gazeta Transilvaniei și Tribuna. A participat în 1894 la "procesul memorandiștilor".

2. Nicodim Munteanu (6 decembrie 1864, Pipirig, j. Neamț - 27 februarie 1948, București). A fost teolog, patriarh (1939-1948); membru de onoare al Academiei române; a decedat datorită pneumoniei. La 7 noiembrie 1946, la recepția de la Ambasada sovietică patriarhul a participat alături de Gh. Gheorghiu-Dej și de Mihai I. El a fost mitropolit al Moldovei și Bucovinei (1934-1939).

3. Justinian Marina (22 februarie 1901, Suești, Vâlcea-26 martie 1977, București). Ca mirean s-a numit Ioan Marina. A fost patriarh (1948-1977). El a acceptat să colaboreze cu autoritățile vremii sale. La instalarea și investitura sa a prezentat programul său care conținea și "desființarea Bisericii române unite cu Roma și integrarea credincioșilor acestei biserici în Biserica Ortodoxă Română". La Alba Iulia a avut loc o adunare populară (21.10.1948), la care au luat parte peste 20.000 de clerici și credincioși

greco-catolici, din întreaga Transilvanie, pentru reprimirea atât a credincioșilor cât și preoților greco-catolici în cadrul Bisericii Ortodoxe Române.

4. Iustin Moisescu (5.03.1910, Cândești, j. Muscel – 31.07.1986, București). Era orfan de tată, un învățător mort pe front. Patriarh (1977-1986). Studii: Seminarul, Facultatea de teologie, București; doctor în teologie (1937) al Universității din Atena. Regimul, după cutremurul din 1977, a început demolarea bisericilor. Erau discuții despre mutarea Patriarhiei în afara capitalei. Pentru a nu mai fi văzute de cetățeni autoritățile "le-au mutat" cu câteva zeci de metri. Patriarhul un om plin de curaj, i-a explicat dictatorului, că biserica Sf. Gheorghe, ctitoria lui Constantin Brâncoveanu nu poate fi demolată fiind necropolă a domnului și a familiei sale.

5. Teoctist (7.02.1915, Tocileni, Botoșani - 30.07.2007, București). Ca mirean se numea Toader Arăpașu. **Teoctist Arăpașu** a fost patriarh al țării (1986-2007). A participat la Conferința mondială a Comisiei "Credință și Constituție" a Consiliului Ecumenic al Bisericilor, la Montreal (1963). A mai participat la Conferința panortodoxă presinodală (Chambesy, 1982), la lucrările Prezidiului și Comitetului Consultativ de la Oxford (1993) și la multe alte întâlniri ecumenice ale bisericilor din Europa. (Chambesy, 1982), la lucrările Prezidiului și Comitetului Consultativ de la Oxford (1993) și la multe alte întâlniri ecumenice ale bisericilor din Europa.

6. Daniel (22.07.1951, Dobrești, Bara, Timiș). Ca mirean se numea **Dan Ilie Ciobotea**. A fost înscăunat patriarh la 30.09.2007. Din 1980 a fost lector la Institutul ecumenic din Elveția. Pentru promovarea ecumenismului a participat la al treilea Congres ortodox al Europei Occidentale din Franța (1977), la Conferința studenților creștini din SUA, la Reuniunea ecumenică asupra spiritualității creștine de azi de la Valamo din Finlanda. În ianuarie 1990, PC Protosinghel Daniel Ciobotea a fost președintele Grupului de Reflecție pentru Înnoirea Bisericii. Acest grup *a reintrodus*, cu concursul direct al ministrului învățământului, *religia în școli*.

Autorul eseului (GIK n. 1930) a fost contemporan cu cei șase patriarhi ai ortodoxiei române. Deși personal n-a fost practicant al bisericii decât până la 14 ani, el în postura de elev al liceului Sf. Andrei și discipol timp de mai mulți ani al strălucitului profesor de religie, preotul Constantin Costache, tetralicențiat în litere, filozofie, drept și teologie, a reușit să-și însușească de la acesta și de la o serie de personalități foarte elevate, modul și valoarea păstoririi de cei 6 patriarhi. El își permite să-și exprime părerea despre păstoria celor 6 patriarhi ai României.

Despre primii 5 patriarhi are numai cuvinte de laudă și opinează că toți au avut așa numitul "har" care se cere tuturor acelor care au îmbrăcat sutana.

Pentru a face o apreciere privitoare la Patriarhul Daniel, fără să greșească din necunoștință, s-a documentat mult și mai ales l-a ascultat cu deosebită atenție urmărindu-l analitic în orice apariție publică a acestuia. În final, poate afirma că patriarhul Daniel are o pregătire generală profundă. Funcția pe care o are de a se îngriji de biserica ortodoxă română îl solicită enorm. Deși se pare că cerințele organizatorice și multitudinea aspectelor economico-administrative pe care le solicită toate bisericile din țară, plus uriașa răspundere pentru marea "Catedrală a mântuirii neamului", le realizează cu competență și succes, este însă deficitar în ceea ce se numește, generic, "**harul**".

a.2. Preotul N.

Pe lângă înaltele fețe bisericești, reprezentate în acest eseu, de cei 6 patriarhi ai României, autorul a dorit să prezinte un preot fără un rang bisericesc mai înalt.

Acesta este **preotul N.** care l-a impresionat prin statura sa bisericească. L-a cunoscut, s-ar putea zice "întâmplător", când a avut cu el prima convorbire. Redau pe scurt, a doua convorbire purtată, când l-am vizitat în biserică unde păstorește chiar de la prima slujbă oficiată de acesta în preoție. Tematica discuției purtate s-a rezumat la subiecte pe teme religioase generale, care urmăreau un fel de sondaj al domeniului pe care îl vor aborda împreună.

Inițial a fost o prezentare scurtă, de GIK, a studiilor sale religioase făcute la liceul Sf. Andrei pe care-l frecventase și unde a avut privilegiul audierii de "adevărate prelegeri", ale tetralicențiatului preot Constantin Costache. Pentru a fi mai convingător GIK a ilustrat printr-un exemplu concret. El a spus "Tatăl nostru" în limbile latină, franceză, germană și engleză, cunoscut similar de cvasimulțimea elevilor liceului "Sf. Andrei".

Surprins, convins, dar și plăcut impresionat preotul N. a mărturisit că-i va face mare plăcere să aibă convorbiri cu GIK și cu alte ocazii.

Pentru a nu da impresia că o simplă convorbire l-a convins de calitățile deosebite ale părintelui N, autorul eseului precizează că spiritul său analitic l-a impulsionat să afle mai multe despre acest duhovnic.

În sensul acesta a aflat de la apropiații săi și de la diferiți enoriași o suită de fapte și evenimente legate direct sau colateral de acest preot model.

Astfel a aflat că acest păstor de suflete a fost prezent în numeroase perioade, chiar zi lumină, pentru a urmări lucrările de finisare ale bisericii. În plus, în paralel, s-a îngrijit de oamenii săraci sau singuri și i-a ajutat corespunzător puterii atât a lăcașului dar și a comunității de creștini care erau legați de biserică și de bunul său preot N.

Mai mult, unui om al nimănui i-a oferit adăpost și i-a creat un loc de activitate care să fie de folos bisericii dar și acestuia.

Intransigent cu cei care deviază de la dreapta credință, el nu acceptă spovedania și împărtășania pentru cei care trăiesc viața în concubinaj.

Acesta este preotul N., cel plin de numeroase calități, *dar mai ales de har divin.*

XI.B. Despre 700 de religii de câte 10 milioane de credincioși.

Acest subcapitol pornește de la noțiunea de **ecumenism**, care conform DEX este: ***”Mișcarea religioasă care are scopul să unifice toate bisericile creștine”***.

De reținut că ecumenismul deși a apărut de mai multă vreme, n-a făcut prea multe progrese. Încercările au avut numai efecte firave și neconvingătoare.

Autorul acestui eseu intenționează să treacă la demonstrarea necesității Existenței a unei singure biserici universale, cuprinzând pe toți oamenii Terreii, convinși în a crede că Universul a fost creat de o singură **Entitate Spirituală Superioară** care este intuită de toți pământeni, generic, drept unicul **Dumnezeu creatorul Universului**.

Nu trebuie arătat faptul că 10 milioane de oameni pot avea aceeași credință, deci ar constitui credincioșii unei religii; acest fapt există de altfel pe Terra unde se cunosc religii cu un număr mult mai mic de credincioși. Statisticile actuale arată că pe Pământ sunt circa 7 miliarde de oameni, adică 7000 de milioane, care ar putea fi organizați în **700 de religii de câte 10 milioane de credincioși**.

Poporul evreu a fost asuprit în antichitate de mai multe popoare printre care au fost egiptenii și romanii. Evreii au așteptat multe secole un mesia care să le aducă eliberarea de asupritorii puternici. Când a apărut Mesia cel mult așteptat în ființa numită Isus Cristos, ei l-au considerat impostor, pe care nu au dorit a-l recunoaște sau a-l accepta. Teologii multor confesiuni și-au pus întrebarea mai mult decât firească: *”Dar oare Dumnezeu trimitea un Mesia care să-i ajute și să-i elibereze numai pe evrei? El nu era Creatorul și stăpânul tuturor popoarelor?”*.

Religia creștină explică tuturor credincioșilor săi că Isus Cristos a fost trimis de Creator drept Mântuirea lor. În plus li s-a explicat că acesta, numit fiul lui Dumnezeu, a fost însoțit de Duhul Sfânt.

Conform acestei explicații, dată de teologia creștină apare întrebarea retorică: *”În cazul ipotetic al existenței a 700 de confesiuni pe Pământ, așa cum s-a enunțat mai sus, Dumnezeu Creatorul ar trebui să trimită pe Terra 700 de trimiși ai săi, asemănători lui Isus, iar aceștia să fie însoțiți de 700 de entități spirituale ca Duhul Sfânt?”*.

Se poate accepta cu destulă certitudine că aceasta ar fi o **ineptie greu de acceptat** de o gândire rațională a unei ființe echilibrată și elevată.

Entitatea Spirituală Superioară față de care toți oamenii împreună, mai mult chiar însăși planeta Pământ, nu reprezintă nici cât un grăunte de nisip, ar avea nevoie să le arate puterea Sa pentru a-i convinge de Măreția sa infinită?

Marea majoritate a adulților știe că toate marile religii ale lumii noastre sunt monoteiste (Budismul, confucianismul, islamismul, iudaismul,...) mai puțin creștinismul care se consideră că are trei entități spirituale (Dumnezeu Tatăl, Isus – fiul și Sfântul Duh, acceptate totuși (în ultimele decenii), în biserica și teologia creștină, ca fiind contopite într-o unică entitate spirituală.

XI.C. Ecumenismul fără mască.

Expresia inițială este: ***"Erezia ereziilor: ecumenismul"*** aceasta se dorește a fi sinteza și chintesența cărții, constituind însă doar o afirmație, care prin cele expuse în continuare nu reprezintă nici cea mai firavă explicație convingătoare.

H. Vasilopoulos și toți susținătorii *"ortodoxiei grecești antiecumeniste"* au rămas ca niște elemente pietrificate ale unei perioade istorice apusă de multe veacuri.

Absența dialogului este concept de bază al antiecumeniștilor greci. Aceștia sunt niște simpli recitatori ai unor texte antice, lipsite de orice fel de argumente științifice. Modul lor de prezentare și mai ales de susținere a tezelor este plin de evocări ale unor grupări de gândire dispărute de mult (arienii, apolinarienii etc.), mai mult dau senzația unor persoane dominate puternic de semidoctism.

Acești antiecumeniști nu trăiesc în secolul XXI, ci se consideră și sunt realmente aparținători ai secolelor III-IV.

Se vor expune pe scurt unele dintre afirmațiile lor care contrariază pe orice om al Terrei contemporane prin elucubrațiile și excentricitățile prezentate de ei.

1. Ecumeniștii sunt identificați cu ereticii și ei aparțin "sinagogii satanei".

GİK (autorul prezentului eseu) consideră că este o aserțiune rasistă, asociind impardonabil sinagoga (locașul de cult evreiesc) cu satana.

2. Din lucrare: "Ce reprezintă ecumenismul de astăzi?".

"Reprezintă o mișcare ce-și propune unirea confesiunilor occidentale eretice, mai întâi cu Ortodoxia, ca mai apoi, la etapa următoare, a tuturor religiilor într-o monstruoasă pan-religie. În sfârșit, în ultima etapă a

obscurului său plan, ecumenismul își propune drept scop să înlocuiască slujirea lui Dumnezeu Unic prin slujirea satanei”.

GİK are două constatări față de ineptia incalificabilă exprimată în paragraful 2:

a. Unde, când și cine a definit confesiunile occidentale eretice? În plus, care este definiția cuvântului ecumenic? ”Învestit cu autoritate extinsă asupra întregii biserici creștine”. Ca urmare, bisericile catolică, ortodoxă română și ortodoxă rusă sunt eretice? Oare numai biserica ortodoxă grecească nu este eretică?

b. H. Vasilopoulos și toți susținătorii *”ortodoxiei grecești antiecumeniste”* evocă în mileniul al treilea, când știința a reușit să modifice esențial numeroase concepte (cum ar fi eliminarea darwinismului, anterior unanim recunoscut) prostii pe care nici măcar un elev de liceu din Europa nu le-ar accepta? Cui se adresează acești teologi de o incultură crasă? Oamenilor din secolul III sau oamenilor izolați din habitate încă izolate complet, fără școală, lipsiți de cultură elementară, care din nefericire mai există ca insulițe sporadice pe Terra?

GİK îi consideră pe acești teologi greci niște ipocriți perfecți, care știu foarte bine care sunt de fapt adevărurile despre ecumenism, dar le resping vehement din interese strict personale. Ei se tem că unificarea bisericilor le-ar aduce prejudicii materiale mari, nicidecum *”gogorița total incredibilă”* că: *”s-ar înlocui slujirea lui Dumnezeu Unicul prin slujirea satanei”*.

3. În capitolul întâi al cărții incriminate este prezentă exacerbarea pericolului dat de ecumenism: *”ecumenismul anticristic (catolic și protestant), este dirijat în taină de sionism și masonerie”*.

GİK apreciază această aserțiune deșăntată ca un produs tipic al extremei drepte. Asemenea sloganuri caracterizează perfect noua extremă dreaptă în politica mondială. De fapt, acesta este modul de intoleranță care are reprezentare în mai multe țări: partidele de acest gen sunt numai unele reprezentante ale pericolului cu diverse fațete ale contemporaneității noastre.

XII. NATURA sursă inepuizabilă pentru rezolvarea/soluționarea problemelor tehnice ale pământenilor (algoritmi, ”materii adezive speciale”, auto-organizarea,...)

ALAN TURING, născut la 23 iunie 1912 în Anglia, a fost un matematician, logician, criptanalist și informatician britanic. El este considerat părintele informaticii moderne, deoarece a inventat mașina Turing, bazată pe lucrul cu cifrele 0 și 1, care a formalizat conceptul de algoritm și calcul. "Oricine tastează un calculator, oricine deschide o foaie de calcul sau un program de procesare a textului lucrează pe o formă de mașină Turing", scriau jurnaliștii TIME în 1999, când l-au numit pe ALAN TURING unul dintre cei mai importanți 100 de oameni ai secolului al XX-lea.

ALAN TURING a adus o contribuție importantă la dezbaterile privind inteligența artificială. El s-a întrebat dacă va fi vreodată posibil să spunem că o mașină este conștientă și poate gândi.

Ulterior, TURING a lucrat la Laboratorul Național de Fizică, creând unul dintre primele programe de calculator, iar în 1948 s-a mutat la Universitatea Manchester, unde a lucrat la Manchester Mark 1, unul dintre primele calculatoare adevărate din lume.

În cel de al doilea război mondial, TURING s-a ocupat de criptanaliză, conducând departamentul care se ocupa cu descifrarea comunicațiilor germane. În ultimii ani ai vieții TURING s-a ocupat de biochimie și a scris o carte despre morfogenză.

Cariera lui s-a încheiat în 1952, când au ieșit la iveală înclinațiile sale homosexuale. Pe atunci, homosexualitatea era considerată o boală mintală, el fiind anchetat penal. A murit în 1954, otrăvit cu cianură.

Autorul eseului a considerat ca interesantă o scurtă prezentare informativă a PROCESELOR DE MORFOGENEZĂ.

Inițial două noțiuni introductive: Ontogeneza reprezintă istoria dezvoltării unui individ de la naștere până la moarte, iar Embriologia anatomia dezvoltării.

Descoperiri contemporane au reliefat că în anumite condiții materia "*amorfa*" are capacitatea de a se organiza spontan în forme complexe impresionante, fără o influență formatoare exterioară. În domeniul lumii vii relațiile dintre forme și funcții provoacă o întrebare importantă: "Oare și aici morfogeneza rezultă tot dintr-un proces ca auto-organizarea?". În paralel mai există ipoteza că "morfogeneza este rezultatul interacțiunii: câmp morfogenetic specific și biostructura (o stare particulară a materiei).

Centrul pentru Studii Complexe și-a propus un Proiect complex pe mai multe teme majore care prin colaborări multiple să le găsească soluțiile pertinente.

XIII. CUNOAȘTEREA INSUFICIENTĂ A TERREI.

Noi locuitorii actuali ai Terrei cunoaștem numai parțial animalele și plantele care se află în adâncurile oceanelor. Cu toate acestea există dorința cvasigenerală să fie cunoscut, cu eforturi deosebit de importante economice, culturale și de cercetare, a infinitului Univers.

În scopul elucidării acestei Controverse de importanță primordială pentru pământeni s-au implicat numeroase personalități din diferite domenii ale științei și culturii mondiale.

Întăi o scurtă prezentare a **FAUNEI ȘI FLOREI OCEANELOR**:

Oceanele ocupă două treimi din suprafața Pământului. Acest volum de apă constituie mediul de viață al unei mari varietăți de plante și animale. Pe fundul oceanului sunt lanțuri muntoase subacvatice, câmpii acoperite cu argilă și aluviuni noroioase, șanțuri adânci și munți subacvatici numiți munți marini. Animalele trăiesc în toate aceste regiuni, la toate nivelurile de adâncime ale oceanului. În general, la mare adâncime hrana este puțină deoarece nu există lumina necesară fotosintezei, care permite creșterea plantelor. Acestea cresc numai în ape la suprafața cărora ajunge lumina soarelui, unde vor pluti fie pe mare/ocean, fie vor fi fixate pe fundul oceanului/mării. Fauna cea mai bogată a oceanelor/mărilor, pe suprafețe foarte mari, se găsește în special în apele calde, puțin adânci, ale recifelor de corali.

PLANTELE – cele mai mari plante din ocean sunt algele și ierburile marine. Cele care se găsesc din abundență în ocean sunt organisme microscopice, precum diatomeele, care plutesc în apa mării și care se numesc fitoplancton. Acestea își procură hrana prin fotosinteză și formează baza lanțurilor trofice din mare/ocean.

MAMIFERELE – câteva grupe au colonizat oceanul. Cel mai bine adaptate la viața din ocean sunt balenele și delfinii, care și-au pierdut membrele posterioare și își folosesc în schimb, cozile pentru a înota.

Balelele și delfinii nasc în largul oceanului/mării, spre deosebire de foci și morse, care se înmulțesc pe uscat.

REPTILELE – demult în ocean trăiau reptile uriașe, precum ichtiozaurii. În zilele noastre, mai sunt doar câteva grupe de reptile care trăiesc în ocean, Țestoasele marine și șerpilor trăiesc în ape mai calde. Țestoasele marine se întorc pe uscat pentru a-și depune ouăle, în timp ce majoritatea șerpilor dau naștere la pui vii în apă.

NEVERTEBRATELE – la început, viața a evoluat și s-a diversificat în ocean. Există mai multe grupe majore, încrengături, de animale terestre. Una din acestea este încrengătura vertebratelor, toate celelalte fiind nevertebrate – animale fără coloană vertebrală. Nevertebratele se găsesc în toate segmentele oceanului, de la suprafață până în adâncuri.

PEȘTII – acoperă o treime din cele 25 000 de specii de pești ce trăiesc în ocean, incluzând membri ai celor trei mari grupe de pești: agnate, pești cartilaginoși și pești osoși. Unii pești trăiesc în largul oceanelor/mărilor de la suprafață până în adâncuri. Alții trăiesc pe fundul mării/oceanului, unde se ascund în găuri și crevase sau nisip.

XIV. LIMITELE Universului pentru ființele oricărei galaxii.

Întrucât dezvoltarea acestui capitol se va face cu ajutorul unui aparat științific din domeniile matematicii și fizicii se vor reaminti inițial o serie de noțiuni imperios necesare ulterior.

Distanțele despre care se vorbește atunci când intervin tematici cvasitotal dintre cele mai diverse legate de Univers, sunt atât de mari încât putem afirma fără a fi exagerați că tind adesea spre infinit. Comprehensiunea oamenilor de a le putea simți sau aprecia, similar cu distanțele de pe Terra, este realmente imposibilă foarte frecvent chiar și pentru cosmonauți, astronomi et caetera.

Această situație a motivat nevoia, ca pentru explicarea cât și pentru exprimarea acestor distanțe, să fie introdusă o unitate corespunzătoare acestui scop.

Anul lumină (prescurtat a.l.) este o unitate de măsură a lungimilor.

Se definește ca distanța parcursă de o rază de lumină prin vid, în timpul unui an.

Valoarea sa este deci: **1 a.l.** = 365,25 (zile) x 24 (ore) x 3600 (secunde) x 300 000 (km/s) = 946728 x 10⁷ km = **9,467 x 10¹² km.**

Această lungime ar fi echivalentă cu ocolirea Pământului pe la Ecuator de 9,467 x 10¹² km / 4 x 10⁴ km (circumferința Terrei) = **236,7 milioane de ori Ecuatorul, într-un an.**

S-a confirmat deci prin *calcul absolut riguros* că drumul parcurs de lumină în timp de un an, așa cum s-a afirmat anterior, este neimaginabil pentru comprehensiunea umană.

Se știe că Sistemul nostru solar aparține unei galaxii (denumită "Calea Lactee") posedând peste **100 de miliarde de stele**, multe din ele fiind mai mari ca Soarele, cunoscut de pământeni de la apariția lor.

Diametrul măsurat al Căii Lactee este de circa **100.000 ani lumină.**

Dacă se exprimă în **km**, acest diametru are: **100.000 ani lumină** x 9,467 x 10¹² km = **9,467 x 10¹⁷ km .**

Cu ajutorul unei nave spațiale, având viteza de circa 10 km/s, adică:

365,25 x 24 x 3600 x 10 = **31,56 x 10⁷ km/an**, cosmonautul ar avea nevoie de

$$n = \frac{9,467 \cdot 10^{17} \text{ km}}{31,56 \cdot 10^7 \text{ km / an}} = 3 \cdot 10^9 \text{ ani pentru a traversa Calea Lactee.}$$

Concluzie: cu posibilitățile actuale tehnice cosmonautul ar trebui să trăiască de

$$n = \frac{3 \cdot 10^9 \text{ ani (durata traversării Căii Lactee)}}{10^2 (\text{vârsta actuală a omului})} = 3 \cdot 10^7 (\text{ori vârsta sa actuală}).$$

Să trecem acum la calcularea duratei unei astfel de călătorii care s-ar efectua cu punctul de start aflat undeva pe o planetă dintr-o galaxie deosebit de îndepărtată de galaxia noastră. Să acceptăm că această planetă este locuită de niște ființe vii care sunt cu totul diferite de pământeni, cu caracteristici **"ipotețice vecine cu absurdul"**.

Aceste ființe ar avea următoarele caracteristic:

Durata vieții de 10.000 = 10⁴ ani, înălțimea de maxim 0,3 m, greutatea de circa 5 kg (la maturitate), pot suporta accelerații gravitaționale de 100 g (pentru planeta respectivă). Navele lor spațiale au dimensiunea maximă de 2 metri, iar viteza de deplasare atinge 1000 km/s.

În plus, să presupunem că pe acea planetă ar exista elemente similare celor din "Tabelul lui Mendeleev" cu anumite proprietăți cu totul speciale, care să confere rezistențe uriașe la eforturi mecanice și la efecte termice deosebite.

Să repetăm acum calculele pe care le-am efectuat în cazul Căii Lactee și să decelăm concluziile care vor rezulta ! Traversarea acestei distanțe (presupusă egală cu cea din Calea Lactee) s-ar efectua în

$$n_1 = \frac{3 \cdot 10^9 \text{ ani}}{100 \text{ de ori mai repede}} = 3 \cdot 10^7 \text{ ani.}$$

Acea ființă, de pe acea planetă, ar fi necesar să trăiască de:

$$x = \frac{3 \cdot 10^7 \text{ ani (durata traversării Căii Lactee)}}{10^4 \text{ (vârsta ființei din acea galaxie)}} = 3 \cdot 10^3 \text{ ori vârsta ființei din acea galaxie.}$$

Concluzie: Trimiterea de pe acea planetă de nave spațiale ultraperformante spre a cerceta spațiul cosmic ar fi posibilă dar "**cu ce folos?**" pentru ființele care le-au lansat, dacă **ele nu ar putea beneficia de nimic** deoarece au plecat din viață de milioane de ani.

Concluzia finală: Pentru **om cât și pentru orice ființă evoluată**, din întregul spațiu definit sau nu, **UNIVERSUL**, mai mult, chiar orice galaxie "**vor rămâne veșnic necunoscute**".

Autorul eseului încheie acest capitol după demonstrațiile științifice riguroase și concluzia finală prin locuțiunea renașcentistă "**Quod erat demonstrandum**".

Capitolul acesta încheiat cu concluzii indubitabile, ca rezultat al calculelor riguros exacte, *lasă totuși drum deschis obținerii de răspunsuri veridice pentru o mulțime de întrebări.*

Prof. Michael Behe, afirma în 2010, într-un amfiteatru american plin de studenți: "Viața cu toate detaliile, le-a realizat un **creator superior** care este **Atotputernicul Dumnezeu, Împăratul ceresc, Domnul tuturor.**

De menționat că autorul eseului (**GİK**) avansase chiar anterior (2008), în romanul său "Dramele unor generații de germani", Bibliografie 8, pagina 1:

Entitatea Spirituală Superioară, care m-a creat pe mine **natura**, m-a dotat cu tot ceea ce este necesar **Universului** să existe veșnic și *mi-a dat legi imuabile*, cele mai multe necunoscute și neînțelese de voi ființe efemere".

În lucrarea sa "Predarea Bibliei și practica religioasă" Mark Twain spunea: "Mult timp au existat vrăjitoare". Așa ne spune Biblia și tot Biblia ne explică: noi nu trebuie să le permitem să trăiască. De aceea, Biserica după opt sute de ani în care și-a făcut datoria cu lene și cu indolență, și-a adunat în fine lațurile, cleștii de strivit degetele și lemnele de rug, începându-și sfânta muncă cu seriozitate. Și a muncit ea zi și noapte timp de veacuri, băgând în pușcării, torturând, spânzurând și arzând pe rug hoarde și armate întregi de vrăjitoare, curățind creștinătatea de prezența lor mizerabilă. Apoi se descoperi că nu există și că nici nu au existat vreodată vrăjitoare. Acum nu știm dacă să râdem sau să plângem. Cine a descoperit că există vrăjitoare? Preotul, parohul? Nu, ăștia n-au descoperit niciodată nimic. La Salem (orașul Ierusalim, locuit atât de evrei, cât și de creștini și musulmani. Mai este cunoscut și ca Șalem, Sion et caetera) un paroh a ținut patetic de text chiar și după ce mirenii l-au abandonat cu remușcări și lacrimi pentru **crimele și cruzimile** cu care acesta i-a convins să acționeze până atunci. Parohul dorea mai mult **sânge**, mai multă **rușine**, tot mai multă violență; mirenii au fost cei care l-au oprit.

Ce este cutremurător: Practica s-a schimbat dar textul despre vrăjitoare a rămas în Biblie. Focul iadului s-a dus, dar textul a rămas. Mai mult de 200 de articole din Codul penal au dispărut din legislație, dar textul din Biblie, care l-a autorizat a rămas până în prezent.

Cât adevăr despre *obscurantismul milenar al religiei*? Dar cum să fie scos textul din Sfânta Scriptură? Căci în Biblie a fost și încă este scris că ***vrăjitoarele nu trebuie să trăiască, ci ele trebuie să fie ucise***.

XV. UNITATEA ABSOLUTĂ ÎNTRE ȘTIINȚĂ ȘI SPIRITUALITATE

Autorul eseului a găsit pe internet articolul prezentat de Răzvan:

Este timpul să fie armonie între știință și spiritualitate.

Considerându-l interesant, s-a hotărât să-l reelaboreze *în concordanță cu stilul specific de prezentare al eseului în integritatea acestuia*.

Existența cuplului ***știință și spiritualitate*** este singura soluție atât convenabilă cât și perfectă, care poate explica relativ *facil* și *adecvat*, cele mai sofisticate *obiecte, fenomene sau evenimente* pe care omul dorește să le înțeleagă.

Știința folosită *singular*, produce sigur uneori *rezultate uimitoare*, dar acestea sunt adesea *expresii mecanice* lipsite de *umanitatea imperios necesară*.

De altă *spiritualitatea ruptă de știință* este *firavă* și are o *notă de exclusivism*.

La puțin timp după crearea, în 1973, a faimoasei "*Rețea științifică și medicală*" cercetătorii au sesizat că știința a exclus două entități importante: *conștiința și scopul*; ei au rezolvat fericit această dilemă introducând *rigoarea științifică în procesul investițării conștiinței*.

Civilizația apuseană, în ultimele trei secole, s-a distanțat clar, tot mai mult de fundamentul natural, tinzând evident rapid către aspectul materialist al lumii.

Știința a contribuit esențial la modificarea benefică a vieții prin avalanșa unor tehnologii noi și prin dezvoltarea explozivă a comunicațiilor.

Noua viziune a științei ne permite înțelegerea vieții pentru întregul Univers, nu numai pentru Terra.

Armonia aceasta care cuprinde știința și spiritualitatea, permite ca *materia* din conceptele anterioare să fie înlocuită complet și definitiv de *energie*.

Cercetătorii acceptă în prezent existența "*materiei eterice*", din păcate însă acest "*corp eteric*" n-a fost încă validat.

Autorul eseului, GIK, a denumit la elaborarea lucrării sale "Existență versus Univers", în 2012, ceva similar cu corpul eteric, drept "*fluidul imaterial*".

Pentru a evita orice suspiciune, redau din lucrarea citată de la pag.124:

"Întrucât noi oamenii nu știm nimic despre fizica celestă (adică despre legile care guvernează *Universul* opera *Entității Spirituale Superioare*)" putem porni din nou de la o ipoteză:

"Fluidul imaterial" să se comporte similar corpurilor solide cărora le aplicăm legile din fizica noastră, a pământenilor.

În acest caz "o zvâcnire (forță; impuls) s-ar transmite în tot *fluidul imaterial*, așa cum unui corp solid aflat pe Terra, i s-ar aplica o forță iar el se deplasează simultan cu fiecare moleculă a sa ...".

X1. *Savantul biolog Rupert Sheldrake*, în lucrarea sa The Science Delusion (Iluzia științei), relevă următoarele trei sintagme cu caracter filosofic:

1. Știința are tendința de a avansa către spiritul științific al interogării.

2. Puterea eliberată de către cunoașterea științifică, poate conduce spre un pericol major de extincție al multor specii poate chiar catastrofal și pentru specia umană.

3. Savantul recunoaște o conștiință care s-a dezvoltat mult și este transpersonală. Summumul sau concluzia acestor sintagme ar putea oferi un mod absolut nou de a gândi și a privi complet diferit și la un nivel elevat lumea sau Universul nostru.

X₂. Unul dintre cei mai mari savanți contemporani este **Paul Alan Cox**, născut **Paul Gardner Allen** (n.10.10.1953, Utah, SUA) a fondat organizația Seacology.

Este un antreprenor american posesorul unei averi uriașe, realizată prin construirea companiei Microsoft împreună cu Bill Gates. A depășit de mult suma de 25 de miliarde de dolari americani, estimarea averii sale. Este **etnobotanist**, ale cărui cercetări științifice s-au focalizat pe descoperirea unor medicamente noi prin studierea modelelor de boli prezente la unele popoare indigene.

Acestui titan al științei se datorează opiniile de supremă chintesență a gândirii:

1. **"există o unitate între spiritualitate și știință";**
2. **"știința are rolul să explice și să completeze înțelegerea exactă a spiritului".**

Faptul că eu (GIK) am avut rarul privilegiu de a cunoaște ipotezele și concepțiile celebrilor savanți **Paul Alan Cox** și **Rupert Sheldrake** mi-au consolidat opinia că ipotezele și argumentele mele, expuse în primul meu eseu, Bibliografie 1, nu sunt simple aserțiuni ale unui fantezist, ci intră în consonanță corectă și completă cu opera și gândirea unor savanți celebri existenți pe Terra contemporană.

XVI. Câteva considerații asupra anumitor aspecte dezvoltate de Victor Komarov în cartea sa Dincolo de autoritatea științei, Editura Politică, 1985

1

În ciuda bunului simț?

Aproape toți oamenii Terreii încearcă să trăiască așa cum le impune bunul lor simț. Cu alte cuvinte niciun om nu ar încerca să facă ceva pe care simțurile sale îl avertizează că este periculos și i-ar provoca neplăceri,

unele poate chiar foarte mari, cum ar fi: - să sară de la o înălțime mai mare fără ca jos să existe un anumit de mijloc de amortizare a șocului corespunzător; - să intre într-o apă despre care știe că este adâncă, dar el nu știe să înoate; - să pună mâna în foc ; - să atingă conductori electrici neizolați.

Este firesc să ne bazăm pe știință în toate activitățile, pentru că ea ne indică toate legile naturii și participă direct la toate aspectele de transformare a lumii.

Situația prezentată anterior a permis să se afirme că știința modernă poate da verdicte hotărâte, la problemele care i se pun, prin "da" categoric sau "nu" hotărât.

Totul s-a schimbat însă fundamental pentru cercetătorii care studiau infinitul mic. Cum se putea admite însă că particulele elementare se aflau simultan în diferite puncte ale spațiului, ca un adevărat nor omniprezent în acel volum?

Altă experiență urmată de alte rezultate surprinzătoare aproape de neînțeles. Un accelerator de particule gigant face ca doi protoni intrați în coliziune să se dezintegreze. Foarte ciudat dar după coliziune apar o mulțime de particule noi, dar și cele două particule existente inițial.

Oamenii de știință au descoperit în urmă cu mai multe decenii existența în Univers a quasarilor minunate și total nebănuite obiecte cerești.

Aceste obiecte, cu dimensiuni foarte reduse, emană energie de o o sută de ori mai mare, decât cele mai uriașe galaxii, care sunt constituite chiar din sute de miliarde de stele.

2

Oare știm totul?

Oamenii de știință au reușit să pătrundă în spațiul îndepărtat al Universului până la distanțe de miliarde de ani lumină, de altă parte au descifrat multe taine ale atomului.

Trebuie reținut însă că Universul este infinit, iar cunoștințele prezente despre acesta sunt puține comparativ cu ce este necunoscut. Pentru aflarea acestora va fi necesar ca în viitor cercetătorii geniali prin muncă asiduă să le descopere.

Chiar de la începutul existenței oamenii au ajuns la concluzia că urmările acelorași cauze produc exact aceleași efecte.

Filozofii au denumit acest fenomen unitatea legilor naturii:

Când condițiile sunt identice acționează legi identice.

Trebuie reținut că legile care acționează pe Terra pot fi extinse la spații de orice dimensiune ale Universului.

3

Poate exista încredere în știință?

Aspectul științei împotriva științei.

La prima vedere s-ar părea că adevărurile științifice descoperite de oamenii geniali sunt simplu exprimat nemuritoare.

În realitate însă câte legi, sisteme, reguli... n-au fost combătute sau au ajuns chiar să dispară (în urma altor cercetări)?

Newton și adepții săi considerau cu convingere că "Spațiul și timpul sunt absolute pentru întregul Univers și că nu depind de nimic", dar apariția "teoriei relativității" a infirmat complet această concepție anterioară.

De la cunoscut la necunoscut.

O teorie/ipoteză nouă se consolidează în timp și ajunge teorie științifică. Dar la un moment dat apare un fapt nou inexplicabil prin teoria existentă.

Cercetătorii reîncep munca asiduă pentru rezolvarea situației nou apărute.

Exemplul cel mai reprezentativ este constituit de crearea fizicii moderne:

- Max Planck (în 1900) a emis ipoteza: "particulele emană și absorb energie luminoasă nu continuu, ci în cantități determinate precis (cuantele)".

- Rutherford și Soddy (în 1903) au enunțat ideea dezintegrării spontane a atomilor radioactivi. În proces fiecare atom nu mai respectă "predeterminarea clasică", ci respectă legile probabilității.

- Einstein (în 1905) a creat teoria relativității restrânse, infirmând ideea clasică a timpului absolut.

Modificările permanente din știință, nu pot induce ideea neîncrederii în aceasta, ci tocmai încrederea cea mare întrucât clarifică permanent

concepțiile oamenilor atât despre Univers cât și privitoare la legile care îl guvernează.

4

Evricea

Descoperirile sunt întâmplătoare?

Roentgen foarte tânăr (în 1895) constată că printr-un carton folosit de el în experiențele sale treceau niște raze, dar ce raze erau acestea? În mod normal nu cunoștea astfel de raze care să treacă cu ușurință prin corpurile care existau în laboratorul său. Printr-o succesiune uriașă de experiențe a constatat că razele necunoscute puteau traversa ușor lemnul, ebonita, corpul omenesc și chiar metalele. Aceste raze au fost denumite raze x, iar apoi razele Roentgen.

Ulterior Henri Becquerel (savant francez) a descoperit tot întâmplător că razele Roentgen iau naștere în procesul luminiscentei reci emise de anumite substanțe iluminate anterior, dar care nu sunt în stare de incandescență.

Continuând uriașa serie de experiențe la un moment dat, cu totul neașteptat, a descoperit că după dezvoltare, emulsia unor plăci fotografice depozitate lângă o rocă ce conținea săruri de uraniu se înegrese. Părea un miracol dar acestea nu există în fizică. Ce erau aceste raze penetrante similare razelor Roentgen?

Astfel geniul lui Becquerel a realizat una dintre cele mai mari descoperiri: radioactivitatea.

A urmat la puțin timp după aceasta, apariția unei radiații radioelectrice emanată de pretutindeni a cărei putere nu depindea de o anumită perioadă a zilei, dar nici de un anotimp al anului.

Se descoperise "*radiația cosmică fosilă*" în epoca foarte îndepărtată când în zona noastră a Universului abia se contura formarea Metagalaxiei.

Urmărind cu insistență particulele alfa reflectate de un câmp electromagnetic foarte puternic și efectuând calcule minuțioase Rutherford a putut să nege modelul atomului propus de Thomson și a descoperit nucleul atomic, una din cele mai strălucite descoperiri din fizică.

Posibilitatea formulării unei probleme științifice, în majoritatea situațiilor, acoperă chiar modul ei de rezolvare.

În mod condiționat o *descoperire științifică*, numai ajunsă la maturitate, poate da impulsul realizării ei de facto.

În lumea cercetării științifice se consideră că "Cercetătorul luptă atât împotriva necunoscutului dar și a cunoscutului. Descoperirea a ceva nou conduce automat la abandonarea a ceva vechi."

5

Constructorii necunoscutului

Eu, autorul lucrării (GIK), deși apreciez ca valoros acest capitol documentat în cele 49 de pagini, trebuie să nu fac apel la informațiile conținute pentru că sunt de altă speță decât cea pe care o urmăresc personal: căutarea de argumente care să facă deplin de convingătoare unitatea științei și a spiritualității.

Ca urmare, capitolul 5 din care voi folosi informații va fi notat tot cu 5, dar:

Căile care duc la ceea ce este necunoscut

În căutarea adevărului

Faptele nu reprezintă decât pornirea cercetărilor științifice. Faptul nu este în sine decât un fapt. El nu produce transformări sau revoluții în știință. Michelson a descoperit experimental că viteza luminii este constantă pentru orice direcție fiind absolut independentă de deplasarea sursei generatoare.

Construcția oricărei teorii este furnizată numai de *lumea reală* care reprezintă *sursa ansamblului cunoștințelor oamenilor din acel moment*.

După cum s-a arătat anterior faptele ca atare nu pot produce de la sine nimic.

Primul pas care trebuie făcut pentru rezultate noi, necunescute anterior, este "*interpretarea*" lor.

Pe scurt: "Faptele noi generează idei noi, iar faptele noi provin din multe, și alte multe experiențe și observații".

De aici rezultă că pilonii principali ai științei sunt "experiențele și observațiile".

Pionerii științei

Strădania mea a fost să extrag numai informațiile privind unitatea cuplului: știință și spiritualitate; ca urmare, n-am prezentat incommensurabilul număr de savanți și experiențele lor, care zile, ani, chiar

decenii au depus eforturi uneori de neimaginat pentru urmărirea faptelor, experimentarea minuțioasă a acestora și cu atenție maximă să prezinte cât mai complet descoperirea sau prezența noutății științifice.

Așa se prezintă știința. Experiență și iar experiență, observație și din nou altă observație. Succesul în această strădanie a cercetătorului depinde frecvent de spiritul său de observație și a aptitudinii sale de a sesiza un fenomen care s-ar părea să nu fie nici cum în contingență cu el.

Oamenii, în general, pot avea succese sau insuccese în activitatea lor. Dar colectivitatea/societatea nu consideră oare că "Fericirea cea mai mare oare nu rezultă din acțiune, din luptă? Din această luptă uneori asiduă rezultă progresul cercetătorului." Chiar dacă rezultatele muncii lui n-au fost încheiate cu succese imediate, el poate fi apreciat ca *pionier în domeniu*, întrucât a deschis drumul nou pentru alții care pot finaliza eforturile sale prin dezvoltarea științei".

Concluzia adecvată la cele prezentate anterior se pare a fi:

"Efectuarea de experiențe și obținerea de răspunsuri din partea naturii, apoi suita de activități conexe (alegerea activă, așteptarea și observarea) nu reprezintă în fapt determinarea "întrebării de pus naturii, obiectului de ales pentru observare și calea cea mai potrivită pentru a ajunge la rezultatul dorit, eventual al succesului".

O descoperire remarcabilă

Iată foarte pe scurt evocarea remarcabilei descoperiri. Până la sfârșitul anului 1845 oamenii de știință cunoșteau următoarele planete ale sistemului solar: Mercur, Venus, Terra, Marte, Jupiter, Saturn și Uranus.

Urmărirea atentă și repetată a planetei Uranus le-a evidențiat devierea acesteia de la traiectoria precizată de legea gravitației. Concluzia lor a fost că aceste perturbații nu pot fi provocate decât de o planetă "transuraniană" dar încă necunoscută. Trebuia descoperită dar, cum anume?

Mulți astronomi, fizicieni, matematicieni s-au străduit pe cele mai diferite căi să descopere planeta Neptun care producea efectele perturbatorii menționate.

Dar acest fapt cu totul remarcabil a constituit un jalon fundamental înscris cu multă apreciere în istoria științei și anume :

"Atât teoria și experiența cât și teoria și observațiile constituie pentru știință și descoperiri summumul realizărilor oamenilor de știință, care

aduc în final toate succesele și progresele de care beneficiază întreaga populație de pe Pământ”.

Următoarele trei paragrafe: *Privire de la înălțime; Oamenii de știință discută; Romantici sau realiști?* deși foarte interesante și profund documentate, întrucât nu aduc un aport real țintei de bază știință - spiritualitate au fost abandonate.

Autorul lucrării "Unitatea absolută ..." (GIK) apreciază deosebit următoarele capitole din lucrarea documentară a lui Victor Komarov (Dincolo de autoritatea...).

6 Printre barierele psihologice

7 Într-un laborator de creație

8 Oamenii de știință

9 Este știința un lucru bun sau rău?

Acestea sunt documentate la un nivel foarte elevat, ca de altfel ansamblul lucrării, dar oarecum în afara sferei de prezentare a lucrării menționate anterior (autor GIK). Această situație este singura motivație care a determinat hotărârea de a se mai exploata numai ultimul capitol din lucrarea lui Komarov: **Concluzie.**

Lumea este foarte variată cu *nenumărate fenomene și legile care le conduc.*

Știința când *descoperă aceste legi și înțelege esența fenomenelor* prezintă de fapt Universul. Acum omul *dotat cu rațiune cunoaște mediul* și-l poate modifica.

Studierea științifică a lumii este în esență calea progresului.

Unii savanți prognozează că în viitor, când știința va reuși să învingă pericolul foametei, frigului și a numeroaselor maladii va rezulta că alocarea de fonduri importante pentru dezvoltarea științei s-ar manifesta ca desuetă.

În aceeași gândire, când știința va rezolva definitiv probleme ca asigurarea cu energie și produse alimentare, când oamenii vor fi feriți de orice penurie, atunci finanțarea științei va dispărea de la sine.

Omul de știință din orice domeniu trebuie să-și continue munca asiduă pentru a face noi descoperiri în domeniile care solicită insistent această strădanie.

De o parte există știința direct și profund legată de natură, de materia existentă în toate punctele Universului, iar de altă parte există evenimentul (faptul) care se cere cercetat de oamenii de știință.

Cine este însă prezent pe primul loc, singurul element prioritar, care are rolul hotărâtor de a rezolva practic toate problemele gândirii savantului?

Este numai creierul și auxiliarii săi. Toate produsele și rezultatele sunt de fapt summumul gândurilor sale.

Dar cui aparțin de facto gândurile ? Răspunsul corect și incontestabil este că: aparțin spiritului.

Concluzia finală este tocmai cea presupusă inițial și confirmată pe deplin în final: spiritualitatea:

Quod erat demonstrandum!

BIBLIOGRAFIE

1. Existență versus Univers (eseu), *Gheorghe Isvoranu-Krak* 2014
2. Celula cu genom sintetic, J. Craig Venter Institute
3. Îndrumător de fizică, Gh. Isvoranu-Krak, Florin-Liviu Isvoranu, 475 pag, Ed. Bren
4. Dicționarul Explicativ al Limbii Române (DEX)
5. Arianismul. Publicat de Adriana Marin la 8 septembrie 2010
6. Dicționar de neologisme
7. Istoria României, *Gheorghe Isvoranu-Krak; Adrian-Mihai Mustață*, evenimente esențiale de interes general, ediție revizuită și completată, editura Hypatia Press 2016
8. Dramele unor generații de germani *Gheorghe Isvoranu-Krak*

CUPRINS

INTRODUCERE	1
I. APARIȚIA OMULUI PE TERRA	1
a. Strămoșii omului	1
b. Creierul omului	3
c. ADN-ul	3
II. BISERICILE VERSUS PARTIDELE POLITICE	4
II. A. Biserica	5
a. Terminologie religioasă	6
b. Funcțiile religiei	6
II. B. Inchiziția	7
a. Terminologie	7
b. Biografii pe scurt ale unor martiri sau persecutați de Inchiziție	9
c. INCHIZIȚIA, Istoria celor 600 de ani de crime înfăptuite în numele religiei creștine (în special de cea catolică)	11
d. Conflicte religioase contemporane pe plan mondial	13
II.C. Partidele politice	13
II.C1. Constituția României	13
II.C2. Partidul politic	14
III. ARMATA - O PREZENȚĂ ÎN TOATE FORMELE STATALE	15
III.A. Războaie religioase. Conflicte militare între state	15
III.B. Eduard Snowden. Secretele marilor puteri	17
III.B1. Eduard Snowden	17
III.B2. Secretele marilor puteri	18
III.C. Dispute interumane la nivelul de indivizi	19
IV. BIOS (biochimie, biocinetica, biofizica, bioinginerie, biologie)	20
IV.A. Clonele	20
IV.B. Copaci sângerând	20
IV.C. Cât de cunoscute sunt vietățile Terrei?	21
C1. Viețuitoarele terestre cele mai ciudate și mai puțin cunoscute	21
C2. Viețuitoarele oceanice ciudate și cel mai puțin cunoscute	23
IV.D. Adaptarea animalelor la mediu	24
IV.E. Adaptarea plantelor la mediu	26
IV.F. Viața socială la animale	27
IV.G. Despre simțurile omului și senzațiile sale	29
g.1. Simțurile "clasice"	29
g.2. Simțurile "noi" descoperite de cercetători	30

g.3. Memoria	31
V. ÎNTREBĂRILE PĂMÂNTENILOR, UNELE DE CÂND EXISTĂ EI	35
V.A. Savanții vor putea acționa vreodată asupra fenomenelor naturale: cutremure, schimbarea climei, inundații și deplasarea terenului?	35
V.B. Cine poate demonstra că în Univers nu există alte legi "fizice", decât cele pe care le cunosc pământeni în prezent?	37
V.b1. Undele gravitaționale	37
V.b2. Telepatia	38
V.C. De ce numai unii oameni se trezesc din moartea clinică?	40
V.D. Se vor găsi oare în viitor proceduri și medicamente pentru unele maladii a căror patologie este bine cunoscută chiar de mulți ani?	41
V.E. Topul celor mai mari migrații ale viețuitoarelor	41
V.F. Scurte analize și radiografii ale unor pământeni din secolul XXI	44
V.G. Cele mai noi progrese ale medicinei sunt numai rezultatul cercetărilor fizicienilor, matematicienilor și inginerilor?	44
V.H. Responsabilități și sancțiuni pentru medici și ingineri	46
VI. EVENIMENTE CU RĂSPUNSURI ÎN "SUSPANS"	47
VI.A. Un caz obișnuit <i>dermatologic</i> rezolvat	47
VI.B. Amuzament la „ceaiul dansant”	48
VI.C. Concurs de dificultate, medic – inginer	50
VI.D. Sugestie: Intelectuali	51
VI.E. Tandree „TVI”	51
VI.F. Societatea nu și-a protejat niciodată geniile	52
VII. FORME DE ARIVISM ÎN ISTORIA OMENIRII	53
VII.A. Dorința de înnobilare	53
VII.B. România comunistă (E. Ceaușescu și alții)	55
VIII. MONARHIA (cei patru regi din Casa regală a României)	56
VIII.A. CAROL I	56
VIII.B. FERDINAND I	56
VIII.C. CAROL II	57
VIII.D. MIHAI I	60
VIII.E. Scandalul pentru moștenirea averii regelui Mihai de România (Hohenzollern)	61
IX. INFORMATII, clarificări și evenimente importante pentru înțelegerea corectă a Tratatului de la Versailles	63

X. TENDINTA generalizării unei caracteristici/trăsături negative asupra unei comunități sau unui grup social	66
X.A. Toți scriitorii din perioada postdecembristă sunt plagiatori	67
X.B. Toți ofițerii din România comunistă erau incuți	68
X.C. Toți politicienii perioadei postdecembriste sunt corupți și incapabili, numiți în funcții numai pe criterii politice	70
XI. ECUMENISMUL CURAJOS ȘI EFECTELE PENTRU OMENIRE	70
XI.A. Patriarhii României și alte fețe bisericești	71
XI.B. Despre 700 de religii de câte 10 milioane de credincioși	75
XI.C. Ecumenismul fără mască	76
XII. NATURA sursă inepuizabilă pentru rezolvarea/soluționarea problemelor tehnice ale pământurilor (algoritmi, "materii adezive speciale", auto-organizarea,...)	77
XIII. CUNOAȘTEREA INSUFICIENTĂ A TERREI	79
XIV. LIMITELE Universului pentru ființele oricărei galaxii	80
XV. UNITATEA ABSOLUTĂ ÎNTRE ȘTIINȚĂ ȘI SPIRITUALITATE	83
XVI. Câteva considerații asupra anumitor aspecte dezvoltate de Victor Komarov în cartea sa Dincolo de autoritatea științei	85
1. În ciuda bunului simț?	85
2. Oare știm totul?	86
3. Poate exista încredere în știință?	87
4. Eveica	88
5. Constructorii necunoscutului	89
BIBLIOGRAFIE	83
CUPRINS	94

GHEORGHE ISVORANU-KRAK a publicat, la diferite edituri, 12 lucrări din domeniile fizică, istorie, matematică, filozofie și literatură.

1. ÎNDRUMĂTOR DE FIZICĂ, Editura Bren, 475 pagini, București, 2008.
2. PROBLEME DE FIZICĂ, cl. IX-a, rezolvate complet, Editura Bren, 100 pagini, București, 2013.
3. PROBLEME DE FIZICĂ, cl. X-a, rezolvate complet, Editura eDidactica, 63 pagini, București, 2014.
4. PROBLEME DE FIZICĂ, cl. XI-a, rezolvate complet, Editura Hypatia, 72 pagini, București, 2016.
5. PROBLEME DE FIZICĂ, cl. XII-a, rezolvate complet, Editura Hypatia, 65 pagini, București, 2016.
6. ISTORIA ROMÂNIEI, evenimente esențiale de interes general, Editura Bren, 178 pagini, București, 2013.
7. ISTORIA ROMÂNIEI, evenimente esențiale de interes general, ediție revizuită și completată, Editura Hypatia, 245 pagini, București, 2016.
8. Arborele istorico-genealogic al României, Editura Universității, 196 pagini, București, 2007.
9. PROBLEME DE GEOMETRIE ANALITICĂ, pentru elevi și studenți, rezolvate complet, 154 pagini, Editura eDidactica, București, 2014.
10. DRAMELE UNOR GENERAȚII DE GERMANI, Editura Bren, 128 pagini, București, 2008.
11. Existență versus univers, eseu, Editura Publishers, 132 pagini, București, 2014.
12. Unitatea absolută între știință și spiritualitate, 91 pagini, București, 2011

Alte detalii despre autor și lucrările sale (*inclusiv biografia*) pot fi consultate pe WEB-site: [www.gh – isvoranu – krak.ro](http://www.gh-isvoranu-krak.ro)

Toate explicațiile prezentate în lucrarea de față nu au alt rol decât să elucideze sau pur și simplu să explice pentru toate categoriile de cititori noțiunile sau cunoștințele complementare care le lipsesc din domeniile atât de diverse, pentru comprehensiunea corectă a subiectului.

Autorul subliniază că unele capitole pot reprezenta numai abc-ul din domeniul de cunoștințe sau activitate al celor avizați ai ariei acoperite, dar care sunt strict necesare celor care n-au avut contingentă cu zona respectivă ca atare.

Cei care vor lectura eseul, chiar intelectuali fiind, pot ignora cu puțină înțelegere capitolele care le sunt prea cunoscute, dar absolut sigur se vor bucura de diversitatea cunoștințelor noi expuse în capitolele din domeniile de care nu s-au preocupat sau nu au fost interesați.

Gheorghe Isvoranu-Krak

București, iulie 2021

ISBN 978-973-0-34660-2